

ZOMBIE APÓKALIPSZIS

A SIMAGÖRÖNGYÖSI RÉMÜLET
FOLYTATÓDIK

Lidércfény könyvek

ZOMBI APOKALIPSZIS

A simagöröngyösi rémület folytatódik

www.lidercfeny.hu

Kiadja a Lidércfény online kulturális magazin.
A kiadás éve: 2020.

Felelős kiadó: Török Viktor

© *Lidércfény – Minden jog fenntartva!*

Főszerkesztő: Bognár Zsolt

Szerkesztők:

Török Viktor, Túri András,
Török Ida, Varga Tamás József

Lektorok:

Török Ida, Török Viktor, Varga Tamás József

Tipográfia: Bognár Zsolt

Nyomdai előkészítés: Bognár Zsolt

A borító Bognár Attila munkája.

Illusztrációk:

Czinkóczi Krisztina, Kristálysólyom, Zora,
Andy Baron, Ignác Ágoston, HomoErgaster

ISBN 978-615-5453-17-5

***Az antológia a Lidércfény online
kulturális magazin kiadványa.
www.lidercfeny.hu***

A kiadvány az alábbi Creative Commons licenc alá esik:

Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább!

CC BY-NC-SA

2020

ZOMBI APOKALIPSZIS

**A simagöröngyösi rémület
folytatódik**

Liderofény

ZOMBI APÓKALIPSZIS

A KEZDET: SIMAGÖRÖNGYÖS

Lidércfény könyvek

**Keresse az első kötetet a
<http://www.zombiapokalipszis.hu>
weboldalon!**

Előszó

„Be van fejezve a nagy mű, igen.

A gép forog, az alkotó pihen.”

Madách Imre: Az ember tragédiája

Hol volt, hol nem volt, volt 2012-ben egy újfajta kötet a fantasztikum világában, mely – a hazai könyvpiaci helyzethez, és a kötet amatőr mivoltához képest – elég szép sikert aratott nem csak olvasói, de szakmai körökben is. A kötet a *Zombi Apokalipszis – A kezdet: Simagöröngyös* címet viselte, és alapvetően a Lidércfény ötlettárából került a felszínre sok más ismert és kevésbé ismert író és grafikus által.

A folytatást tartja most kezében az olvasó, amely reményeink szerint hasonlóan kellemes kikapcsolódást és jó szórakozást nyújt majd.

Simagöröngyös, az ottani lakosok, és nem utolsósorban az előrajzó zombik története ugyanis tovább folytatódik, s immár nem csak ez a kis zsáktelepülés a helyszín, hiszen a fertőzés tovább terjedt a környező falvakra is. A kötet elején visszapillantunk a kezdetekhez, majd időrendben felfedjük a katasztrófa további következményeit. Mi több, kiderül az is, hogy a CIA miben mesterkedik egy hideg, északi szigeten.

Régi és új karakterek kelnek életre, régi és új írók tollából (billentyűzetéből), és „elevenednek” meg a grafikusok keze által. A novellák jellemzően az előző kötet stílusában íródtak, ám talán most jobban átgondoltabban, kidolgozottabban. Persze nem kötöttük meg az írók fantáziáját (sem a kezét), így van néhány novella, amelyik szinte csak háttérnek, alapnak használja Simagöröngyös világát. Mi, szerkesztők, mégis úgy éreztük, elférnek ezek is a többi között, hiszen nem elvesznek, hanem hozzáadnak. Az olvasónak pedig természetesen meghagyjuk a véleménynyilvánítás szabadságát, s ki-ki eldöntheti, hogy számára az egyes novellák beleférnek-e az általa elképzelt kánonba, vagy gondolatban inkább a többi mellé és nem közé rakja ezeket.

Nos, vágjunk hát bele...

Tartalomjegyzék

HomoErgaster	
Operagyanús rémálom-konklúziók.....	10
Anonymus R. Chynewa (Kaiser Rudolf)	
Borvo, avagy a Zombosszú	22
HomoErgaster	
Dörösi Kornél beszámolója	28
Jimmy Cartwright	
A Pulacsek, avagy ihlet és tragédia.....	44
Craz és Mab Tee	
Zombigaszttronómia, avagy csirkepörkölt ebédre.....	54
HomoErgaster	
Egy Pszi-anyag leirata: A Párbaj	59
Lothryen (Kaiser Zsanett)	
Tanóra Simagöröngyösön.....	64
Craz	
Zsuzsi és Lali (ja meg Zed)	65
Czinkóczi Krisztina	
Etelka néni újra száguld!	69
Craz és Cyrus Livingstone	
„Mert ez műanyag...”	76
Jimmy Cartwright	
A végrehajtó visszatér, avagy az önkéntes osztag	92
Cyrus Livingstone	
„Adásunkat megszakítjuk”	123
Craz	
Tomasz Leó magándetektív különleges esetei	
– A Zuzu Petas küldetés	125

Craz és Kristálysólyom	
A nagy zombifutam.....	133
Hertelendy Anna és Ndy	
Holt Költők Társasága	151
Ndy	
Adód, vagy nem adod!	158
Ignác Ágoston:	
Öregember nem vén ember	173
Scholtz Róbert (Sigynnae)	
Y Ö S.....	178
Kapitány	
Atomgerendástól Simagöröngyösig, avagy rémület a Bzmoton	187
Mickey Long	
Lángossütő akció	196
HomoErgaster	
Közjáték: Elemérünk találkozása Venci bácsival	204
Damien Grove	
A kettes számú vizsgálati alany	210
Ndy	
A pusztítás szimfóniája (kakofon),	222
Cyrus Livingstone	
Közjáték. Leszámolás a Fóka-szirtnél	240
Stephen Rackham	
Unktehila!	246
HomoErgaster	
A szigeten, a válság helyszínétől.....	260
Lidércfény	
Simagöröngyös világa.....	269

HomoErgaster

Operagyanús rémálom-konklúziók

Mottó: Úgy látom, te lábon hordtad ki az agyhalált!

„Öregember, nem vén ember” – tartja a mondás. Dünnyögő István '56-os veteránként a maga 73 évével nem volt éppen fiatal már, de nem volt magatehetetlen sem. Jól bírta magát, és erre büszke is volt. Bár napközben már nem érezte magát ifjú titánnak, mint anno, de mivel szerencsés alkat volt, még a kertészás, vagy favágás se okozott problémát neki. Ha leszállt az est, és a Marikám készítette vacsora után még tévézett egy kicsit – föltéve, hogy talált valamelyik nem kereskedelmi adón kedvére valót – vagy olvasgatott, érezte a kor görnyesztő súlyát. Amikor viszont eljött a lefekvés ideje, a szíve mindig könnyű lett. Az álomösvényen ugyanis rendszeresen ifjonti éveinek legmeghatározóbb helyére: a Corvin közbe látogatott el. Így volt ez régen is, amikor 1956-ról még beszélni sem volt tanácsos, és manapság is, amikor meg már nem volt beszédtema a forró ősz.

Ezen az estén későn jött a szemére az álom, mert izgult kissé. Marikám, a felesége, aki nála 10 évvel volt fiatalabb, körbeaggódta a szokásos túlgondoskodó módon. Ez őt csak kissé zavarta, az évek során megszokta már ezt a túlzóan szeretetteljes lihegést. Napok óta csiszolta a beszédének vázlatát, melyet majd a gazdatüntetésen mond el. Sápsepesyvel semmi baja se volt, fineszes komcsiból lett üzletembernek tartotta, jól emlékezett rá, hogyan virágoztatta fel a termelőszövetkezetet. A kialakult helyzetért nem őt érezte felelősnek, de hát ő vezette a céget! Nagy műgonddal készült a beszédre, és izgalommal várta a pillanatot, hogy elmondhassa. Bár a könnyű vacsora után viszonylag korán lefeküdt, sokáig forgolódott, mire elszenderült. Ezen az éjjelen is ott találta magát az őrhelyén, azon a novemberi napon, melyet úgy őrzött meg emlékezete, hogy a győzelem és nyugalom mámoros elegye lengte be. Ott ült hát, de ez a felszabadultságérzet most hibádzott, és a „valami nem klappol” érzet egyre erősödött. A legkülönösebb változást akkor észlelte, amikor rájött, hogy nem „porbafingó” kölyökként ücsörög a megszokott helyén, ahogy az álmaiban szokott az elveszett paradicsom hangula-

tában, hanem öregkori valójában! A Corvin megszokott képe is elnagyolttá, sematikussá vált. Zavartan pislantott körbe. Előtte a jól ismert utca olyan lett, akár egy régi fotó, amit kinagyított molinóként függesztettek fel valahova. Mintha ez egy megemlékezés lenne, nem nosztalgikus álom. Inkább díszletnek hatott, mint álombéli valóságnak, a múlt lenyomatának. A csend sem volt az, aminek lennie kellett volna. Bár nem tudta meghatározni, hogy mi is az a halk moraj, azt azonban tudta jól, hogy a szovjet tankokhoz még túl korán van. Mintha egy ügyefogyott szereplő lenne egy mesterkéltné előadáson. Aztán egyszer csak zenét hallott, nem tisztán, távolról, tompán. Az volt az érzése, hogy ez a zene nem neki, hanem egy láthatatlan publikumnak szól. Egy nagyzenekari mű nyitányának hangzott, vagy egy opera kezdetének. Ekkor már harmadik személyként szemlélte a jelenetet, ami persze az álmok világában nem meglepő. Mintha egy szöveggönyvet olvasna, közben a művet a tévében is közvetítenék! Ekkor új szereplő... vagyis alak lépett be a színbe. Jól ismerte, a Pipás volt az, a felettese. A hóna alatt egy vekni kenyeret szorongatott, és vigyorogva közeledett, de nem úgy, ahogy kellett volna... mintha a belépőjére várna... és lőn, kilépett a színre, és alaposan meglepve őt énekelni kezdett:

Pipás:

...Elmúlt hát a harc, a dicső,
béke, de mit hoz a jövő?
Szabadság, vagy halál,
a sorsunk úgymint megalál...!

Észreveszi az őrködő Dünnyögőt.
A Pipás félre:

Itt a kölyök, őrködik,
kicsi még, de erősödik,
Ő a bajtársam, jobbom,
megosztom vele gondom,
hagy lássa, mit én,
neki fontosabb ez a tény.

Mosolyogva a felkelőhöz lép.

Dünyi, van kenyér!
Itt van, egyél!
Mit mondok, hallgasd meg,
neked szól ez üzenet!

Dünnögő figyelmes arccal enni kezd. A Pipás teátrális mozdulattal, akár egy rossz színész, amikor túljátssza a szerepét.

Harcoldj, Dünyi, ne add könnyen!
Vesd be magad a felkelő raj ellen!
Védd magad, s nőt!
Aki másféle, mint ők!
De magukénak akarják!
A rút lepke vezeti raját!
Üldözi, hajszolja őt,
de emberfeletti az erőd,
te megvédheted őt!
Őrült fekete mágus az üldöző,
hatalmát visszaszerzendő,
el akarja emészteni őt,
hát védd meg azt a nőt!

A Pipás közelebb hajol...

...A legjobban akkor vigyázz,
mikor életre kel a műváz!
Ügyelj, hogy a kívülről jöttek
megleljenek titeket!
Velük ő sem bír majd el,
náluk biztonságban leszel!

...
Ez a sorsod, testvér,
de addig kifolyik sok tej, meg vér...

Dünnögő, a felkelő, kissé értetlenül.

Dünyi:

Mi az, mit kell tennem?
Harcoljak a felkelők ellen?
De hisz én is az lennék,
agyamba nem fér, ilyet mért tennék?
Lepkékről ebben az évszakban nem tudok,
embernek nem ártanak azok...

Pipás:

Nem most lesz az,
sok idők múltán,
messzi, életed csúcán.
Hívnak majd, hogy beszélj, de ne menj!
Sok vér fog folyni akkor, nem csak a tej!
Nem olyan felkelők azok,
természetellenes alakok,
a temető néma lakói jönnek,
szörnyűségek történnek!
Az égi szikra, mit az ellenség gyújt, megkarcolja az eget,
tűz lesz, füst, köpi az izzó szennyet,
s fölkelnek, kiknek nem lehet,
a túlsó part borzalma: éhesek!
Meváltozni ez nem tud, csak a sorsod,
ásd ki majd, mit eldugtál, ez a dolgod!
Aztán indulj, véd meg, kitől sok függhet,
de kerüld a robottüzet!
Őt mentsd meg!

Dünnögő elgondolkodva eszi a kenyeret.

Dünyi:

Ilyen fontos személy, ki lehet?

Pipás:

Még nem született meg!
Életed alkonyán fog az ő virága
teljében pompázni az ifjúsága.

Különleges, máshogy érez, s lát,
okozhat ez még nagy galibát!
Ez vonzza majd a Báró raját!
Az örült, ki maga is lepke,
beköltözött abba a testbe,
egy meg nem születettbe!
De a gépi tűz mindet elemésztí,
s Ó még szörnyűbben fog visszatérni!
Egy másik sosem éltbe száll,
emberszerű lesz, s megtalál...
De odaáll az ég elébetek,
az aratók, a Báró, meg közétek...

Dünyi:
Aratók, Báró? Kik azok?

Pipás:
Apokalipszis-fajzatok!
Amikor a géptűz tarol,
ők jönnek elő az iszapból!
Hallgasd szavam, hogy felismerd majd őket,
tudnod kell, ki barát, ki az, aki megölhet.

A Pipás lehalkítja a hangját, ez bizalmas információ

Pipás:
Az Aratóbrigád: halott szövet a külső fémvázon!
Komcsik ők, kik nem vitték el szárazon!
A Báró: halott szövet a belső műanyag vázon!
Zakkant rovargyűjtő, túl a halálon!
Rosszabbak lesznek, mint a raj,
nagyon nagy lesz a baj!
Az éggel kell mennetek,
az lesz jó nektek!

Dünyi:
...az ég... talán Isten?

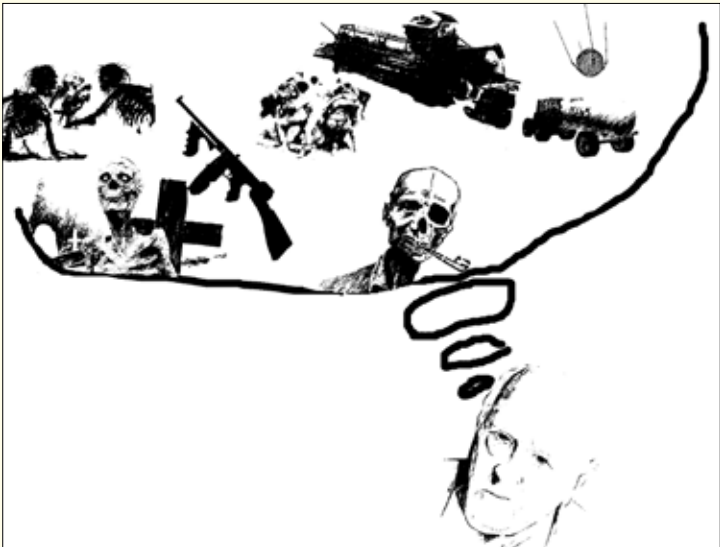
Pipás:

Nem, nem ő lesz itten!

Más faj, de figyelnek ránk,
gyűjtik a különb magunkfajtát,
hogy megmentsek, amit lehet,
hogy megmentsek az embereket!
Azt a bajt meg majd fölszámolják,
aztán hosszan vizsgálgatják...
hagy csinálják!

...

Neked az a dolgod, hogy azt a nőt védld!
Ki lepke maga is, de másképp,
fogod tudni, ha meglátod, s hallod a nevét...

HomoErgaster: Dünyi bá - Ária

„Hogyan vagy partizán? ...Hogyan vagy partizán?” – suttogta egy hang a nagy csöndben.

– Hát hogy lennék?! – felelt dacosan. – Így ni! – Ezzel eldobta a kezében tartott Molotov koktélt. Az hangtalanul hullt a mélybe, de amikor a távolban fellobbant, a tűz túl nagyoknak tűnt. Nagynak és végzetesnek, olyannak, ami mindent felzabál, s bár közben valamit nyersen visszaöklendez, de abban nincs sok köszönet... ..Köszönöm, jól vagyok, de még maradnék egy csöppet, ha muszáj... olyan ártalmatlannak látszott, mint egy hőscincér, vagy hófehér viaszbab, ami mozdulatlanul olvad az égből jött fémszikra melegében. Mozdulni látszott az egyik, Frankenstein bábjaként életre kelve az égi tűzből. A széthulló emlékképek között keresgélt, összeillesztve a darabkákat, a régi képek pedig megelevenedtek, amint a félbehagyott filmet újra vetíteni kezdik...

Félébrenlét-félálom... túl vagy már a határon... ÉBREDJ!

– Mi? Ki? ...Hogy is volt...? „*Itt a kenyér, Dűnyi!*” Igen!

És amikor hátrafordult, a Pipás vigyorgó képe fogadta. Kezében egy jókora vekni kenyérral leguggolt mellé, és éppen kettétörte. Viszonylagos nyugalom volt, a távolban ropogtak a fegyverek, a magas géppisztoly-kelepelést még ebből a távolságból is el lehetett különíteni a mélyebb hangú robbanásoktól. Pipás Feri – az igazi nevét nem tudta – 5 évvel volt nála idősebb, de ez a különbség öregemberré tette a szemében. A foghíjas vigyora és hiúz szeme a tapasztalt harcosé volt, a sokat látott, megedződött frontkatonáé. Minden utasítását gondolkodás nélkül végrehajtotta, és felnézett rá. Egy békésebb időben a Pipás – aki valamilyen ismeretlen okból viselte ezt a nevet – bandavezér, és grund ura lett volna. Most, hogy háború van, parancsnoka volt egy tucatnyi vad kölyöknek, neki is az előjárója. Az egyik veknidarabot feléje nyújtotta, és ő mohón enni kezdte. Pipás elégedetten nézte, aztán kitekintett az utcára.

– Minden jó, öcsi? – kérdezte.

Ő tele szájjal nem tudott mondani semmit, csak bólintott, Pipás is. Ezután otthagya, és a fél veknival a következő őrszem felé indult. Ahogy utána nézett, feltámadt benne a hála és a rajongás. Tudta, a következő napon meg fog halni a Pipás, amikor rajtuk üt egy szovjet egység. Azt is tudta, hogy a támadást visszaverik majd, és még öt napig ki fognak tartani a fokozódó szovjet nyomás ellen. Ült ott,

tömte magába a kenyeret, és tudta, hogy mindez csak álom, már régen véget ért, ő pedig újraéli az öregeknek azzal a szokásával, hogy élénken emlékeznek a távoli múltra, míg a jelen ködösen összefolyik előttük. Hirtelen, ahogy kinézett a barikád mögül, egy nagy csapat embert látott meg az utcán, összetömörülve, várakozva. Érezte a feszült várakozást, rám várnak? Kihűlt a gyomra, és idegesen görcsbe rándult, mert ezek az emberek egyszerre voltak ismerősek, ismeretlenek, és az sem volt logikus, ahogy kiváló célpontot nyújtva ott ácsorogtak az utcán. Többet fölismert ezután közülük, de csak futólag töprengett el azon, mit is keresnek ezek a még meg sem született emberek itt.

– No persze, tüntetnek, keveslik a tejárat... de hogy kerültök ide? Ez még később lesz!

Éppen a Kornél gyerek beszélt valamit, de hiába erőlködött, semmit se hallott, pont úgy, mint amikor a TV-n leveszik a hangot. Az utca végén füst hömpölygött a tüntetők felé, nagyon nem tetszett neki az a füst! Nyúlósnak, fenyegetőnek látszott, de a tömeg egyáltalán nem vett róla tudomást. Gondolta, valahogy figyelmeztetni kéne őket, például a levegőbe lőni, de a Pipás biztosan letolná érte. Ekkor azt vette észre, hogy eltűnt a kezéből a kenyér, még érezte a szájában az ízet, de semmi sem volt a kezében. Ez nagy baj volt, mert a fegyverre sem. Rémulten keresni kezdte, hova is tette le, ám nem találta. A következő pillanatban szembe találta magát a Pipással. Halott volt, csupa vér és sár, és féltőn nézett rá.

– Jönnek! – hörögte, nehezen csoportosítva át a levegőt a szétlőtt tüdejéből a hangszálaiba. – Vigyázz, Dünyi, itt vannak! – sziszegte, és kimutatott a barikádon túlra. A véres ujját követő tekintete a füstből kicsoszogó hullákba ütközött, amint azok rávetik magukat a tüntetőkre. Szörnyűséges kavargásban öldökölték a rég halottak az élőket, közben folyt a tej, a vér és a zsigerek...

...Csakhogy ez így nem jól van, ennek egy része utólagosan hozzászátott, ő maga tette hozzá, de hogy honnan vette, azt már nem tudta kiokmálgálni. Az azonban bizonyos, hogy nem ilyen szép szabatos formában történt a találkozása a Pipással...

– Danolt...! Danolt a Pipás! – megpróbálta utólag felidézni a rímeket, hirtelen be is ugrott néhány foszlány, ahogy még kissé kótyagos fejjel az álom után bekúszott egy dallam a fülibe, és hozzá néhány

verses foszlány... de hamar elúszott a feledésbe. Az ágya szélén ülve még kicsit erőlködött, de már azzal a lemondó hangulattal, amiben tudható: hiába. Akármit is danolt a Pipás, az neki már csak prózában van meg... ami megvan egyáltalán...

A Pipás le akarta beszélni arról, hogy elmenjen a tüntetésre! Azt mondta neki, hogy szörnyű tragédia lesz belőle, és ne menjen! Miért is? Mert valakik, akiknek nem kéne, felkelnek! De kik? Erre emlékezett, mert felkelőként nem értette, miért harcoljon a felkelők ellen... ezek másfajták lesznek!

– ...Ez csak a kezdet – jegyezte meg komótosan, ami még az ellenséges golyózáporban is szokása volt. Ezért a hidegvérért lett vezető. A Pipás pőfékelt egyet, és ettől kezdve megállíthatatlanul füstölt. Nem csak az orrán-száján, hanem a testén lévő összes lyukon át, amiket az utolsó alkalommal szerzett, és belehalt. A tüdeje úgy eresztett, mint egy ócska autógumi.

– Visszajöttem – mondta. – De nem csak én, valaki más is, akire nagyon oda kell figyelned. Dűnyi, el kell őt kapnod! – a ki nem mondott kérdésére is azonnal megfelelt. – Egy megtestesülés, egy avatár!

Ő megrázta a fejét, a szó egyszerre volt érthetetlen és értelmes. Érthetetlen a barikád kölykének, nagyon is érthető az öregembernek.

– Egy micsoda?

Pipás elgondolkodva pőfékelt, és ettől elmosódtak a körvonalai, mert a mindenhonnan, még a ruhájából is szivárgó füst beburkolta.

– Nem ismered ezt a szót? – kérdezte tőle furán sípolva, amitől meg a Szabad Európa Rádió jutott az eszébe. Akárcsak az „imperialista propagandának”, Pipásnak is egyre több „háttérzaja” volt. Csak ő hibás televízióképre hasonlított. Persze ismerte a szót: „avatar”, hogyan ismerte volna, de nem ott a barikádon, sokkal későbből.

– Ez egy különösen elborult muksó! Lepkének képzeli magát – jelentette ki a Pipás.

Eltátotta a száját ettől, és szerencse, hogy nem volt már benne kenyér, mert rögtön kiesett volna.

– Miért pont lepkének? – kérdezte tőle, mert ez a közlés annyira letaglózta, hogy más nem jutott az eszébe. A Pipás megvakarta a feje búbját, amitől kisebb tornádó keletkezett a feje helyén, lenyűgözve bámulta a kavargó tölcserít, amiből egyszer csak előbukkant a Pipás arca.

– A fene se tuggya, nagy bolond ökelme, az biztos! Kerget valakit, akit neked köll megmenteni... neked! Be akarja magának gyűjteni ezt az nőcit, mert lepkének nézi... – rövid hatásszünetet tartott, és füstölgött. – Ő nem képzeleli magát lepkének, de tényleg az!

Megrendülten nézte a dohányfüstbe burkolódzó Pipást. Lehet, hogy nem csak meghalt, de meg is hibbant? Tépelődött magában. Olvasta, hogy az angliai kísértetkastélyokban a szellemek a több száz éves hazajárástól olykor becsavarodnak. A Pipás még csak kicsit több mint félszáz éves, ennyitől nem szabadna megbuggyannia... elvileg. Aztán aszonta, hogy:

– Amire figyelj, Dünnyi: ez az avatár egy lepke, ami elkapta a bárót, aki összefúzionált vele... amikor a lepkegyűjtemény elfüstöl, az a jómadár keres magának mást... az sokkal rosszabb lesz! Azt akarom, hogy mentsd meg a lepkenőcit, akit ez a bolond hajszol! – bólintott, és a kinti csatát nézte, ami egyre furább, elmosódottabb lett, csak valahogy bizonytalan körvonalak látszottak belőle...

Igen, itt felébredt, mert nem tudott az egésszel mit kezdeni. Különös hangulatba került, egy dallamocskát kezdett dúdolni, amit mintha ismert volna, de közben mégsem. Visszatért az álombéli valószínűtlen érzet, hogy ez egy színelőadás. Félhangosan dünnyögni kezdett, úgy, ahogy egykor. Nem csak a nevét gúnyolták szeretetteljesen azzal, hogy Dünnyi...

Pirkad a hajnal, pirkad,
vén forradalmár, ha felriad...

...

Mi történt? Mi fog történni?

...

Öltözni kéne, menni, megnézni!
Gyorsan, majd a gatyát, meg az inget,
egy kupica pálinkát... sőt még egyet!
Tehát a ruhát, meg a cipőt,
közben figyelni az időt.
És indulni máris, odaérjünk...
...hopp!...
zsebre tenni a beszédünk!

...

Tehát akkor nem ülni, bámulni,
ágy széléről felpattanni.
Akkor gyorsan,
öltözni mostan.

...?...

Mi van velem?
A Pipás állt mellettem...!

...

Állj!

Dünyi, mi van veled?
Csak a szád jár, nem a kezed!
Itt ülsz az ágyon, magadban beszélsz,
nem leszel így indulni kész!
Neked kell csinálni,
nem lehet megállni,
nincs itt a Marikám, csak magad vagy,
elment a fiunkhoz még tegnap!

...

Isten! Mennyi az idő?
De még korai, hát üsse kő!
Hová sietsz, ember... állj le!
Nem hajt az orosz... az meg pláne!
Hiszen a tejköntés az ma lesz,
a beszédmondás, az meg nagy lesz!
Felkelés... mozdulj végre,
nem vagy elkésve...

Elhallgatott, bambán meredve maga elé, aztán felsóhajtott.
„Mi van, megbolondultam, vénsígemre, vagy mi...?” Hirtelen a
korát meghazudtolva pattant fel az ágyról, mert egyszerre eszébe
jutott minden... MINDEN! Ő '56-ban nem tudhatta, mi az „avatár”,
a Pipás meg azt nem, hogy majd hazaszökve elássa a november 3-án
szerzett géppisztolyt, ami ma is ott van, ahová több mint ötven éve
elásta! A Thompson! Egy ezerkilencszáz-huszonnyolcas Thompson,
aminek olyan tűzsebessége van, hogy fát lehet vele dönteni! Ő egy

ruszkit fűrészelt vele ketté davajgitárostul! „Na persze, mer’ agyon akarta lőni a Kis Lackót, aki 12 éves volt, és a világon senkinek se ártott!” Ő viszont ártott a ruszkinak, nagyon is! „A Pipás azt mondta, hogy valakik felkelnek, akiknek nem kéne, és nagy balhé lesz... jönnek a komcsik, itt a világforradalom? Meg valami nő, akit neki köllene megvédeni... Mit fog ehhez szólni Mariska? Egyáltalán ki az a nő? Egye rossebb, nem érdekes, az az érdekes, hogy balhé lesz, és neki ki köll ásni a Tompit!” Pontosan tudja, hol van, régebben sok éven át arra a részre mindig répát vetett, talán azért, mert a zöldségről mindig a Tompi lőszerei jutottak az eszébe... Gyorsan öltözni kezdett, lázasan kapkodva, és közben mardosta a bizonyosság, hogy hamarosan nagy szüksége lesz a Tompira. Arra már nem emlékezett, mennyi lőszert dugott el, csak arra, hogy dögnehez volt a nagy láda, és milyen sokáig, meg mélyre ásta, hogy biztos legyen a dógában. Érzett hozzá erőt, hogy megismételje a félszáz évvel ezelőtti sportot, elég volt felidéznie hozzá a Pipás alakját, a parancsnokát.

– Hajrá, Dünyi, rajtad a világ szeme! – kiáltotta, és kiviharzott a pirkadatba, hogy megkeresse az ásót...

HomoErgaster: Dünyi bá

Anonymus R. Chynewa (Kaiser Rudolf)

Borvo, avagy a Zombosszú

A föld íze a számban. Az első inger, ami eljutott pislákoló tudatomig. Képtelenül a mozgásra, csak az alsó állkapcsomat tudtam némi-
leg eltávolítani a felsőtől... és a föld íze. A porhanyós humusz rögvest
elárasztotta a szájüregemet, s talán egy szívdobbanásnyi ideig azzal
fenyegetett, hogy megfulladok... ám rá kellett jönnöm, hogy ez a
veszély mégsem fenyeget. Ugyanis nem lélegzem. Döbbenetemben a
számat is nyitva felejtettem, így a föld szabadon megtöltötte a nyelé-
si reflexszel megáldott korpuszom gyomrát-tüdejét. Ugyan felsejlett
bennem, hogy e reflex valószínűleg más célzattal maradt meg ben-
nem, de túlságosan *halott* voltam ahhoz, hogy ezzel foglalkozzak...

Az a mocskok megölt! Egyszerűen rám fogta a 38-asát, a pofámba
vigyorgott, aztán mellkason durrantott vagy háromszor! De az is le-
het, hogy négyszer... Vagy akár ötször! És ha ez nem lenne elég, még
el is kapart valami lyukba, ki tudja hol, ezen az istenverte helyen...
Csak abban bízhattam, hogy nem túl mélyre. Nem néztem ki belőle,
hogy túl sok kétkezi munkát feccölne bármibe is.

Megpróbáltam óvatosan megmozdítani a karomat; alig-alig si-
került. Ám nem adtam fel, és pár perc alatt sikerült annyira meg-
lazítani körülötte a földet, hogy egy erőteljes dőféssel átszakítottam
a felszínt, és ujjaimmal a levegőt markolhattam. Hamarost a másik
karom is követte a példát, s végül ott álltam teljes életnagyságban,
nyakig sárosan, alvadt vérrel borítva, földet öklendezve.

Furcsa érzés volt. Egyrészt tudtam, hogy meghaltam. Épp elég
lőtt sebet láttam már életemben – néhányat én magam okoztam –,
hogy tudjam, ezek halálos sérülések voltak. Másrészt... mégis csak
itt voltam, a saját sírom mellett, és jelenlegi állapotomon filóztam,
tehát minden bizonnyal mégiscsak élek...

Aztán jöttek az érzetek. Nem éreztem semmi fájdalmat! Úgy
hittem, talán mégsem trafált el az a tárnnyi skuló, csak egyszerűen
elájultam...? Ám örömöm korainak bizonyult; az ingem még mindig
vérmocskos, alatta pedig a testem... nos szürke árnyalatú, véres és...
lyukas. Több helyen.

Aztán jött az éhség. Ennem kellett... *valamit*. Akármit. Felidéződött bennem kedvenc ételem, a töltött káposzta... majd szinte észrevétlen beúszott a helyére Ő. A mocskok, aki elárult, csőbe húzott, majd hidegvérrel megölt. Elképzelttem, ahogy fogaimat húsos torkába mélyesztem... Önkéntelen csócsáló mozdulatokat tettem újfent önállósulni vágyó alsó állkapocsommal, majd hirtelen kitisztult a tudatom. *Hogy mit?!* Beteg fantazmagóriámtól szinte rosszul lettem. Miért gondolok ilyen gusztustalan dolgokra?!

Aztán villámcsapás-szerűen megértettem.

Megöltek.

Halott vagyok.

És mégis élek.

Élőhalott.

Zombi vagy, vазze!

Épp elég horrorfilmet láttam már életemben, hogy tudjam, itt a vége a filmnek. A zombi nem lesz hős egyik filmben sem, a zombinak nincs happy end. A zombi nem több, mint egy könnyen legyűrhető szörny a fantasy irodalomban, vagy egy nehezen legyűrhető, de azért előbb-utóbb legyűrhető szörny a filmekben... vagy az apokalipszis szomorú, hörgő, szépen lassan elbomló mementói...

De várjunk csak! Az hogy lehet, hogy én még mindig tudatomnál vagyok? Hiszen ezek a szörnyetegek... azok, amik: szörnyetegek! Nem gondolkoznak, nem terveznek, csak szépen haladnak arra, amerre a kaját sejtik; az élő embereket.

Bal karom ezt a pillanatot választotta arra, hogy önállósodjon; szépen kinyúlt egy szaglálódó patkány felé, megragadta, majd a számhoz emelte... én pedig lassú állkapocs-mozdulatokkal, komótosan befaltam. Mire felfogtam, mi is történt, a patkányból csak a farkincája maradt meg, vérmocskos ajkaim közül kikandikálva... Pár pillanatnyi tétovázás után beszippantottam, mint a spagettit, és megállapítottam, hogy a patkány ízre olyan... mint a csirke.

Vagy akár egy szaftos felkar.

Vagy a frissen lékelt agyalapi mirigy.

Na most aztán elég lesz, szóltam magamra, és tovább jártam agyam fogaskerekeit.

Szóval... zombi vagyok. Juppijé... Nem mondhatnám, hogy efféle karrierre számítottam. Én, Kámfor, a világklasszis műkincstolvaj...

De végül is csak magamat hibáztathatom. Soha nem kellett volna újra elvállalnom egy munkát Áldott Monogramban. Legutóbb a dolgok kissé... elharapódtak. Akkor megfogadtam, hogy soha többet nem teszem a lábam ebbe a haldokló városba, ám hiába; a vér nem válik vízzé... túl nagy volt a kísértés és az összeg...

Aztán akkor kellett volna elkezdenem gyanakodni, mikor Ted, az az öntelt, hájas fickó, aki azt hiszi, mindent jobban tud mindenkinél, szóval az a Ted személyes találkozókat akart a „csomag” átadására és a zseton kifizetésére. Mondtam neki, hogy nekem az átutalás a névjegyem, de ő csak kötötte az ebet a karóhoz... És mint mondtam, az összeg túlságosan csábító volt...

Most így utólag, ez a Ted mégiscsak többet tudott nálam... legalább ez egyszer. Tudta, mikor halok meg.

Hisz' ő húzta meg a ravaszt... többször is.

Azt mondja, találkozunk Simagöröngyösön! „Hogy hol?” kérdelem én. „Simagöröngyösön.” „Haver, most szívatsz? Van ilyen hely?” Azt mondja: „Persze, hogy van! Salakszentmotoros szomszédságában!” „Na elmész te a...”

Utánanézttem, tényleg van ilyen település. Ha van, hát van, és ha már van, akkor akár ott is találkozhatunk...

Furcsa kis település, egyszerre álmos és egyszerre... baljóslatú. A falu főterén egy... tank? Ez tényleg egy tank?!

Hátizsákomban az Áldott Monogram múzeumából lopott, kelta időkből származó szobrocska, bal zsebemben a stukker, jobb zsebemben pedig némi apró, hogy igyak egy kávét... Az egyik házikó teraszán hintaszékkel két öreg szúrós tekintetűl azonban inkább úgy döntöttem, nem húzom az időt, megyek a találkozóra.

És az a mocsok lelőtt, még mielőtt én is elővehettem volna a pisztolyom!

Elhatározásra jutottam. Ha már úgyis végem... legalább egyvalakit még magammal kell vinnem!

Bizony! Tedet! Nyert egy csak oda szóló jegyet a túlvilágra...

Elindultam a faluközpont felé. Nem tudom, miért gondoltam, hogy még itt van, de valahogy biztos voltam benne. Akkor még nem tudatosult bennem, hogy aki ezekben a napokban jár Simagöröngyösön, annak erősen meg kell izzadnia, ha élve el is akarja hagyni...

Nem vettem észre, mikor csatlakoztak hozzám a többiek.

Látszólag ugyanarra vezetett az utunk... vagy én vettem önkéntelenül is arra az irányt, amerre ők.

Sokan voltak. Ahogy öcsém mondaná: tesók! Halottak voltak mind, az oszlás különböző fázisaiban. Tudtam, hogy meg kellene rémülnöm... de nem tettem. Sokkal nyugodtabb voltam, mint életemben bármikor. Körülöttem nyögések, hörgések kakofóniája... és azt vettem észre, értem, amit mondanak.

Kaja, étel, éhes vagyok, cafat, együk meg...

Azt nem mondtam, hogy értelme is volt annak, amit mondtak.

...Már azt sem tudtam, nappal van, vagy éjszaka. A sugárzás olyan tartományát láttam, ahol a normál fény teljességgel mellékessé vált. Azt mondanám, hogy a hőt kezdtem látni, de ez sem lenne teljesen igaz... az *Életet* láttam, és persze megértettem, ez miért is olyan fontos egy hozzám hasonlónak. Ha nem tűnne hihetetlenül lehetetlennek, akkor úgy is mondhatnám, hogy az érzékelésem eltolódott egy egészen speciális tartományba, ahol az élő teremtmények auráját érzékeltem... nevezhetjük akár léleknek is. Ki a halál gondolta volna, hogy a zombik képesek spirituális megvilágosodásra... Bár kétségtelen, hogy ezt magamon kívül senkin nem tapasztaltam.

Aztán megláttam a kocsját. „Tesók!” nagyobb csoportja vette körül, s borította az oldalára. A pánik mindennél jobban átütött a tömegen, s mint egy világítótorony hívogatott magához. Vigyorogtam, csak úgy magamnak. Fogaim közt már nem csak patkányhúst éreztem, hanem... valakinek a kisujját?! El sem tudtam képzelni, hogy került az oda, de ha már ott volt... pár pillanatig adóztam az ízeknek. Nyelvemmel körbejártam... Hmm, körömlakk... ez minden valószínűség szerint egy női ujj... milyen vékonyka... hogy recseg, ahogy próbálgatom az ízületeket...

Anyukám azt tanította, hogy ne játsszak az étellel, ezért egy erőteljes harapás, egy koppanó nyelés, és a falat már el is tűnt.

...Aztán ott voltam az oldalra fordított kocsi tetején. A szélvédő ugyan (természetesen) golyóálló, ám egy zombihordának nemigen állhat ellen örökké... Láttam Ted izzadó, apró sebből csordogálva vérző képét, éreztem hitetlenkedő rettegését. Aztán azt is éreztem, mikor felismert. Ha lehet, rettegése még magasabb fordulatra váltott, és én rávigyorogtam. Vér csöpögött a számból az ablakra; nem a sajátom.

Körülöttem tengernyi élőhalott, vagy halott élő, vagy járkáló, ahány film, annyiféle elnevezés; s a tömeg egyre nagyobb lelkesedéssel ostromolta a járművet. Az egyik oldalról egy kolléga a fejével próbált átjutni a golyóálló üvegen; a másik oldalról egy másik az alváz felől próbált bejutni. És persze minden szabad négyzetcentiméterre jutott egy markolászó zombimarak.

A legnagyobb örömmel néztem volna végig, ahogy szétcincálják Tedet, mint a húsvéti pulykát a véletlenül beszabaduló rottweilerek, ám hirtelen észrevettem valamit.

A hátizsákomat és a kikandikáló kelta istenszobrot, Borvo-t! Mintha csak velem incselkedett volna a kis mocsok!

Ezután már én is mindent megtettem, hogy bejussak a kocsiba, s néhány kollégával egyetemben végül sikerült is!

Ted sikoltozott, mint az újévi malac egy nagyon beteg bábfilm-ben, ám én a véres lakomát a többiekre hagytam, s a hátizsákomért nyúltam.

– Erre még szükségem lesz! – szoltam, bár a hangom helyett csak valami hörgésféleség hagyta el a torkom.

– Ezt nem teheted velem! – kiáltott még egyet utoljára a hájas, és én visszafordultam felé.

– Kérlek, segíts! Bármit kérhetsz!

– Csak egyvalamit kérek... – próbáltam mondani, kevés sikerrel.
– Dögölj meg, lassan! – Azzal bal kezemben a hátizsákkal, jobb kézzel a mellkasának estem.

Eddigre a kocsi beltére nagyjából megtelt éhes vendégekkel, így Ted rimánkodása, sikoltozása hamarost elhalt... Csak akkor eszméltem fel az étkezésből, mikor a kezemben tartott húscsomóból, ami Ted vastagodott falú szívének bizonyult, a vér a hátizsákomra csorgott.

Komolyan mondom, azt sem vettem észre, mikor tettem le újra azt a nyavalyás hátizsákot! Arra meg aztán végképp nem emlékszem, mikor esett ki belőle Borvo szobra...

Aztán minden olyan gyorsan történt. A vér a szívből a számba került, onnan a hátizsákra, onnan pedig a szoborra... pontosan a szobor talapzatába vésett feliratra. A felirat pedig a szemem láttára izzott fel, hogy valósággal a retinámba égett...

Aztán a szívem dobbant egyet.

Majd másodpercekkel később még egyet, és újra... a szívem újra dobogni kezdett!

Döbbenet néztünk egymásra. Én és a mellettem falatozó zombi. Mindketten a döbbenet hatása alatt álltunk. Én azért, mert rájöttem, hogy újra élek. Ő azért, mert... rájött, hogy élek.

Gondolkozás nélkül rántottam elő a stukkert – érdekes, hogy míg halott voltam, eszembe sem jutott – és lőttem. Pontosan a homloka közepébe.

Aztán rájöttem, hogy még mindig nem vagyok egyedül, így beleürítettem a tárat a körülöttem nyüzsgő hústömegbe.

Mivel egészen a legutolsó másodpercekig már nem volt élő táplálék a kocsiban, a zombihorda nagyobb része eltávolodott. Hihetetlen szerencsémre a dulakodás közben a kocsi újfent borult egyet, méghozzá a jó irányba; a kerekeire! A hullák ocsúdni látszottak; úgy tűnt, feltűnt nekik, hogy újra van menü az étlapon.

Arra sem volt időm, hogy felfogjam, valami nagyon furcsa dolog történt velem az imént, és már a slusszkulcsért nyúlva indítottam is.

Őszintén mondom, fogalmam sincs, hogy jutottam ki Simagöröngyösről. Bizonyosan volt néhány szorult helyzet, erről tanúskodik a járgány több irányból is törött ablaka... meg az összes tartalék lőszerem fogyta.

Később utána néztem. Borvo a kelta hitvilág gyógyító istene volt. A fene se tudja, hogyan fér össze az emberáldozat a gyógyítással, de nem is érdekel. Csak egy a biztos:

Dögöljek meg, ha még egyszer Simagöröngyöstre vagy Áldott Monogramba utazok!

HomoErgaster

Simagöröngyös dosszié. Szigorúan titkos-bizalmas. Első részlet.

Dörösi Kornél beszámolója

Dörösi jelenleg ismeretlen helyen tartózkodik, a CIA tanúvédelmi programja keretében. Az eredetileg magyarul, kézzel írt beszámolót, Dörösi a simagöröngyösi katasztrófa után, annak túlélőjeként írta. Ő az egyike azon keveseknek, akik a zárt zónából egészségesen kijutottak. A terjengős beszámoló rendkívül fontos háttérdokumentuma, adaléka az események rekonstrukciójának, és megértésének.

Az előzmények: az Újbarázda MGTSZ ZRT.

A nevem Dörösi Kornél, 1974-ben születtem, Simagöröngyösön. A mezőgazdasági technikumot Budapesten végeztem el, a mester-séges megtermékenyítésre és fajtanemesítésre specializálódva. A göröngyösi Tsz-ben, akkori nevén „Újbarázda MGTSZ”-ben nem volt főállású inszeminátor, ezért erre a szakmára szerződtem a termelő szövetkezethez ösztöndíjasként. 1988 kora nyarán álltam munkába, frissen végzett, kezdő inszeminátorként. Azonnal bedobtak a mély-vízbe. A Tsz állatállománya meglehetősen vegyes képet mutatott. Nyomot hagytak rajta az elmúlt évtizedek sokszor kampányszerű fajtakeresztezései, de inkább negatív, mint pozitív módon. Röviden teljes volt a káosz. Nem lehetett tudni, tej, vagy hús irányba próbál-tak nemesíteni. A legtöbb próbálkozás kudarcos volt, a tejtermelés színvonala botrányos, húsmarha nem létezett, törzskönyvezni szin-te nem is volt mit. A frissen kinevezett Tsz-elnök, Sápsepey Aurél hosszan elbeszélgetett velem. Ezt a beszélgetést sosem fogom elfe-lejteni. Az akkor még vékony, sőt kifejezetten cingár férfi energikus, határozott hangon vázolta előttem elképzeléseit. A grandiózus ter-vek végcélja az európai színvonalú tejtermelés és munkavégzés volt. Ebben a harcban – ő nevezte így – nagymértékben kívánt támasz-kodni az éppen megszerzett szakértelmemre. Nagyon meg voltam szeppenve, de nem csak ezért, mert pályakezdő fiatalként ennyire

épített rám egy, a vezetésben sok évet végigdolgozott ember, hanem mert meglehetősen alpári nyíltsággal becsmérelte a szocialista mezőgazdaságot. A megyei szintű vezetést pedig nemes egyszerűséggel töketlen balfaszok gyülekezetének nevezte. Mivel a technikumban az egyik nem szakmai tételem az „ellenforradalom” volt, és vizsgáztatóim alaposan megizzasztottak e tárgyban, sok mindenre elkészültem, csak erre nem. Emlékeztem, hogy amikor ugyanebből az irodából, kezemben az ösztöndíjjal elindultam tanulmányaim megkezdeni, milyen légkör uralkodott. Néhány évvel később drámai volt a változás! Persze nem tudhattam, hogy csupán két év telik el majd, és kikiáltják a harmadik magyar köztársaságot. Úgy hittem, azt verték belém az iskolában, hogy a szocializmus örök. Sápsepeffy elvtárs, aki már ekkor is jobban szerette, ha elnök úrnak szólítják, azonban jóval többet tudott nálam.

Visszatérve az állatállományhoz, például az elletési naplókban teljes volt a káosz. A megyéről lehívott, nem kevés napidíjért idejövő elvtársak össze-vissza keresztetstek mindent mindennel. Nem egyszer előfordult, hogy kistermetű, vékonycsontú fajtába, nagy, erős hústípust tettek. Az állat nem tudva megelleni a hatalmas borját elpusztult, vele természetesen a meg sem született borjú is. Aurél bátyám dühöngött emiatt, és most, hogy megszerezte a vezetést, azonnal véget akart ennek vetni. Rám bízta ezt az ügyet. Névleg csak egy inszeminátor voltam, de hamar rájött mindenki, hogy én lettem az elnök jobbkeze. Kaptam is érte rendesen mindenfélét, még a nyalizós volt a legenyhébb, mert egyesek följelentgettek mindenféle kitalált dolgokért, leginkább a szocializmust féltve. Aurél bátyám mindig fedezte a hátam, mindenki ellen megvédett, és szabad kezet adott. Mint mondotta:

„Öcsém, te ösgöröngyösi vagy, akárcsak én, tartsunk össze!”

Én persze lojális voltam hozzá, mert minden hajmeresztő rágalomból kimosott. Nem győztem ámulni, milyen keményen nekimegy a nagykutyáknak, azok is csak a fejüket kapkodták. Alaposan földerítettem az állományt, aztán nekiláttam selejtezni. Ténykedésem döbbenetet és felháborodást szült, de az elnök kőkeményen állt mögöttem, és mindig megvédett. Számptalan megbeszélést tartott, melyen én is ott voltam törzskönyvekkel, naplókkel, hogy számokkal-
adatokkal bizonyítsam Aurél bátyám szavait. Ravaszul a szakmai

részhez, némi gasztronómiát tett, mert ebben az időben minden elképzelhető ünnepnapon, legyen az november 7., karácsony, Forradalmi Ifjúsági Napok, május 1., augusztus 20., vagy akár pünkösd, de egy helyi mártír: boldog Göröngyösi Bendegúz – akit megettek a kannibálok valahol Afrikában – halálának és születésének évfordulóján is állandóan marhapörköltet ettünk. Sőt volt egy nagyon kockázatos akciója, amivel szintén fityiszt mutatott a megyei okosoknak: '88 októberében is szervezett egy akciós húsvásárt, merő véletlenségből a hónap végén, konkrétan 22-én. Először én sem értettem, miért aznap, de amikor kitört a botrány, rájöttem. Az elnök úr elbűvölően adta az ártatlant, és olyan sima szöveggel mosakodott, hogy a zord illetékesek teljesen kiestek a szerepükből, és a végén még ők is ettek az „ünnepi” pörköltből, sőt vittek is a barátainknak! Közben a falu elszegényedő rétegei a húsakciók miatt kifejezetten megkedvelték Aurél bátyámat, aki már ekkor véd- és dacsövetséget kötött a későbbi polgármesterrel, Göröngyös Istvánnal.

Miközben ezek az izgalmas események zajlottak, én csendben elkezdtem egy alpesi fajtaival nemesíteni a kiválasztott jószágokat. A tenyésztanyaghoz az elnök egy ismerőse révén jutott, akiről mikor kiderült, hogy '56-os disszidens, már meg sem lepődtem. Az első eredmények már a kilencvenes évtized elején jelentkeztek. A tejtermelésünk mind mennyiségileg, és a szigorú szabályok bevezetésének hála, minőségileg is megugrott. A ZRT.-nek egyszeriben jó híre lett. Azok a dolgozók, akiket nem küldtek nyugdíjba – az elnök nem egy korábbi ellenfelével így járt el –, vagy nem helyeztek át a virágkertészetbe, ami egy melléküzemág volt, egyre jobban kerestek. A tejnek is jó ára volt, a miénk pedig minőségileg is magasan állt. Olyan jól ment a szekér, hogy megépítettük az új tejvizsgáló és -leadó központot, ezzel új munkahelyeket teremtve. Mire éppen jól mentek a dolgok, Simagöröngyösre is megérkezett a mezőgazdaságot sújtó válság. Sápsepegy már jó előre tudott a rossz helyzetről, és megpróbálta ellensúlyozni, de sajnos sikertelenül. Az értelmetlen korlátozó intézkedések, majd a tej felvásárlási árának folyamatos csökkenése válságot okozott. Az évtized közepén „kísérleti jelleggel” ránk erőltették a 3-szori fejést. Hajnalban, délben, meg éjszaka kellett fejni. Az állatok nem pihentek eleget, és sorban pusztultak el. A dolgozók is kikészültek a 3 műszaktól. Amikor pedig oda jutottunk, hogy a

leszállított, de ki nem fizetett tej miatt elmaradt a munkabér-kifizetés, a dolgozók sztrájkba léptek. Sápsepeffy remekül kezelte a válságot, és a kedélyek hamarosan elcsitultak. Sikerült behajtania a ZRT. kintlevőségeit, és így két nappal később volt munkabér. Egyébként épp időben, mert a bankfiók, amelyik az összeget átutalta, nem sokra rá csődöt jelentett.

A 2000-es évek elejére aztán Sápsepeffy megismételte a korábbi bravúrját, és sikerült kihúznia a ZRT.-t a kátyúból. Megszüntette a 3 fejest, és biztos felvevőpiacot talált. Elkezdte visszakapaszkodni. Az elnök nem habozott bevetni a korábbi, akár elvtársi ismeretségeit sem. Többen ekkor visszaemlékeztek a bátor Sápsepeffyre, aki '88-ban, október 22-én ünnepi pörköltet adott nekik. Ezeket a nosztalgiazókat is mozgósította, hogy megmentse Simagöröngyös egyetlen biztos munkahelyét. Emiatt kritikák is érték, de neki szeme sem rebent. Éppen ellenkezőleg, megszervezte és segítette a környező tanácsok, kisgazdaságok tejének begyűjtését. Ebből származott az utolsó problémája, ami aztán egy egészen más, sokkal nagyobb bajba csapott át. A felvásárlási kvótát és árat a piaci szereplők, meg az EU szabta meg, nem Sápsepeffy. Így aztán azon a péntek délutánon, az utolsó sikertelen tárgyalás után tudta, hogy másnap demonstráció lesz, és a gazdák ki akarják önteni a tejet. Azt sikerült elérnie, hogy a ZRT.-ből nem mindenki csatlakozott a tiltakozáshoz, és az állatok ellátását is megszervezte. Azok, akik csatlakoztak a tüntetéshez, tudták, hogy semmilyen hátrányuk nem lesz ebből. Sápsepeffy tökéletesen tisztában volt a helyzettel, és megértett mindenkit. Csak egyetlen célt tűzött ki maga elé: ne öntsék ki a tejet! Azt mondta nekem:

„Kornél öcsém, nem azért genyóztunk ennyit, hogy ez legyen a vége!”

Azt akarta elérni, hogy a kiöntésre szánt tejet osszák szét a faluban ingyen. Annak a szombati napnak az lett volna az értelme, ha ezt eléri. Az utóbbi időben kiépített médiakapcsolatait is bevetette. A tragikus sorsú Kalmár Évát is ő hívta, hogy tudósítson a remélt tejkiosztásról. A riporter hölgy, mire Simagöröngyösre ért, már egészen más volt a szenzáció...

A tüntetés és következmények

Az elnök úr üzenete szombaton, hajnali fél 3-kor ébresztett. Aznap mélyen, kimerülten aludtam, az előző nap drámai fejleményei alaposan kifárasztottak. A telefon szünet nélkül csengett, míg végül félálomban sikerült felemelnem a kagylót. Simagöröngyösön valamilyen különleges adottság miatt nagyon gyenge a térerő, és ezen a legmodernebb kütyük sem segítenek. Ez a település egyik sajátossága. Az utóbbi időben az elnököm komolyan fontolóra vett egy alapos geológiai felmérést, mert azt gyanította, valami talajsajátosság miatt akadozik a modern kommunikáció. Erre már nem került sor. A településen szinte mindenkinek van vezetékes telefonja, és a helyiek közt a CB rádiózás sem ment ki a divatból. Sok fejkavarás után Göröngyös István, és naná, hogy Aurél bátyám közös projektjeként egy belső hálózat állt fel az egyik telefontársaság közreműködésével. A legmegbízhatóbb azonban így is a vezetékes telefon maradt. Ezen hívott fel Kálika meglehetősen nyugós hangon. Sírós hangon közölte velem az elnöki utasítást, miszerint én képviseljem a tüntetést, mivel ő a ZRT. kigyulladt raktáránál van lekötve. Megdöbbsztem.

– Ég a raktár? – kérdeztem vissza kissé idiótán, ami nem volt csoda a korai időpont miatt.

– Igen! – vágta rá Kálika és letette.

Rámertedtem a megkukult kagylóra, aztán kikászálódtam az ágyból. Vattaszerűen üres agyamban nem az visszhangzott, hogy Aurél bátyám helyett nekem kell meggyőzőnöm a termelőket, ne öntsék ki a tejet, hanem az, hogy ég a raktár! Ez rettenetes kár, ami nagyon érzékenyen érinti a ZRT.-t! Azon töprengtem, mitől gyulladhatott ki. Az épület „C” tűzvesélyességi kategóriás volt, és az elnök nem sajnálta sem az energiát, sem a pénzt, hogy megvédje azt a fontos épületet. Az összes létező elővigyázatossági rendszabályt meglépte, került, amibe került! A környék legtűzbiztosabb épülete most egyszerre lángokban állt! Mi a fészkes fene történt? Főztem egy jó erős kávé, és azon töprengtem, hogyan tovább. Mivel Simagöröngyös átellenes végében laktam, ha kinéztem, nem láttam mást, csak az éjszakai főutcat. A demonstráció hivatalosan csak reggel 7 órakor vette kezdetét. Több beszéd elhangzására is lehetett számítani, a szervezők jelezték, meg akarják indokolni a kiöntést. Még Dünnyögő Pista bácsi is jelezte,

hogy szólni kíván, Aurél bátyám őt nagyon tisztelte, és szeretne volna megnyerni a tervének. Pista bá, mint a felkelés egyetlen helyi részese etalon, és fogalom a faluban. Nem igazán tudtam, hogy a Pista bá miért ilyen fontos az elnök úrnak. Felmerült bennem a gyanú, hogy ez egy régi beidegződés része, vagy az egykori reformer tisztelete, esetleg valami más van a háttérben? Aurél bátyámnál ezt sosem lehet tudni. Hiába ismerem több mint húsz éve, sok dologra nincs rálátásom. Éppen öltözködni kezdtem, amikor egy tűzoltóautó vágta el az ablakom előtt. Nem szirénázott, csak a fényei villogtak. Na, gondoltam magamban, itt egy újabb fegyvertény: a lokálpatrióta Sápsepey rábeszélte a tűzoltókat, hogy szombat hajnalban ne ug-rasszák ki a még pihenő embereket az ágyból az eszelős szirénázással. Elismerően bólintottam. Ahogy a száguldó tűzoltóautó után néztem, vettem észre, hogy esik az eső. Nem komolyan, mire kiléptem az ajtón, már el is állt. Ekkor láttam meg az alacsony felhőkön a lángok visszfényét. Mivel az eső elállt, biciklire ültem, és a demonstráció tervezett helyszíne, a ZRT. parkolója felé pedáloztam.

Ahogy számítani lehetett rá, még csak fél 5 volt, de már szállingóztak az emberek a tüntetésre. A gazdák mindig is korán kelők, és a szimpatizánsok sem akartak lemaradni semmiről. Kisebb csoportokat láttam, ahogy megállva a távoli vörhenyes fényeket bámulják. Mindenki köszönt, most még nem voltunk ellenfelek.

– Mi ég, Döbi? – kérdezte tőlem Kutaskarcsi aggódva.

Jó barátok voltunk, időnként együtt rúgtunk ki a hámból. Jogos volt az aggodalma, más se hiányzott, minthogy a benzinkút is lángra lobbanjon!

– A ZRT. raktára – válaszoltam neki.

Karcsi szeme elkerekedett, őt is úgy meglepte a hír, mint engem.

– Az meg hogy lehet?

Vállat vontam.

– Semmit se tudok, cimbi, csak, hogy ég – intettem, és mentem tovább. A parkolóban már ott voltak néhányan a szervezők közül, és kissé bizonytalanul a raktár felé nézegettek. Innen már jól látszottak a vegyi égés furcsa színei, a felhőkön tükrözve mintha folyékony lett volna az egész. Világosodott, és emiatt egyre jobban kivehető volt a füst, mely nem fölfelé szállt, hanem leülepedett a földre. A föl-alá rohangászó vegyvédelmi cucuban viritó tűzoltók már megkezdtek az

oltást valami speciális anyaggal, ami olyan volt, mint a hó. A raktár-épület jól bírta a tüzet, bár egy helyen beomlott a teteje, és kitértek az ablakai, még állt. Eszembe jutott az a rengeteg, méregdrága kísérleti műtrágya, amit nemrég szereztünk be külföldről.

– Na, ezt sem próbáljuk már ki – mondtam magam elé, és sóhajtottam. – Nagy a gáz!

Nem is sejtettem, hogy mekkora. Egyre többen érkeztek a helyszínre, a szervezők sem bámészkodtak tovább. Osztogatni kezdték a követeléseiket. Próbáltam egyet szerezni belőle. Miután sikerült, bementem vele Kálikához, és megittam még egy erős feketét. Olyan volt a főztye, hogy úgy éreztem, még egy halott is feltámadna tőle. Bár a hölgy igen morcos volt, ezúttal sem tagadta meg magát, és rövid idő alatt elérte, hogy vigasztalni kezdjem. Bevallom ez olyan jól sikerült, hogy azon kaptam magam, az ölemben ül, és ha nem kellett volna fontosabb dolgokkal foglalkoznom, hát bizony komoly lett volna a dolog. Úgy tűnt, Aurél bátyám mostanában kissé elhanyagolja a titkárnőjét. Amikor ismét kimentem, még nem teljesen világosodott ki, de a tüzet eloltották, csak a füst gomolygott. A tűzoltók és katasztrófavédelmisek még mindig rohangáltak. Különösen azt találtam érdekesnek, mikor azt láttam, hogy az egyik tűzoltó elöl fut, a másik meg kinyújtott karral mögötte. Mivel túl messze voltak, s még nem volt teljesen világos, nem tudtam részleteket kivenni, ráadásul az a mérgezőnek látszó füst is ott gomolygott. Teljesen olyan volt, mintha fogócskázának. Emlékszem, felmerült bennem, hogy valami mérgezés érte őket, és azért viselkednek így.

De nem volt időm tovább töprengeni, mert a megtelt parkolóba megérkezett a frissen fejt tej is két nagy tartályban. Ezt kellett nekem ma megmenteni Aurél bátyám helyett. Halványan felmerült bennem, hogy ha a tüzet eloltották, esetleg mégis idejön, hogy segítsen, de beláttam: önző vagyok. Neki most a kárfelmérés a dolga, nekem meg a megelőzés. Azt vettem észre, hogy egyre többen vannak itt, „érdeklődők”, akik bizony különböző méretű műanyag flakonokkal érkeztek. Hoppá! Aurél bátyám elhintette, hogy ingyen tejosztás lesz! Ez jó, erre lehet építeni! A szervezők is észrevették a fordulatot, és izgatottan pusmogtak egymás közt. Tudtam, hogy mindenképpen megvárják Pistabát, nélküle nem kezdik el, mert ő az adujuk. Valaki más is hiányzott. Csipa Misinek, mint a rend zordon órének kellett

volna jelen lennie, biztosítván az esemény zavartalanságát. Ő sem jött, de ezt megértettem, valószínűleg a raktárnál van. A táblák is a magasba emelkedtek, bizony némelyik szövege nem volt túl barátságos, bár nem teljesen értettem, hogy miként hozzák összefüggésbe Sápsepey '88-as kinevezését a jelenlegi helyzettel.

Odaálltam a szervezőkhöz, csak kicsit távolabb, hogy érezzék, csak rájuk várok. A demonstrálók láthatóan hiányolták Aurélt, de bizonyosan felmérték a kigyulladt raktár fontosságát. Mivel Pistabá csak nem jött, az egyik szervező bekapcsolta a kezében tartott megafont. Éktelen recsegéssel kelt életre. Beleszólt.

– Tuggyák, mér vagyunk itten! A tejár kevis, nem lehet megélni belüle. Kiöntsük, hogy megmutassuk az unijónak, velünk se lehet szarozni! – kiabálta bele, közben szaporán pillogott körül.

Az öreget várták, de nagyon, ő lett volna az esemény főszónoka. Biztos felemlegetné '56-ot, meg ilyenek. Miért nem jön? Ezen én is eltöprengtem. Reméltem, hogy nincs rosszul, vagy ilyesmi. Az kéne még csak a mai napra, hogy a falu státusszimbóluma ezen a napon távozzon el! Arrafelé néztem, amerről jönnie kellett volna. Semmi. A szervezők is egyre idegesebben topogtak, nyilvánvalóan Pistabá grandiózus beszéde köré kanyarították a tiltakozást. A raktár felé pillantottam. A futkosás nem szűnt, mintha kevesebb egyenvegyvédelmis alakot láttam volna, viszont olyan figurákat pillantottam meg, akik civileknek tündek.

– Mit keresnek ott, a veszélyzónában? – ekkor támadt fel bennem először valami rossz érzés. A kínosan feszengő szervezők mellett, a főszónok fura távolléte, és a raktárnál a különös jelenet. Olyan érzetem volt, hogy ez az egész kisiklott, és nem áll össze. Aggodalmasan kerestem a távoli alakok közt Aurél bátyámat, de nem sikerült felismernem. Végül szót kértem. Elkezdtem arról beszélni, hogy a felvásárlási árákról nem mi tehetünk, nem mi szabjuk meg, azt is kifejtettem, hogy kár lenne elpazarolni a tejet azzal, hogy kiöntik. Rámutattam, sokkal emberibb és szebb cselekedet lenne, ha szétosztanák az embereknek, akik nem biztos, hogy meg tudnák amúgy venni. Míg beszéltem, éreztem a szervezők felől a növekvő rosszállást, míg a rögtönzött emelvényen túlról a feltámadó reménykedést. Az egyik szervező, Komor H. István ekkor magához ragadta a kezdeményezést, a kezemből pedig egy mondat közepén a megafont.

– Mápedig mi kiöccsük, mer úgy akarjuk! – rövid szünetet tartott. – A terv szerint most végigfolyatjuk az úton... de ha közben valaki alája tarcsa az üvegít, azt se bánjuk!

Fellegeztem. Ez a megoldás pont az volt, amiről Sápsepegy azt mondta nekem, hogy „b” terv. Csak sokkal kevesebb fáradságomba került, senkivel se kellett veszekednem, és viszonylag keveset koptattam a számat. A következő feladatomnak azt tartottam, hogy amikor elindul a menet, segítek az embereknek megtölteni a flakájukat úgy, hogy senki sem kerül a kerek alá. Megindult a tiltakozó akció, és kinyitották az első tartály csapját. Folyt a tej, és próbáltam megtölteni mindent, amit a kezembe adtak. Néhányszor majdnem az én lábamra gurult a kerék. A tiltakozók a tartályok előtt mentek a tábláikkal, majd a tartályok a kezelőkkel és a sok ingyen tejért jövővel. Legalább kétszáz, hanem több ember tolongott a főúton. A menet egyenesen a raktár felé tartott, követe az útvonalat, amely aztán elkanyarodott, beágazva a falu főutcájába. Közeledtünk a raktárhoz, most elhagyatottnak tűnt, ami szintén érthetetlen volt. Az előbbi futkosás után, ami még csak természetes lehet egy raktártűznél, most valahogy hátborzongatóan üres volt a terep a még parázsló épületnél. Nem csak én nézegettem értetlenül arra. Ekkor problémám támadt. Az egyik asszony, aki a tartálykocsi mellett adogatta nekem a palackokat és egyebeket, megbotlott, és majdnem a kerék alá esett. Az utolsó pillanatban rántottam el onnan. Miközben ezzel voltam elfoglalva, valami történt elöl, ami először nem tűnt érdekesnek, csak annyiból, hogy a menet megállt. Talpra állítottam a nőt, megkérdeztem tőle, hogy jól van-e, és ekkor hallottam meg az üvöltést, amibe sikoltozás vegyült! Ezek a hangok az iszonyat és rettegés hangjai voltak, egyáltalán nem illettek egy békés felvonuláshoz!...

Sajnos nem tudok tökéletesen visszaemlékezni arra, hogy hogyan pillantottam meg az első zombit, vagy járkáló halottat, ahogy szakszerűbben nevezik. Csak azt tudom, hogy egyszerre kifacsarodott alakok özönlöttek elő a temető kert falai mögül. Amikor pedig egy szétmarcangolt arcú tűzoltót is megpillantottam a foszló alakok közt, egyszeriben helyére került a korábban látott kergetőzés a raktár mellett. Nyilván a szerencsétlen katasztrófavédelméseket kapták először el az idő előtti feltámadók... A simagöröngyösi temető bejáratánál is olvasható a felirat: „Feltámadunk!” Régebben láttam egy

első világháborúról szóló filmet, amiben a mérgegázban meginduló gyalogság képe sokáig kísértette az álmaimat. A torz gázálcok csillogó szemlencséi, a rengeteg szakasztott ugyanolyan néma alak szuronyt szegező, lázálomszerű támadása elborzasztott. Ezután az élmény után még Darth Vaderre is másként néztem. Az elől haladó két traktor, és mögöttük a tartálykocsi akkor állt meg, amikor a raktáron kicsit túl egy vonalba került a temetővel. Természetesen a temető messzebb volt, egy egyenes mentén vagy kétszáz méterre. Ekkor már a raktár mögöttünk izzott, füstölgött. Akkor a környéken az út körül a földre üledett szürkés-sárgás füstből elbukkanó zombik látványa a gáztámadás apokaliptikus jelenetét juttatta eszembe. A parázsló tűz, a hajnali napfény és a füst, belőle a kimászó hullákkal.

– Ők nem feltámadtak! – gondoltam magamban. – Ők felkeltek és támadnak! De vajon mitől? – A füst volt az oka az egésznek, ahogy később mondták. Eddig úgy tudtam, ez – kivéve a gyagya horrorfilmeket – nem lehetséges... Az első éles, soha nem felejthető kép, amit fel tudok idézni, egy tejtől csöpögős, zöld arc. Az egyik szeme befelé forduló, aszott papírgalacsin, a másik nyúlós fekete trutumó, mégis látott velem, mert határozottan rám „nézett” és felém lódult, kitért szájában földes-hiányos fogakkal. Ebben a pillanatban eltalálta egy

HomoErgaster: Tej-vér-agyszövet

kanna tej – pont fejbe – és lebecskázott a tartálykocsi alá, ami viszont megbillent, pont az alá került testre. Tejgejzír robbant ki a tartályból, betérítve élőt és holtat. Igazából soha sem rajongtam a tejért, csak a szakmai része érdekelt. A látvány: a hömpölygő tejben birkózó halott és eleven emberek, a spriccelő vér, a kiomló zsigerek, de legfőképp a meglékelt koponyákból a tejbe csobbanó agydarabok, és az ezt

HomoErgaster: Pánik...

kísérő fertelmes zajok örökre elvették a kedvem a mezőgazdaság tejtermelői szektorától, de a feldolgozó iparától is. Azóta a nap óta vegetáriánus vagyok! Arra is emlékszem, hogy siettemben elvágódtam. Megcsúsztam valamin, és beleestem az úton folyó véres tejbe. Egy pillanat alatt alsónadráig eláztam, és miközben próbáltam felkelni, eltöprengtem azon, vajon a kiöntésre szánt tejet miért hűtötték be a gazdák? Bár nem vagyok jó úszó, mégis megpróbáltam tempózni a tartályból folyó áradatban, ami magával sodort másokat is. Olyanokat is, akikkel nem igazán akartam együtt sodródni. Amikor mégis sikerült lábra állnom, egy bűzlő alak lépett elém, és valamit motyogni próbált. Először azt hittem, zombi, de csak a részeges Kerék volt. Így hívják Kerekes Lajost, a fejőt, akit csak a jó ég tudja megmondani, miért nem rúgott már régen ki Aurél bátyám. Idiótán vigyorgott, igazolva azt a mondás a faluban, hogy „A kerék már rég defektes!”. Láthatóan a zombik őt békén hagyták, nyilván a szaga miatt, amitől maguk közül valónak tartották. Ő is csupa tej volt, és egy szakadt

...és oka

„Dead milk man” feliratú póló volt rajta. A halott tehénfej viccesnek szánt rajzát soha nem találtam humorosnak, akkor sem, amikor a gazdáján, Szőke Jánoson láttam. Ahhoz túl sok kérdődzőt láttam nyomorultul elpusztulni. Hogy került rá, azt fölösleges volt megkérdezni, ennyi erővel az X szemű tehenet is megkérdezhettem volna azon a pólón. A részeg idióták magabiztosságával állt a káosz közepén, és fogta a karom, mert én majdnem újra elestem.

– Jó kis kabaré, mi? – kérdezte tőlem reszelős hangon, és körbe mutatott. Azt hihette, hogy kocsmai tömegverekedésen van, ugyanis régebben a falusi szleng ezt a szót használta rá.

– Hol a Jani? – kérdeztem tőle, hátha megtudok valamit a póló tulajdonosáról. Mellette állva valamiféle területen kívüliséget élveztem, ezt gyorsan felfogtam, és egy kissé lehiggadtam. Kerék teljesen hülye arccal mosolygott.

– Biztos a detoxban! Összeverekedett a Kovival!

Tudtam, kire gondol, a halott cimborájára, Kovács Istvánra. A hírre, hogy ő is visszajött, nyugtalan lettem, mert sose kedveltük egymást. Kovács agresszív mulatós fajta volt és tudom, hogy a hátam mögött nyálás buzinak hívott. A temetése után Kerék egy hétig alkoholtól búsított. Emlékszem, Gáspár bácsi majdnem elütötte a kis CAT tolólapos gépével, amivel a híg trágyát terelte a derítőbe, és részegségében a tehenekkel együtt abrakolt. Kerékbe kapaszkodva próbáltam arrébb terelni, és azon gondolkodtam, hogy léphetnék le valami biztonságos helyre. Kerék még mondott valamit, de nem tudtam kivenni mit, akkora volt a lárma. Elszakadtam tőle, mert ő a részeket eszelős magabiztosságával elindult valahova, nekem viszont nem volt kedvem követni, el akartam tűnni onnét. Zavaros képek maradtak bennem, amikre nem szívesen emlékszem. Csak a sokk maradt meg, amikor az iszonyatos kavardás közepette egyszer csak Jónás Vendel elvtárs állt előttem... akarom mondani, ami belőle maradt. Biztosíthatok mindenkit, aki ezt olvassa, hogy ez nem volt sok, de ahhoz épp elég, hogy felismerjem, és teljes pánikba essek tőle. Később nekem azt mondták, Simagöröngyösnek kifejezett pechje van, mert a talajának speciális geológia adottsága valami módon konzerválja a holttesteket. Ezt nem tudom, de készséggel elhiszem, főleg azután, hogy a több mint húsz esztendeje halott Vendel elvtárs felismerhetően élém állt! Az egykori Vendel elvtárs felém nyúlt, közben szörnyűségesen bugyborgott valamit. Akkor nem fogtam teljesen fel, csak később próbáltam rekonstruálni ezt a bugyogást, ami valami ilyesmi volt:

– Ezzzbérrrrtanítthatattunkkk... hoggy az imperrrrillisssták székérrrrtolójjija lllegyy!!??

Kérem, ez életem egyik legszörnyűbb számonkérése volt, a mai napig az a kényszerképzet gyötör, hogy „odaát” vár rám Vendel

elvtárs, hogy ismét feltegye nekem ezt a kérdést! Nem érzem magam a szocializmus árulójának, a mai napig megtartottam a baloldali világnézetem, se kapitalista-népelnyomó-szekértolónak, de a lelkiismeret az gyötör, hiszen Jónás Vendel elvtárs egyike volt a korai pártfogóimnak. Viszont mire elvégeztem az iskolát, ő már eltávozott az élők sorából. Erről sem én tehetek, kérem, azt mondták akkor, hogy a mértéktelen ital és a vadászszenvedély vitte el korán a fontos elvtársat. Bár a vadászat, mint halálozási ok csak esetleg az elfogyasztott rengeteg zsíros, agyonsózott húsleves miatt, és pörköltből származó túl magas koleszterinszinttel magyarázható. Ez egy modern magyarázat, de ehhez nem értek, sajna. Ismerem azt a mondást, miszerint „szégyen a futás, de hasznos” és én bizony alkalmaztam! Lehet, hogy egy vezető beosztásúhoz ez méltatlan, de ha az embert a kommunizmus kísérletének meglehetősen szétfoszlott, de mumifikálódva megtestesült kísértete veszi úzóbe, mégpedig egy hullához képest igen gyorsan, azért, hogy felzabálja az agyát, akkor célravezető. Kérem, én ezt a dolgot már egyszer elméleti síkon megúsztam, abban a helyzetben azon voltam, hogy ne kerüljön rá sor fizikailag se! Különbem nem tudom, mit tudtam volna irányítani még azon az apokaliptikus helyzeten. Az önkívületi rohanás közben több olyan alakot láttam még, akikhez képest Vendel elvtárs a maga vonalas kádárizmusával liberális reformernek számított.

A beszámoló elején nem véletlenül írtam le a '80-as évek végi reakciókat a selejtezési akcióimra. Akkor megvédett Aurél bátyám, most viszont azt sem tudtam, él-e még, viszont az egykori feljelenítőim egyikét szintén megpillantottam a nyeklő-csukló hullaáradatban, és tőlük még inkább tartottam, mint akármelyik sztálinistától. Azt csak hallottam, kezességet nem vállalok érte, hogy ezek az őskommunisták később találkoztak az igazi ellenségeikkel, és ezért gyakorlatilag megismétlődött a második világháború, legalábbis a Simagöröngyös környéki harcai. Azt hallottam még régebben Sanyibától, hogy itt, a mi területünkön heves harcok voltak. Állítólag nem csak a kommunisták jöttek vissza, de a fasiszták is! Nem tudom, igaz-e, de nekem még ennyi is sok ebből. Szó szerint világgá futottam, utoljára a technikumban tornaórán futottam így a jelesért. Az iskolaépületben, konkrétan a biosz-szertárban kerestem menedéket. Azt nem tudom, hogy miért ott. Volt ott mindenféle appliká-

ció, növények, állatok, még egy műanyag csontváz is, de ezek bár az életet, annak működését ábrázolták, maguk sosem éltek, eleve olyan anyagból, műanyagból lévén, ami képtelen az életre. Talán ösztönösen ezért éreztem bizalmat a sok poros szemléltető eszköz iránt. Nem tudom mennyi időt töltöttem ott, sokat, az biztos, mert többször ittam abból a kútból, ami valami oknál fogva nem volt lezárva. Éhes az nem voltam. A gyomrom idegesen megrándult az evés gondolatára, és a mai napig, ha meglátok egy zacskós tejet, akkor a tejben és véres belsőségekben fürdőző, oszló hullák szörnyű látványa jut eszembe. Az biztos, hogy több napot töltöttem ott, időnként harci zajokat is hallottam, helikopterrobajt, meg ilyeneket...

(Megjegyzés: ezen a ponton a tanú eredeti kézírása megváltozott, zaklatottabbá, szétesővé vált. – A vizsgáló pszichológus Dr. Kidmann kiegészítése.)

...Attól tartok, a beszámolóim eddigi részeihez képest a következőket majd nem fogadják fenntartás nélkül. A természet törvényei ismereteink szerint nem teszik lehetővé az egyszer már elhalt test feléledését. Mint az események mutatták, mégis lehet ilyen ismeretlen törvényszerűség. Ezt borzongva, de kész vagyok elismerni. A hullák, mik egykor éltek, újra, legalábbis részlegesen élhetnek... legyen, bár tiltakozik az átéltek ellenére is bennem valami. Amit most írok ide le, azt viszont képtelen vagyok megemésztetni, íme:

A megtestesülés

Leginkább a csend maradt meg bennem, Simagöröngyösre csend hullt, elhalt minden zaj. Hátborzongató volt ez a némaság, és vakaróztam, hogy ki kéne nézni, mi is van. De nem vitt rá a lélek. Azt hiszem, nagyon berezeltem az átéltektől, és nem akaróztam elhagyni a szertár biztosnak vélt nyugalalmát. Az ideg már kiment belőlem, bevallom, unatkoztam is kissé. A tétlenség épp olyan fárasztó lehet, mint az agyonhajszoltság, főleg annak, aki hozzá van szokva a pörgéshez. Ilyen állapotban voltam én is, és álomtalanul aludtam egy szekrény aljába húzódva, aminek ajtaját résre nyitottam meg, hogy levegőt azért kapjak. Régi dolgozatfüzetek és láttamozott feladatlapok közt szunyókáltam, amikor furcsa zajra riadtam. Ez a zaj száraz csikorgás volt, arra emlékeztetett, ahogy a kréta csikorog a táblán, amikor a fejszök felírják a beteg tőgyű jószág számát. Erre felriadva

fogalmam se volt egy pillanatig, hogy hol vagyok, utólag emlékszem, hogy több tenyészállat fülszámát elmormoltam, de aztán lassan magamhoz tértem. Akkor viszont rettenetesen megijedtem, még levegőt is alig merve venni, lassan kijebb toltam a szekrényajtót, és kikukcskáltam. Az egyik üvegajtós szekrény táblája ebben a pillanatban tört ki nagy csörömpöléssel, és egy hófehér kéz jelent meg a nyílásban! Először azt gondoltam, egy kéz, de nem az volt, hanem egy kéz csontváza! Olyan pánik ugrott rám, hogy én meg majd kiugrottam a rejtkehelyemről. Még csak az kellett volna! Most aligha tudnám ezt leírni.

Nem tudtam elszakadni a látványtól, egy vakítóan fehér emberi csontváz mászott ki a szekrényből. Felegyenesedett, és mozdulatlaná vált. Ezen a ponton az iszonyatba belehasított a hitetlen döbbenet: a műanyag csontvázat láttam ott a szekrény előtt ácsorogni! Egy tárgy, amely minden szempontból alkalmatlan volt az életre, sosem élt, nem is élhetett, most egyszerre életre kelt! A felismeréstől kis híján megbuggyantam! Ezzel már nem tudtam mit kezdeni, az életösztön tartott a rejtkehelyemen csak, a nyers túlélési vágy. A csontváz-applikáció ropogva elfordította a koponyáját, majd lehajolt, ropogott, mint ami – vagy aki? – el akar törni, és a szekrényben kezdett matatni. Kérem, ezóta az élményem óta a szekrényeket se bírom elviselni. Elismerem, ezzel kiborítom a pszichológusaimat, de önök, akik ezt olvassák, már tudják, miért. Az applikáció egy kis idő múlva ismét felegyenesedett, és akkor én legszívesebben visítottam volna, mint a szopós malac. Az emberi szemet méretarányosan bemutató modellt gyömöszölte be éppen az egyik szemüregébe, még pislogott is vele próbaképpen! Ennek a pislogásnak a zaját ahhoz találtam hasonlatosnak, amikor egy modern műanyag nyílászáróból lefűrészelnek egy darabot! Szörnyű volt, nem volt benne semmi emberi, semmi életszerű! A műcsontváz azonban nemcsak kielégítőnek találta, de úgy tűnt, „lát” is vele! Biztos vagyok benne, hogy amióta ezt átéltem, ha futóbolond nem is, speciális pszichológiai eset az vagyok, ezt minden további nélkül elismerem. Ezen a ponton egészen egyszerűen elájultam, sok volt nekem, és bedobtam a törölközőt. Amikor magamhoz tértem, alkonyodott, és két vegyvédelmi felszerelésbe öltözött egyén próbált meg életre pofozni. A műcsontváz már nem volt ott, és jobbnak láttam nem mondani róla semmit. Örültem, hogy

nem hisznek zombinak, és nem lőnek szitává. Ehelyett felajánlották, hogy kivisznek onnan. Ezt örömmel elfogadtam...

HomoErgaster: Dörösi Kornél észlelése

Jimmy Cartwright

A Pulacsek, avagy ihlet és tragédia

Elgondolkodva görnyedt az íróasztalon heverő üres papírlap fölé, kezében tétován billegett a golyóstoll. Baljával zilált hajába túrt, majd füstölgő cigarettájáért nyúlt és szívott belőle egy slukkot. Mélyen letüdőzte, miközben visszahelyezte a hamutartó szélére a lassan parázsló koporsószőget. Jobbja előrelendült, ahogyan eszébe villant egy ötlet, de a toll nem ért papírt.

– Nem jó. – sóhajtotta, miközben kifújta a kékesszürke dohányfelhőt. Letette a tollat, felállt a nyikorgó karosszékből, megragadta az asztal bal oldalára helyezett borospoharat, s az ablak alatti bár-székényhez lépve újabb adag vöröset töltött magának, de épphogy csak belenyalintott. A poharat visszatette az íróasztalra, majd fel-alá kezdett sétálni a kis dolgozószobában. Tekintete a polcokon sorakozó könyvekre tévedt, ötleteket keresve, ám nem jött a várva várt ihlet. Pedig érezte, hogy most tudna írni, most igazán menne neki, de egyetlen árva ötlet sem jutott az eszébe.

Pulacsek Zoárd, avagy polgári nevén Kis Ernő, a helyi általános iskolában tanított magyar nyelvtant és irodalmat. A harmincas évei elején járt, szerette a munkáját, s rajongott az irodalomért. Kézenfekvő volt tehát, hogy ne csak tanítsa, hanem művelje is a magyar nyelvet. Számtalan novellát, verset, kisregényt vetett már papírra, ezek egyike-másika meg is jelent időnként egy-egy irodalmi magazinban, folyóiratban, ami ugyan örömmel töltötte el, de komolyabb sikereket mégsem hozott számára. Ez azonban nem szegte kedvét, így három és fél regényt is összehozott már, igaz, eddig csak az asztalfióknak. Néhány éve fedezte fel az internet adta lehetőségeket, és az iskolai hálózaton keresztül rendszeresen publikálta írásait Pulacsek Zoárd álnéven, több netes irodalmi fórumon. A választott álneve egyébként apai nagybátyjától, bizonyos özv. Pulacsek Sándortól származik, aki mára melleleg nyugdíjas és alkoholfüggő. Kapott persze hideget, meleget az így közzé tett alkotásaira, de már ezt is előrelépésnek tekintette. Nem melleleg azt remélte, hogy felfedezi valamely kiadó.

Azonban ez eddig nem következett be, viszont néhány nyomtatott antológiában, melyeket a fenti netes közösségek adtak ki, napvilágot láttak újabb írásai, s már ezt is a siker egy-egy újabb lépcsőjének tekintette.

Am most úgy tűnik, kifogyott az ötletekből. Lemondóan sóhajtott egyet, majd egy utolsót szívott a cigijéből, s elnyomta. Felhajtotta a pohár bort, majd lekapcsolta az asztali lámpát, s az ajtó felé indult. Azonban, mielőtt egyet is léphetett volna, a szeme sarkából éles fényre lett figyelmes. Az ablak felé fordult, majd közelebb lépett, hogy a nem mindennapi látvány részese lehessen. Elképzelése sem volt arról, hogy az Új Barázda Zrt. telepének irányába tartó, imbolygó, lángoló tűzgömb honnan érkezett – már persze azon kívül, hogy fentről – és egyáltalán, hogy került Simagöröngyös légterébe, no és hogy tulajdonképpen mi is az. Szinte megbűvölten nézte, ahogyan a lángoló valami eltűnik a házak teteje mögött, majd nem sokkal később narancsszínű fény borítja be a horizontot, majd füst és lángok csapnak fel. Néhány másodperccel később megérkezett a hang is, egy nagy robbanást jelezve. Ez magához térítette kissé, és hirtelen vilámcsapásként érte a felismerés: ez az esemény teheti őt világhíres, elismert íróvá. Karórájára pillantott, konstataulta, hogy három perc múlva üt éjfél az óra, illetve azt, hogy másnap szombat lesz. Ez azt jelentette, hogy minden mást félredobhat, és még frissiben utána járhat ennek az ügynek, adatokat gyűjthet, szemtanúkkal beszélhet, aztán az egészről írhat egy remek akcióregényt.

Felkapta az íróasztaláról diktafonját, a biztonság kedvéért magához vette régi, jól bevált jegyzetömbjét és két golyóstollat, majd az előszobába trappolt, ahol sietve felhúzta kopottas, barna bőrcipőjét, felkapott egy pulóvert, magára kanyarintotta hosszú, őszi ballonkabátját, fejébe nyomta kalapját, s már csukta is be maga mögött a bejárati ajtót. Kitolta kerékpárját a melléképületből, kissé kapkodva és ügyetlenkedve kiment a kertkapun, majd a biciklire pattanva, egyik kézzel a diktafont, másikkal a kormányt fogva, belekezdett a hangjegyzet készítésébe.

„Pulacsek Zóárd, Simagöröngyös, 2011. október 7., éjfél körül. Éjfél előtt három perccel egy lángoló, gömbölyű tárgy zuhant le valahol a simagöröngyösi Új Barázda Zrt. telepére, melynek következtében füst és lángok csaptak fel. Egyelőre nem lehet tudni, hogy mi volt a tárgy... Basszameg! Fényképezőgép!”

Izomból beletaposott a kerékpár fékjébe, hogy az kifarolt a poros aszfalton; alig tudta megtartani az egyensúlyát, hogy fel ne boruljon. Megfordult, visszatekert a házhoz, a biciklit „röptében” a kerítés mellé támasztotta, berohant a nappaliba, az egyik fiókból elővette a nemrég vásárolt digitális fényképezőgépét, leellenőrizte az elemeket, de a biztonság kedvéért egy másik fiókból zsebre vágott még egy csomag ceruzaelemet. Ezzel végezve visszaságuldott a kerékpárjához, majd ismét útra kelt, és folytatta a hangjegyzetet.

„Úgy három perccel később az előző időponthoz képest. Tehát egyelőre nem lehet tudni, mi zuhant le, és azt sem, pontosan hova, illetve hogy a tárgy maga robbant-e fel, vagy olyan helyre csapódott ami...”

Ismét beletaposott a fékbe. Rémuljt tekintettel nézett maga elé, a félhomályos utcára, s a távolabb vörösen izzó horizontra.

„Ha a vegyi-anyagraktárba zúgott bele ez a dolog, akkor... akkor ott ki tudja, miféle mérgező cuccok kerülhettek a levegőbe. Mi van, ha odamegyek, aztán... A fenébe! Mindegy! Ezt a kockázatot vállalni kell a siker érdekében! Ja, egyébként vettem magamhoz fényképezőgépet, hogy az eseményeket jól dokumentáljam.”

Beletaposott a pedálba, a lánc megfeszült, a kerekek lajhár módjára voltak csak hajlandók megmozdulni, de végül elindult, s egyre növekvő sebességgel tekert tova. Úgy gondolta, az egyenes út a legrövidebb, ezért a település főutcáját irányozta be elsőként, hogy aztán azon végigságuldva minél hamarabb a helyszínen legyen. Ez a döntése azonban utólag nem bizonyult valami jónak. Azt látta ugyanis, hogy a templom parókiájának udvaráról Bernátatya hajt ki nagy sebességgel – felbőggetve ezáltal régi, fekete mercijének motorját. „Visszakettőpadlógáz” – ugrott be neki hirtelen, ám a teste gyorsabban reagált az eseményre, mint az agya, így félrerántotta a kerékpár kormányát, hogy a vészfékező plébános el ne csapja. A gépjárműből tompa kiáltozás hallatszott, s gyanította, Bernátatya nem épp keresztényi módon nyilvánult meg, ami csak akkor volt jellemző rá, amikor kissé többet ivott a miseborból a kellenél, vagy valami komoly baj történt. Feltételezte, hogy az éjszaka közepén ez utóbbról lehet szó, mi több, eszébe jutott, hogy ez összefüggésben lehet azzal az eseménnyel, amelynek hatására ő is felkerekedett.

„Kábé éjfél után nyolc perccel. Úgy tűnik, mások is észlelték a

különös, lángoló tárgy érkezését. Legalábbis több mint valószínű, hogy Bernátatya is emiatt igyekezett valahová eme késői órán.”

A helyszínhez közeledve egyre komolyabbnak tűnt a helyzet. Már a falu végéről jól látta, hová csapódott be, s milyen kárt okozott a lángoló égi objektum. Le is fékezte, majd letámasztotta kerékpárját egy útszéli magányos akácfához, s a fényképezőgépével több felvételt is készített. Közben eszébe jutott, hogy a készülék videót is tud rögzíteni, így egy rövid mozgóképet is felvett. Közben a csuklóján lógó diktafonba kommentálta a látottakat.

„Itt vagyok a falu határában. Úgy 12 perccel múlhatott éjjél. Épp fényképeket készítek az eseményről. Már innen is jól látszik, hogy rettenetes pusztítást végzett az a lezuhanó dolog az Új Barázda Zrt. telephelyén. Szerencse a szerencsétlenségben, hogy nem az iroda-épületekre, vagy az állatok közé esett ez a lángoló objektum. Bár lehet, annál nagyobb szerencsétlenség, hogy a vegyi-anyagraktárat zúzta le. Még szerencse, hogy évek óta nem őrzik éjjel a területet, különben még valaki megsérült volna. Jut is eszembe, értesíteni kellett volna a hatóságokat. Hát, most már mindegy! Hátha valaki más jelezte nekik, mi történt.”

Alig fejezte be a dokumentáció ezen fázisát, s tette el a fényképezőgépét, szirénázást hallott a háta mögül. Épp odalépett a kerékpárjához, hogy tovább induljon, amikor észlelte, hogy Misi és Szeka robognak el mellette nagy sebességgel szolgálati Nivájukon. Ilyetén módon megnyugodott, hogy valaki mégis szólt az illetékeseknek, majd a nyeregbe pattanva a rend szolgálai után eredt. Mire a konkrét helyszínre ért, a rend éber őrei már a felcsapó lángok okozta füstgomolyag szélén álltak, s némileg krahácsolva kommentálták a történeteket.

- Te Misi! Ez nagyon beütött.
- Ez be.
- A raktárból alig maradt valami.
- Nagyon úgy fest.
- Talán nem kellene itt ácsorognunk.
- Meglehet. Teli volt vegyszerrel az épület.
- Ja, most meg... Nézd, Misi! Az egy...
- Az bazmeg az. Egy műhold. Ráadásul nem is mai darab.
- Na ja. Mióta is nem használnak már szputnyikot?

– Tudja a fene. No, jobb lesz, ha arrébb megyünk, biztosítjuk a helyszínt, hogy a lakosság ne menjen közel.

– Remélem, a tűzoltók gyorsan ideérnek.

– Úgy érted, a katasztrófavédelem.

– Mindegy! A lényeg, hogy remélem, sietnek. Nem kellene ennél nagyobb baj.

Misi és Szeka hátrált néhány lépést, majd megfordultak, s néhány centi híján épphogy nem ütköztek bele a „Pulacsekbe”, aki diktafonjával a csuklóján hevesen fényképezett.

– Hát maga? – szegzte neki a kérdést Misi.

– Bocsánat, biztos úr, csak dokumentálom a történéseket. Látam az ablakból azt a zuhanó valamit, meg hogy ide csapódott be. Aztán gondoltam, megnézem mi is az, hátha... – Ernő hirtelen abahagyta gondolatmenetének kifejtését. „*Hű, majdnem kikutyogtam, hogy ebből írom majd Simagöröngyös első besztzellerét, vagy hogyhíjják. Még a végén ellopnák az ötletem.*” – gondolta.

– Ez nem is rossz ötlet, Misi! – gondolkodott el Szeka. – Bár nem biztos, hogy ezt civileknek kellene csinálni. Visszamegyek az őrsre és hozom a kamerát.

– Rendben van, kolléga, csak igyekezzen! Én meg addig eltávolítom a báméskodókat az ojektum környékéről, és biztosítom a területet. Hallja, „Pulacsek”, indulás!

Más megoldást nem látván maga előtt, Ernő inkább szót fogadott a rend őrének, megfordította kerékpárját, majd a kijárat felé indult. Persze tervét, hogy ebből remek akcióregényt ír, nem adta fel, s úgy döntött, hogy a további információszerzés érdekében a temető felől közelíti meg a helyszínt. Így hát a kapuban elköszönt a falu biztonságáért felelős hivatalos személyektől, majd úgy tett, mintha hazafelé indulna. Azonban a falu határában, az első utcán a temető felé kanyarodott. Amikor odaért a főbejáratához, amely mellett Gábor bácsi és Berta asszony lakott – mivel ők voltak a temetőcsőszök –, eszébe jutott, hogy nem feltétlenül itt kellene behatolnia az éjszaka közepén őseik nyughelyére. A hátsó bejárat azonban messze volt, így úgy döntött, a főbejáratról kissé balra, a kerítés melletti bokrokban elrejtethi kerékpárját, és nem sokkal arrébb be is tud mászni.

Miközben átvergődött a kerítésen, eszébe jutott, hogy a nagy rohanásban nem hozott magával zseblámpát. Ám a túloldalra meg-

érkezvén konstataulta, hogy ez nem is olyan nagy probléma, hiszen a lángoló raktár fényeit remekül szétszórja a körülötte lévő, zöldes színben játszó, a talaj fölött gomolygó füst, amelyet az enyhe éjszakai légmozgás lassan a temető felé terel. Ernő elgyönyörködött a látványban, szinte el is feledkezett arról, miért jött ide. Aztán, ahogy a sírok közt botorkált a megboldogult vegyiraktár irányába, hirtelen leesett neki, s ismét elővette és elindította a diktafonját, majd a fényképezőgéppel rövid videofelvételt készített.

„Harmincöt perccel múlt éjjél. A szerencsétlenség innen, a temetőből is jól látható. Talán még jobban is, mint a faluból. A raktár épülete szinte teljes mértékben megsemmisült a rázuhanó műholdtól, amire a rendőrök azt mondták, hogy egy orosz szputnyik, majd az azt követő robbanástól. Jelenleg sűrű füst szivárog a helyszínről, amelyet zöldes színben világít meg a lángoló épületmaradvány. A légmozgás nem mondható nagynak, alig fújdogál a szél, azonban, és talán szerencsére, a füstöt a temető felé, és nem a falu irányába viszi. Hamarosan elérem a füstgomoly végét, vagy ha úgy tetszik, elejét. No, ez érdekes! Úgy tűnik, nem is a lángok világítják meg a füstöt, hanem a füst maga bocsát ki zöldes fényt. Mi a fene lehetett abban a műholdban? Vagy a raktárban? Bár az is lehet, hogy a két dolog elegye miatt van. Remélem, nem sugárfertőzött ez az izé.”

Ernő elrakta a fényképezőgépet, majd leguggolt az egyik sír mellett, hogy jobban szemügyre vegye a füstöt. Érezte ő, hogy nem kelene, de hát a kíváncsiság általában felülkerekedett a józan eszén. Kezét a füstbe mártva úgy érezte, mintha valami hideg és folyékony dologba nyúlt volna, ám mikor kivette, látta, hogy az mégis száraz maradt. Elgondolkodni azonban ezen a furcsa jelenségen már nem tudott, ugyanis megütötte fülét a harsogó szirénaszó, s felpillantva látta, hogy megérkeztek a helyszínre a tűzoltók. Gyorsan a kerítéshez futott, hogy minél közelebről tudja dokumentálni az eseményeket, s fényképezőgéppel sorozatképeket kezdett készíteni. A tűzoltók vegyvédelmi ruhát öltöttek, majd megragadták a fecskendőiket és a lángok közé irányított vízsugarakkal próbálták menteni a menthetőt. Ám egyszer csak a műhold maradványai szikrákat kezdtek szórni, így a tűzoltók leálltak a vízzel való oltással. Szerencsére a tűz nagy része már kihunyott, így közelebb tudtak menni, hogy az elektromos szerkezetek körüli lángokat porral oltsák el. Eközben egy másik csoport az

átforrósodott, de még épségben lévő veszélyes anyagokat vitte minél távolabb a helyszíntől. Ernőnek csak ekkor tűnt fel, hogy időközben megérkezett Sápsepesy igazgató úr is, aki letaglózva nézte a történéseket. Órájára pillantva megállapította, hogy a tűzoltók már jó 45 perce küzdenek a lángokkal, amik hol itt, hol ott bukkannak fel újra. Szerencsére elég óvatosak voltak, így személyi sérülés eddig nem történt. Végül úgy döntöttek, hogy a még mindig forró, gőzölgő helyszínt tovább hűtik, így több irányból is hideg vízpárát fúvattak rá.

Ernő úgy érezte, nagyjából mindent látott, s most már csak egy épkezláb történetvázat kell ebből az egészből összeraknia, amiből komolyabb vázlatot, majd szinopszist tud készíteni, hogy megfelelő alapokra helyezze a regény történetét. Ezzel párhuzamosan, valamint utólag is megkeresheti a szemtanúkat, hogy színesítse, kibővítsé az alapötletet. Elrakta hát a fényképezőgépét, a diktafonját, majd megfordult, hogy visszainduljon a kerékpárjához. Ám alig, hogy ezt megcselekedte, úgy érezte, megáll benne az ütő. A fordulás után ugyanis szembe találta magát Károly bácsival. Első ijedtségét leküzdve azonban sikerült megszólalnia.

– Jó estét, Károly bácsi! Mit keres itt éjnek évadján, amikor magának...

Ernőt kirázta a hideg, amikor tudatosult benne, hogy Károly bácsinak az egyik sírban kéne örök álmát aludnia, hiszen alig pár napja temették, miután a falu határában lévő kis patakban találtak rá, arccal lefelé. Melegséget érzett a combján, s ez a jóleső melegség lassan lecsordogált egész a bokájáig. Ám ettől még nem tudott megmozdulni, pedig igazán szeretett volna mihamarabb otthon lenni, nem pedig a néhai Károly bácsi üveges szeméit bámulni alig néhány centiről.

- Hörr! – szólalt meg az öreg.
- Magának is! – préselte ki Ernő az ajkai között.
- Hörrhörr! – kontrázott Károly bá'.
- Úgy gondolja? – próbált Ernő kommunikálni.

Az öreg szájához emelte a kezét, mintha inna.

- Á, szóval szomjas? – kérdezte Ernő.
- Hörr! Hörrhörr! – válaszolt Károly bácsi.

– Akkor gyűjjék kend, oszt igyunk egy felest a kocsmába', erre a nagy ijedtségre! – ajánlotta Ernő.

– Höööőrrrr! – közölte rosszállóan az öreg, miközben megragadta Ernő vállát.

– Naná, hogy a vendégem! – mondta Ernő határozottan.

– Hörr! – helyeselt a néhai, majd kérdő tekintettel meredt Ernőre.

– Már mehetünk is! – szólalt meg, s óvatosan eloldalazott az öreg mellé, hogy elinduljon. Ám alig lépett kettőt, ismét vállán érezte Károly bá' kezét. Félve hátra tekintett.

– Hööörrrr! – szólalt meg az öreg, majd furán elszíneződött ajkait vicsorra húzva csattogtatni kezdte a fogait.

– Azt mondja, hogy éhes is? – kérdezte Ernő őszinte érdeklődéssel. – Semmi gond, kérjen, amit csak akar!

– Hrrrrmm! – mormogta az elhunyt, mintha azt akarná ezzel kifejezni, hogy kedves ember ez az Ernő.

– No jöjjön, öreg, jobb lesz, ha...

Ernő azonban csak eddig jutott mondandójában, ugyanis Károly bácsi a nyakába mélyesztette megmaradt fogait, egy jó darabot kitépett abból, majd jó ízűen rágcsálni kezdte. Ernő ösztönösen a sebre szorította tenyerét, miközben értetlenül bámult az öregre.

– Nem erről volt szó, Károly bá'! – nyögte.

Az öreg csak elégedetten mormogott, s mikor az utolsó mócsingot is lenyelte, ismét megragadta Ernőt. Ám ekkor már a Pulacsek sem volt rest, dolgozott benne az életösztön, így kitepte magát Károly bácsi kezei közül, s rohanvást nekiiramodott az első síremléknek. Persze nem egészen így tervezte a menekülést. A galambokkal díszített sírkövön átbucskázva egy márvánnyal fedett sírhelyre érkezett, s kissé elhomályosult előtte a világ. Megpróbált az érkezés utáni furcsa, kitekert testhelyzetből lábra kecmeregni, ám végtagjai valamiért nem voltak hajlandók engedelmeskedni. Arra még emlékezett, hogy Károly bácsi sietett a segítségére, aki megpróbálta lerángatni a sírről a lábánál fogva, majd teljesen elhomályosodott a kép.

* * *

Amikor magához tért, az első, amit felfedezett, hogy hajnali világosság ragyogja be a tájat. Egy sírkőnek támaszkodva ült, gondolatai zavarosak voltak. Elővette diktafonját, s megpróbálta rámondani a legutóbbi emlékeit, mivel úgy gondolta, ez érdekes része lehetne a regényének, ám szavak helyett csak valami fura morgás és hörgésféle

jött ki a torkán. No de semmi baj, hiszen ezért hozta a jegyzetömbjét és a golyóstollakat. Elő is vette, majd gondos kézmozdulatokkal írni kezdett.

* * *

Részlet a rendőrségi jelentésből.

„A néhai Kis Ernőt a simagöröngyösi köztemetőben találtuk meg, Ötvös László sírján ücsörögve. Állapotát a mentős kollégák ránézése is katasztrofálisnak találták; itt nem részletezzük, az megtalálható az általuk írt jelentésben. Sajnálatos módon ő is átváltozott, de csak akkor kezdett agresszívan viselkedni, amikor megpróbáltuk elvenni tőle a kezében szorongatott golyóstollat és az ákombákomokkal telefirkált jegyzetömböt. Mihelyst felhagytunk ezen próbálkozásunkkal, megnyugodott, és probléma nélkül el tudtuk támogatni a mentőautóig. Eközben úgy tűnt, mintha kommunikálni próbálna velünk, mivel különböző morgásokat, hörgéseket hallatott, amelyek hangsúlyozása kérdéseknek hatott. A főparancsnokság kérésére a mentőt elkísértük a taszári bázisra, ahol a fent nevezett alanyt további vizsgálatoknak vetik alá, s addig is néhány napos őrizetet kell foganatosítani. A kezében fogott dolgokat csak a bázison sikerült tőle kikönyörögni, amikor az ottani személyzet felajánlott neki egy laptopot, ám a jegyzetömböt akkor sem engedte távolabb annál, minthogy a laptop előtt ülve bármikor elérje. Ha messzebbre akarták vinni, ismét agresszívvá vált, kiabálni kezdett. Megfigyeltük, hogy az alany képes volt elmélyedni a jegyzetömb lapozgatásában, valamint a számítógép billentyűzetének nyomogatásában. Az egyik orvos később beüzemelte a laptopot, és elindított rajta egy szövegszerkesztő programot, aminek az alany láthatólag nagyon örült. Ennek részben hangot adott, részben pedig barátságosan megveregette az orvos vállát. A szövegszerkesztőbe írt szöveg ugyan értelmetlen volt, ám az alany elővett egy diktafont és egy digitális fényképezőgépet is ruhájának zsebeiből. A diktafonnal láthatólag jól elboldogult, így a rögzített hangfelvételek alapján megértettük, miért és miként került a helyszínre. A fényképezőgépet azonban nem tudta „beleilleszteni” a számítógépbe, ezért az egyik orvos segített neki, és így a fotó- illetve videóanyagokhoz is hozzáfértünk. Nem sokkal ezután érkezett a parancs, hogy térjünk vissza a szolgálati helyünkre, így az alanyt hivatalosan átadtuk a bázis parancsnokságának.”

* * *

Ernő gondolataiba mélyedve ücsörgött az orvosoktól kapott laptop előtt. Keze a jegyzetömbjén nyugodott. Egyszer csak nagy sebességgel gépelni kezdett, majd hirtelen abbahagyta. Felhördült. Úgy érezte, nagy fába vágta a fejszét ezzel a történettel. Valahogy nem akart összeállni a dolog. Aztán lenyugodott. Végül is van ideje, nem sürgeti senki. Ráadásul egy remekművet ír, amihez pedig idő kell. Nem sokat foglalkozott a körülötte folyó történésekkel és emberekkel. Végül csak megértette velük, hogy hagyják békén a jegyzetömbjét, mert abból írja majd meg élete fő művét. Ha egyszer végre összeáll a fejében az események láncolata...

Craz és Mab Tee

Zombigaszonómia, avagy csirkepörkölt ebédre

Dezső sajnálattal állapította meg, hogy a környék macskapopulációja az utóbbi időben erősen csökkenő tendenciát mutat. Nem tudta, mi oka lehet a jelenségnek, hisz ő személy szerint mindezidáig csak nyolcat evett meg.

A spájz nullához közelítő élelmiszerállománya cselekvésre készítette. A konyhaablakban ácsorogva pedig a szomszéd Babi néni szárnyasai kecsegtettek pozitív kilátással.

Jó lett volna, ha előző életében elsajátít valamilyen egyszerűbb harcművészetet, amit most bevethetne a tyúkok ellen, de így visszagondolva felködlött előtte, hogy maximum a szájkaratéig jutott. Azt alkalmazni a szárnyasok ellen meg botorság lett volna, pláne egyre fogyatkozó szókinccsel, leginkább a hörr és szinonimái felé szűkülve.

Pár percig szemezett a hűtőajtóval, majd kinyitotta. A felső polcon egy tetszetős állagú sajtra lelt, aminek kellemes illata pillanatok alatt átvette az uralmat a konyha légterében – koordinálatlan mozgásra kényszerítve egy betévedt darazsat.

Dezső élvezettel elnyammogta az aromás finom falatot, de csak még jobban megéhezett. Az alsó polcon pár üveg Stella Artoist talált és egy nagy adag tejszínhabot. Ez a másnak talán szokatlan párosítás kellemes emlékeket ébresztett benne. Bólogatva emlékezett a polcon gubbasztó élelmiszerek egy nem olyan régi, ám annál leleményesebb felhasználására.

Álmodozva elővett egy sört, felbontotta, majd rutinosan beállította a megfelelő dőlésszöget, hogy a habzó, hűvös nedű kellő intenzitással találjon utat a nyelvcsövében. Így, hogy már közben nem kellett levegőt vennie, az üveg is gyorsabban kiürült.

Viszont nem sokára csalódottan állapította meg, már ez az érzés se a régi. A sör nemes egyszerűséggel átszivárgott rajta, és a talpa alatt gyűlt terjedő pocsolává.

Szomorúan gondolt vissza arra az időre, amikor még – világ- és

számos sörfesztivált látott veséje jóvoltából – akár húsz percig is vissza tudta tartani a bizonyos folyamatot. Úgy ám, egy dingókutya vesénél csak egy halott dingókutya veséje ér kevesebbet.

Korgó gyomra és az a követelődző érzés gyorsan visszarángatta álmodozásából a jelenbe. Így hát elhatározta, hogy belevág a csirkevadászatba.

Babi néni, a szomszédasszony, igazi tenyeres-talpas, sváb menyecske volt. Messziről fel lehetett ismerni, folyton népviseletben járt. Fejkendőjét szorosan hátrakötötte úgy, ahogy az eladósorban lévő lányoknál szokás. Mert Babi néni sosem ment férjhez. Ha kicsit felöntött a garatra, rögtön az ő Szevikéről kezdett mesélni.

– Az én Szevikém egy jóvágású, helyes férfiember vót. Olyan hippi. Hosszú barna haját irigyelték a lányok, meg ugye, mást is szerettek vóna tőle, de az én kincsem csak engem szeretett. Keményen megfogta a munka végét. Én is. Sokszor dicsért, hogy ügyes kezem van, meg a lelkem... mit a lelkem, a májam is oly hófehér, mint a patyolat. Mert az én Szevikém egy igazi úriember vót. Tudtam én ám, mivel lehet néki jót tenni. Reggel pár kupicányi szilvapályinka, délben sör, meg az én csirkepaprikásom, este egy-két pohárka Göröngyösi Olaszrizling. Há' eccer fölállt az én Szevikém Medárd napján, és aszongya, neki mostan el kell mennie, mert mán nem bírja, bévonul a Néphadseregbe. Még a haza sorsát is a szíven viselte, olyan jólelkű vót az én kincsem. Elkezdünk én is, meg az ég is ríni. Negyven napig csak ríttunk. Azóta várom az én Szevikémet, mikor gyün haza. Be szép is lenne...

Babi néni ritka fősvény ember hírében állt. Ingyen nem adott semmit, csak akkor enyhült meg egy kicsit, ha ivott, ekkor vérmes nőszemélyé változott.

– Dezsőkém, ha te mostan jó leszel hozzám, adok néked egy kis dödöllét.

Dezső rendszerint ilyenkor fogta menekülőre a dolgot.

A parasztház mögött lévő bekerített baromfiudvarban állt a körtefa. A finom, mézédés, nagy gyümölcsök láttán a gyerekeknek öszszefutott a nyál a szájukban, de a fáról még csak lopni sem lehetett, a baromfiudvarnak ugyanis – Babi nénin kívül – más őrzője is akadt.

A kakas ritka kellemetlen jószág volt. Vehemensen védte a területet. Aki mégis bemerészkedett, azt kegyetlenül összecsipte, ehhez pedig külön taktikát alkalmazott. Sunyin megbújt a kert valamelyik sarkában, megvárta, míg az áldozat bejön, hátat fordít neki, abban a pillanatban felfutott a hátán, és ott csípte, ahol érte.

– Te, Disznyó, mindenkit meghágot, he? – rikácsolt sokszor Babi néni.

Dezső némi hörr kíséretében óvatosan belesett az udvarba, de a vörös tarajost sehol sem látta.

Ellenben úgy egy tucat szárnyas kapingált a gyéren nőtt poros fűben. Dezső megpróbált minél csendesebben lopakodni, észrevétlenül, minél közelebb kerülni a tyúkokhoz. A lágyan lengedező szellő szerencsére szemből fújt, ez is jól jött, bár a csirkevadásznak halványlila gőze sem volt, ez mennyiben könnyíti meg a zsákmány becserkészését.

A zombilét egyik hátulütője a mozgáskultúra erős hanyatlása lett. Dezső mozdulatai pár nap alatt lelassultak. Azelőtt sem volt egy villámlábú parkettáncos, és a legyeket se kapdosta röptében. Sőt mi több, még a kengyelfutó gyalogkakukkal szemben is a prérifarkassal szimpatizált.

Most is jól jött volna valamilyen furfangos csapda, egy vállról indítható rakéta meghajtású föld-föld tyúkkalitka, egy mobil domboldalról legurítható ragasztóval bekent hatalmas sziklagolyó, egy jó manőverező képességű lökhajtásos görkorcsolya, vagy egy téglafalra festett hívogató tyúkol, aminek a csirkék nekiszaladnának hazafelé menet.

Viszont Dezső a felsoroltak közül egyikkel sem rendelkezett.

Csak egy méretes lepkehálóval, amit a sufniban talált, és most előhúzott a háta mögül. Vészjósló harci kacajjal támadásba lendült.

Erre a hangra figyelt fel az addig árnyékban bóbiskoló kakas.

Fejét kissé félreacsapta, aljas módon megvárta, míg a hörgő Dezső hátat fordít. És uccu neki! Felszaladt áldozata hátán. Jókorát csípett, ám egy valamire a tarajos nem számított: Dezső füleinek darabja a csőrében maradt. Kis ideig libegtette, mint ahogy a gilisztát szokás, aztán rossz íze miatt a földre dobta. Újból támadásba lendült.

Ezt már Dezső se nézte tétlenül, így a döbrent tyúkok nem mindennapi performansz szemtanúi lehettek.

Egyfelől a szemétdomb ura próbált csípőtávolságon belülre kerülni. Másfelől a szemétdomb illatú figura próbálta távol tartani a tollas veszedelmet. Harmadfelől ismét a kakas próbálkozott, mivel gyorsabb volt ellenfelénél.

Így folytatódott e látványosan kivitelezett, körökre osztott stratégiai játék, egészen addig, míg a kukori bajba és egyúttal hálóba került.

Történt ugyanis, hogy a nemes egyszerűséggel Disznyónak nevezett szárnyas taktikát váltott, és ezúttal előlről támadt. Hatalmasat csípett Dezső lába közé. Dezső felhorkant, elkapta a tarajos fejét, s erőből megpróbálta letépni. Ám Disznyót elkapta a pitbull ösztön, s továbbra is a sliccén lógott. Dezső bőszen hümmögött, terpeszállásba állt, darabos lambada mozgással lengette a kakast, hátha leesik, aztán hirtelen meggondolta magát. Aznap épp eleget vesztett, férfiaságát nem akarta. Egy csavarintással eltörte a tarajos nyakát. Rátört a győzelmi mámor, melytől a baromfiudvar többi lakója a kert sarkában összeverődve rémulten pislogott.

Innen már nem volt megállás, Dezső a célegyenesbe fordult, és határozott, bár lomha mozdulatokkal behálózta a tyúkokat.

Amikor már több ebédnekvaló nem fért a lepkehálóba, elégedetten hazabattyogott.

Otthon egyenként elspájzolta a szárnyasokat, majd kiválasztotta a legszemrevalóbbat. Díszmenetben vitte a vágódeszkáig, ahol rövid töprengés után konyhakésznek nyilvánította.

– Csirke. Jó csirke! – motyogta Dezső, orrát a mikrohullámú sütő üvegére nyomva, és várakozva figyelte, ahogy az ebédje odabent pörkölődik.

Andy Baron: Csirkepaprikás

HomoErgaster

Simagöröngyös dosszié. Szigorúan titkos- bizalmas. Második részlet.

Egy Pszi-anyag leirata: A Párbaj

A leirat nem Johnstontól való, egy másik médium „élte át”, és diktálta le – Hauvelmans kutató megjegyzése.

Tenyeres Szabics Kálmánnak mindössze egyetlen golyója maradt. Ezt pontosan tudta abból, hogy a körülötte heverő, szétduzzasztott fejű zombik éppen annyian voltak, amennyi lőszer volt... egy híján. Nyilvánvalóvá vált, hogy a következő, egyben utolsó lövését alaposan meg kell fontolnia. Szerencsére éppen elfogytak a környéken a megboldogultak. Tenyeres lihegett, részben az intenzív helyváltoztatás, részben a gyors egymásutánban leadott lövések és újratöltések heveny izgalma miatt. Próbált lecsihadni, és arra gondolt, ha valami csoda folytán nem jut 7,62-es lőszerhez, a következő bumm után eldobhatja a kedvenc puskáját. Szétnézett, elcsendesült minden, és a szellőn kívül semmi se mozdult. Vett egy mély lélegzetet, és megfordult, hogy elmenjen. Ledermedt. Egy csontváz állt tőle öt méterre mozdulatlanul. Fél szeme még megvolt, és vakítóan, természetellenesen fehér volt. Természetellenes volt, mert valahogy nem látszott hullának, és persze élőknek se, a zombi kategória pedig nem illett rá. Nyugalmat erőltetve magára bámulta a mozdulatlan vázat. A nap egy kissé a szemébe sütött, de sikerült jobban szemügyre vennie. A túl fehér – elöl sárgásabb – bordák közt valami szürke dolog volt, amit elsőre tüdőnek nézett. Aligha a sajátja volt. A nyakcsigolyákon pedig oda volt rögzítve egy viszonylag frissen látszó mocskos húsdarab, amit ha jobban megnézett, akár egy torok is lehetett, benne gégével! A rögzítés módja elbűvölte: szigetelőszalag! Ezekon kívül csupán egy a kulcsontján keresztbe vetett övet viselt, ami lelógott a csípőcsontjáig. Máshogy nem is viselhette, mert nem volt dereka! A kézcsonkjában tartott zsíros-koszos kalapot egy elegáns, mondhatni arisztokratikus mozdulattal most tette föl a koponyájára.

Úgy csikorgott, mint egy kenetlen ajtó. Tenyeres megszedült, mert eddig azért reménykedhetett benne, hogy ez csak valami ostoba vicc. Ám azzal, ahogy a csontváz a kalapot feltette, ezen reménye odalett, és fura érzet tört rá. Nagy rajongója volt a western filmeknek, és ez a szitu most kurvára hajazott a legspagettibb spagetti helyzetre, amit csak valamelyik olasz filmben láthatott. Sőt konkrét gyanúja is támadt, de még nem tudta beazonosítani. Túl zaklatott idegállapotban volt még az előbbi lövöldözéstől, és most itt ez a valószerűtlen helyzet, egy másik valószerűtlen helyzet közepén.

– Az nem lehet, hogy ez az izé Clint Eastwoodot akarja utánozni! – gondolta csüggedten. A csont túl féhéren villogott a napon, csak a porcok voltak sárgás fakók. Nem tetszett Tenyeresnek ez a fehérség, ez a nyers, friss csont színe volt, de valahogy hamisan. A régi csont sötét-sárga. Már mozdult volna, hogy az utolsó töltényét elpazarolja a koponya szétlövésére, amikor megdermedt. A kulcscsonton lógó szíjon egy tok volt, abban pedig egy fémes tárgy csillant meg.

– Te jószágú... – egy hatlövetű volt, egy colt! Ismerte ezt a fegyvert, még lőtt is vele egyszer egy baráti összejövetelen! Jónás Bercié volt, aki a faterjától örökölte. Nagy fegyvermániás volt az öreg, gyűjtötte a vadászfegyvereket, meg persze használta is. Abban az időben a fontos emberek kiváltsága volt a vadak öldösése. Tudta, hogy az öregnek voltak különleges darabjai is, például egy utángyártott „békecsináló”, a vadnyugat fegyvere. Hogy került a pisztoly ehhez a csontkollekcióhoz?... Hogy másképp, ha nem úgy, hogy a gazdája már nem veszi hasznát!

– A rohadt életbe! – mormolta. Ahogy azt a csökevényes mozdulatkezdemény tette, a csontváz is megmozdult, és a vakító csontkéz a pisztoly felé indult, de megállt. Eddig izzadt, most viszont reszketni kezdett, ugyanis rájött, mi a szitu... párbajozni akar! A csontváz megmozdult, és oldalazva tett két lépést, amitől mjndnem szembe kerültek egymással, mindezt száraz, élettelen csikorgással és hideg lassúsággal.

– Atyavilág!!! Ez egy párbaj!

A váz tett oldalra még két lépést – akár a „Volt egyszer egy vadnyugat” fináléja! Pont szembe kerültek egymással. Tenyeres torka kiszáradt. Hitetlenkedve meredt a vázra, amely visszanezett rá az egy szemével... valami nem stimmel ezzel a szemmel! Hunyor-

gott, és fürkészte a félig a kalap árnyékába merült koponyát. Aztán valami megcsillant a nap fényében a koponya halántékán. Egy fém rögzítő kapocs! Nézte, nézte... nagyon nézte... és nem hitte el! Egszeriben mindent megértett, a valószínűtlen fehérséget, a nyikorgást és a vonakodást, hogy komolyan tartson ettől az izétől. Nem volt igazi! Műanyag volt! Már azt is tudta, hogy a bezárt iskolai szertárból „szökött” meg. Ez egy műanyag csontváz Berci hatlövetűjével, és vele akar párbajozni! Lassan megrázta a fejét. Az életre kelő hullákat már elfogadta, akár valami sorscsapást, de egy eleve nem élő tárgy „föltámadása” akkora képtelenség volt, hogy nem tudta befogadni, még mindig remélte, hogy ez valami trükk. A műkoponya kinyitotta az állkapcsát, a rugóval megerősített műanyagcsont roppanva csúszott el, a rugó halkán pendült egyet, a műfogak tompán összekaffantak, és minden elharapott, csikorgó szóba émelyítő nyálás bugyogás vegyült. A szigetelő szalaggal megerősített giga ugrált a műanyagon.

– Ccsssakkk egy golllyod vvanntnn... – állapította meg a váz kásás hangon.

– Begolyóztam! – ez volt az első önkéntelen reakciója. – Vajon honnan tudja? – Ez meg a második. Zsibbadás kúszott felfelé a sarkából a feje búbjáig. – Megőrültem, betett nekem a zombiirtás!

A műváz lassan oldalra mozdította a koponyáját, kétszer jobbra, kétszer balra. Ezt akár megfontolt fejcsóválásnak is lehetett értelmezni.

– Eeepp elmelyűűű vatty! Máaaskentt nneemmis kezzzdnék-velledd!

Egy pillanatra kiürült az agya erre, aztán felröhögött. A simagöröngyösi helyzethez egyáltalán nem illő hahota csengve szállt a meleg szélben.

– Egy gondolatolvasó, életre kelt, műanyag csontváz! – köpte ki maga elé. – Ezt nem hiszem el!

A műváz leejtette az állkapcsát, és fura szörcsögő hangot adott. Ő is nevetett! Egy darabig elröhögcséltek együtt, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. Ő felszabadultan nevetett, a műfigura meg csattogva gurgulázott. Hirtelen megszedült és abbahagyta a nevetést, a műváz is. Hitetlenkedve meredt rá. Az első pánik után a sírjuktól kijövő, mászkáló hullákon már nem lepődött meg. Természeti csapásnak vette őket, mint az aszályt és a kemény telet.

De egy szertári szemléltetőeszközzel való párbaj életre-halálra kívül esett mindenben, amit még el tudott fogadni.

– Hogy lehet ez, mi ez, ki ez? – sorjáztak benne a kérdések.

A műkoponya rámeredt, és ismét „megszólalt”.

– Bbbooccsásmeegg, meeegg mmmmmenn múúúúttttkoz-
ttttmammbbe: bbbaróóó Kkkökökenyessii Llludddwwiggg...

Az ellenfele várakozóan elhallgatott. Megbabonázva rábámult, aztán kibökte:

– Kérem, Tenyeres Szabics Kálmán.

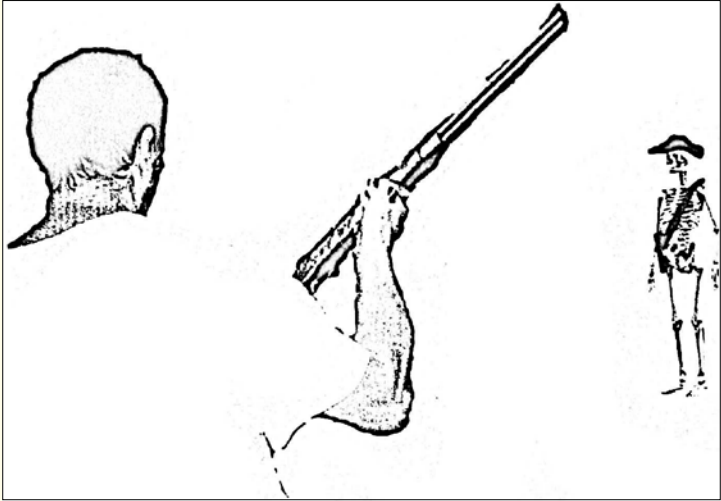
A „báró” ropogós biccentéssel fogadta a bemutatkozást. Az egész olyan régimódi volt, és a helyzethez megfelelő. E szerint egy múltbéli nemes szellemétől megszállt műanyag csontváz és az ellenfele kölcsönösen bemutatkoznak, mielőtt megölik egymást... ismét nevetethetnékje támadt, de síni is akart. Rádöbbsent, hogy a „báró” gyakorlott párbajozó lehetett, ő pedig eddig még csak filmekben látott ilyesmit. Nincs sok esélye, úgyszólván semmi. Feltámadt az előbbi szél, port kavart fel, és távoli füstszagot hozott. A „báró” ismét megszólalt:

– Eeeggysszerrrr... rreggg aszst mmoonddtakkk nnekkeemm...
hhaah eegyy puuussskass... eesss eeggy ppissssstoollyooooo
emmmmberrrr taaalllllaallkoozzzikkkk... aa puuussskkaassss
ggyyyozzzzz... Nneeem toommm iigazzz eeee... nneemmm
voolltty raaa mmooodoommm kipprooobbaallllnyiiii...
ttegyyyuunkkkk eeggy pprooobatttt!

Amikor végre sikerült felfognia a nyúlós szóáradat lényegét, kiverte a hideg veríték. Ismét Clint Eastwood jutott eszébe, ő mondta ezt az „Egy maréknyi dollárért”-ban! A keze remegni kezdett, és izzadni. Ramón jutott eszébe a filmből, miközben idegesen bámulta a fehér műkézcsontot, ahogy a colt agya fölött állt a levegőben. Az izzadság a szemébe csorgott, óvatosan kellett kipislognia, miközben arra gondolt, hogy ez nem valami megtestesülés, hanem egy terminátor, egy sosem élt dolgokból álló hideg gyilkológép.

Megjegyzés:

Ezen a ponton Hoggard médiumot újra kellett éleszteni, mert közvetlenül élte át Tenyeres szívlövését. Csaknem elvesztettük a médiumot, és hosszabb pihenésre kényszerült. – Dr. Barden

HomoErgaster: Párbaj

Lothryen (Kaiser Zsanett)

Tanóra Simagöröngyösön

– Na, gyerekek, akkor mit tanultatok ma a zombikról? – kérdezte Tamás, a tanár.

– Lassúak!

– Hörögnek!

– Éhesek!

– Girhesek!

– Na, hát igen, ezek igazak, de hogy kell őket megölni?

– Le kell lőni!

– Le kell döfni!

– Agyat... – a hang mély volt, és egy kicsit hörgős.

Hirtelen csend támadt.

– Hogy mi?

Mindenki a hang felé fordult. A hátsó padban ült a kis Pistike, akinek, ha jobban megnézzük, egy elég mély seb volt a hasán...

– Basszus! – mondta Pistike padtársa.

– Ahogy mondtam – szólalt meg Tamás, a tanár, miközben az asztalnak támasztott shotgunért nyúlt –, a fejükre kell célozni, és lőni!

Agyvelődarabkák hullottak mindenfelé és – majdnem – minden-
kire.

Pár perc után Tamás, a tanár törte meg a csendet.

– Na gyerekek, az órának vége, jövő héten találkozunk; remél-
hetőleg.

Aznap a gyerekek izgatottan mentek haza.

Kivéve a kis Pistikét.

Craz

Boni és Klájd

Zsuzsi és Lali (ja meg Zed)

4.

A késődélutáni nap sugarai megcsúsztak az út szélén parkoló Suzuki fényezésén terpeszkedő galambürüléken, majd a baloldali visszapillantó tükrön gellert kapva tovatűntek a világűr sötét, titokzatos mélye felé. A lustán nyújtózó csendet alig-alig törte meg a frissítő szellő ágakat lengető surrogása, a közeli temetőkert öreg gesztenyefáján felriadt feketerigó neszezése, vagy annak az árokparton settenkedő macskának a meglepett nyervogása, amikor egy furcsán zöldes kéz nyakon ragadta.

Mindezen események elkerülték a kocsiban eszegető két alak figyelmét, ugyanis éppen a közeljövő eseményeit tervezgették.

– Mert ki gondolná, hogy pont itt történik ilyen, nem messze attól a lezárt falutól, ahol csak úgy nyüzsögnek a rendőrök, katonák, meg azok a sárga ruhás fegyveresek. Ide úgy se jönnének, el vannak foglalva a katonásdival ott, Simagöröngyösön, meg azzal a kiömlött vegyszerrel, vagy mivel.

– Igazad van, macibogyóm! – bólogatott Zsuzsi az anyósülésen, miközben a félig kihűlt, papírzacskóba csomagolt krumpliját csócsálta.

– Így a leendő áldozatok nem csak hogy meglepettek lesznek, hanem... ööö, meglepődöttek is – vágta ki magát furmányosan macibogyó a váratlan retorikai csapdából.

– És akkor majd, jaj nekik, ugye, szőke hercegem?

– Na ja, jaj, hínárhajú hencegnőcském! – értett egyet szőke herceg. Bólintott is. Majd beleszürcsölt a kólába. A kiürült poharat pedig felelőtlen bunkóssággal, akarom mondani vagány nemtörődömséggel az útmenti árokba hajította.

Ugyanebben a pillanatban a macskát az első bekezdésből a

furcsán zöldes kéz egy zsákba rakta, de ez most ne vonja el a figyelmünket a Suzukiról, amelyben...

Hínárhajú hencegnőcske bedarálta az utolsó szál burgonyáját, egy laza mozdulattal átdobta válla felett az összegyűrt papírtasakot, majd tette készen a kesztyűtartó felé nyújtózkodott.

– Mit szeretnél, pepita katicabogaram? – motyogta Lali, miközben tekintetének sugára a pepita katicabogár pólójának frontoldali domborulatait pásztázta. Ha lézerfejjel felszerelt ipari bányászrobot lett volna, a feszült koncentrációtól alighanem másodperceken belül lyukat éget bele.

– Ideje felkészülni – kacsintott rá leendő tettestársa, azzal a sajátos technikával, ami megakadályozta, hogy a művelet során a műszempillái összegubancolódjanak. E sikerélményét csak tetézte, hogy megkaparintotta a kívánt tárgyat is.

– Nagyon székszi vagy így, ugye tudod, bababocikám?

– Kóla, pisztoly, sültkrumpli – pózolt a Floberttel bababocika. – Így teljes a nap, bugyiszaggató hancúr-mackóm.

– Kalandra fel! – lelkesedett bugyiszaggató hancúr-mackó.

Erre a végszóra kipattantak a Suzukiból, és elindultak a közeli ékszerbolt felé.

3.

– Mondd csak, lógófülű csokinyuszim, jól áll? – kérdezte Zsuzsi felmutatva a középső ujjára húzott gyűrűt.

– Mint a cövek, cicagalambocskám – válaszolta lógófülű csokinyuszi, mert valamit félreértett.

– Jaj, te huncut babacsődör, szép a gyűrű? – pontosított cicagalambocska.

– Hát, persze, de nálad nem ragyog szebben, prüntyőkém! – nyaladzott a huncut babacsődör.

– Olyan cuki vagy, hápisápi kiskacsám!

A **Zed** feliratú pirosplós eladó a pult mögött a szemét forgatta, és küszködött a feltörő hányingerrel. Rádásul nemrég kínait ebédelte. Vagy inkább sziámit? – vált bizonytalanra a kérdést tekintve.

– Ideadnád azt a bal szélsőt is, cukipofa? – fordult prüntyőke a bolti alkalmazott felé, akit a kérés stilsztikája annyira mellbe-

vágott, hogy szó nélkül odaadta a kívánt másik gyűrűt is.

Az álompár eközben ölelkezve csücsörítő csókot váltott.

– A világ összes kincsét a lábaid elé borítom! – ígerte elhamarkodottan Lali.

– Megegyeztünk, macibogaram – adta be a derekát Zsuzsi.

– Térdig érő halomban fogsz botorkálni, cukormázos spájzi-sárkányom – jósolta macibogár.

– Úgy lesz, csillagmókusom – fogadta el a jövődöt cukormázos spájzisárkány.

– Szeretlek, mézes nyuszimuzsi – olvadozta csillagmókus.

– Szeretlek tökfej – replikázott mézes nyuszimuzsi.

– Naná! – mutatott egészséges önbizalmat tökfej.

– Akkor rajta!

– *Evi bari kúsz tör a veri!* – kezdőszavazott Lali.

– *Evi ojú fakín pács múv ana lekszekjú evi muterfakersz laszt vanadgyjú!* – sipította Zsuzsi, egy vad mozdulattal előkapta fegyverét a bugyija korcából, és hirtelen felindulásból elkövetett határozottsággal az eladóra fogta.

A pirosból erre köpni-nyelni sem tudott, helyette csak hörgött egyet, amúgy bizonytalanul.

Pár pillanat múlva már két fegyver csöve nézett irányába. Egy ütött-kopott Flobert pisztoly a plázacica kezében, és egy tekintélyesebb kinézetű valami a suttyóében.

Lali a rabláshoz használt célszerszámot egy múzeumból lopta, és maga lepődött meg a legjobban, amikor rájött, hogy még mindig működőképes. A fegyver leginkább egy szabadságharcos pisztolyra hasonlított, esetleg még Rumcájsz mordályára.

Zsuzsi és Lali egymásra nézett, majd megszorozták a tátott szájú ékszerárust. Az egyik golyó pontosan a **Zed** felirat dé betűjének közepén ütött lyukat.

– Na, a kedvenc pólóm volt – nyögte az eladó, és a pult mögé zuhant.

2.

– Csá! Most néztem végig a biztonsági kamera felvételét. Micsoda barmok, háháhá! Ezek még egy mezei ékszerboltot se tudtak volna kirabolni, nemhogy az enyémet. Azt hitték, ha lelövik Zedet,

nyert ügyük van. Pancserek. Kár, hogy összetörték a vitrineket, de amilyen idióták voltak, legalább összevagdosták magukat vele. Idefelé ugorj be a gazdaboltba Tóth Petyához, és szólj neki, hogy szerezzen üveglapokat! Meg mondd meg neki, hogy tudunk egy olcsó Suzukit, hátha talál rá vevőt. Csipkedd magad! Na csá!

1.

Zsuzsi és Lali egy pincében, megkötözve tértek magukhoz. Szerencsére a szájuk is be volt tömve, így már nem tudták kimondani, hogy macibogyó, bababoci vagy prüntyőke. Ehelyett inkább csak szuszogtak kétségbeesetten.

Kisvártatva feltarult a lejárati ajtó, amely mögül csoszogó nesz hallatszott. A falépcső felső részét forduló takarta, így a foglyok nem látták, ki közelít. Csak a csoszogást hallották, és a nyikorgó lépcsőfokok jajdulásait.

Karakteres hangok voltak, melyekre még egy számos halivúdi horrorfilmben szereplő statisza is elismerően bólogatott volna.

Végül a villogó neonok megvilágításában megjelent a golyó lyuggatta ruházatú, halottnak hitt bolti eladó.

– Helló! Zed vagyok – hörögte a zombi.

Kritálysólyom: Zsuzsi és Lali, ja meg Zed

Czinkóczy Krisztina

Etelka néni újra száguld!

Etelka néni mindig is Simagöröngyös szíve-lelke volt.

De legalábbis az epéje.

A mára nyugdíjas matematika tanárnőtől megtermett férfiak tudtak egy pillanat alatt rettegő kislúvá visszaváltozni.

Etelka már a százhoz közelített, de még mindig – a rossz nyelvek szerint túlságosan is – aktív életet élt. Ki tudja, hogyan alakultak volna az események Simagöröngyösön, ha a zombi-invázió kezdetekor otthon tartózkodik. A néni azonban, mint afféle nyughatatlan vénkisasszony, szerette sűrűn meglátogatni kisgyermekes rokonait. Legutóbb úgy vélte, hogy ideje Juliska nevezetű húga unokáinak körmére néznie, mielőtt még végképp elkanászodnának abban a modern környezetben, amit a közeli kisváros, Vizsladlady jelentett. Etelka néni sehol sem tűrhette meg a hagyományos gyermeknevelési és pedagógiai módszerek sárba tiprását.

Ám most visszatért hőn szeretett településére. Ahogy elnézegette a falu körül húzódó katonai kordont, felidézte húga szavait: *„Ugyan, mi történne már, míg te nem vagy ott? Azt hiszed talán, hogy kiteszed a lábadat, és rögtön kitör az apokalipszis?”*

Az öregasszony ajkán csak egy egészen csipetnyi *„én megmondtam!”* – mosoly játszott, ahogy lassan odatípegett az egyenruhás alakokhoz.

– Állj! – kiabált rá az egyik pisztolyos, akinek váll-lapján nagyon sok csillag sárgállott. – Simagöröngyöst Maximális Kiemelt Fokozatú Katasztrófa sújtotta Övezetté nyilvánította a parlamenti Ad Hoc bizottság.

– Hangosabban, fiacskám! – emelte a füléhez kezét Etelka. – A hallásom már nem a régi.

– Mondom, ez itt katasztrófa sújtotta övezet, néni! – üvöltötte pirosuló fejjel a katona. – Forduljon vissza!

– Nem szégyelsz kiabálni egy öregasszonnyal? Idestova a szádadikat taposom, persze csak ha megérem. És tessék, így bánnak szegény öregekkel!

A főtiszt kissé megzavarodva bámulta az immár orra előtt hadonászó nénit.

Etelka most a névtábláját vizslatta összehúzott szemmel.

– Pityő Sámuel... Csak nem a kis Samuka Atomgerendásiról? Tanítottam anyádat, meg a nagybátyádat is, mikor te még gumipelenkába rohagáltál az udvaron...

– Ööö – próbálkozott Sámuel visszatérni a helyzet uralásához.

– Milyen nehezen szoktál a szobatisztaságra! Még hét évesen is bepisiltél éjszakánként.

Távolabbról visszafojtott röhögés hallatszott. Etelka néni kicsi, csillogó-fekete és nagyon mérgező bogárhoz hasonló szeme rávillant a lehangosabban mulató katonára.

– Nem láttalak én már valahol? Á, már tudom is, pár napja Vizsladladyban elmentem az előtt a bár előtt...

A katona előbbi, nevetéstől pirosuló arcszíne felvette a vörös egy merőben új változatát. Közben tulajdonosa igyekezett állító helyében összemenni legalább két métert. Száznolcvanas magasságához jelen helyzetben ezt találta üdvöztőnek.

Ekkor előkullogott valaki a sorból. Hangos „*kez't csókolom, Etelka néni!*” – vel köszönt az öregasszonynak, majd a vezetőjéhez lépett.

Körtvélyesi Edömér különleges alakulati tag sosem tartozott az észkombájnok közé, viszont simagöröngyösi születésű révén kiskorából ismerte a nénit. Közelebbről, mint szerette volna.

Suttogó szóváltás zajlott le, melyből csak a „*még rosszabb lesz*”, és a „*nekik már mindegy*” szavakat lehetett kiszűrni.

A katonák sorfala egy intésre szétvált a néni előtt. Majd biztos, ami biztos alapon elhúzódtott pár métert.

Nagyjából harmincat.

Futólépésben.

Etelka néni akadálytalanul guríthatta be kerekesszatyráját szeretett Simagöröngyösére. Bár már a faluhatárban szembetalálkozott egy élőhalottal, a dülöngélve közeledő zombi nem szentelt nagyobb figyelmet az egykori tanerőnek. Bizonytalanul megállt ugyan, és fél szemével felmérte Etelkát, de aztán láthatóan úgy döntött, hogy a néni mozgása, kinézete és szaga nagyjából megegyezik az úgynevezett „száraz zombi”, közismertebb nevén „múmia” típusal.

Így miután maguk közé valónak sorolta, érdeklődését veszelve tovacsoszogott.

– Lesz egy-két szavam a polgármesterhez! – állapította meg Etelka néni, miközben utána bámult a diszkréten rohadó, félszemű alaknak, akiben fölismerni vélte a két hónapja eltemetett néhai Tüde Lajos kertibútor-gyártó kisiparost, közismertebb nevén Padoslajost.

Még vagy egy tucat jobblétre szenderültet látott, mire beért a faluba. Többségük biztonságos távolságban oszladozott. Etelka néni hamar két csoportra szelektálta őket: egyik részüket a még viszonylag friss és ép boldogultak alkották, akik még valamiféle értelmes tevékenységhez hasonlatos dolog művelésével foglalták le magukat. Úgy mint: bármi élő keresése fogyasztás céljából, esetleg egykori életterük beható tanulmányozása halovány emlékfoslányok felde-rengése által vezérelve.

A másik csoport tagjai vagy erősen hiányos állapotban vonszolták magukat, vagy pedig már csak néha emlékeztettek valamely néhaira. Sokukból nem maradt más, mint egy inakkal, rászáradt hússal alig fedett csontváz. A főtéren átdübörgő tankból kikandikáló delikvens még ennyire sem volt szerencsés: penész lepte SS-sisakja alól csupán a szürkére rohadt, csupasz koponya vigyorgott.

Etelka egy teljes percig állt, szemlélve a valaha rendezett és tiszta főtér romos, vériszamos maradványait. Tekintete szétlőtt házakra siklott, a tank üres helyére, egy láb nélküli zombira, némi fölismerhetetlen maradványra, majd az elbarikádózott polgármesteri hivatalra. Ezek után a néni becsukta a száját, leporolta a szoknyáját és megigazította mindig hótiszta csipkegallérját. Kerekesszatyrárt elszántan maga elé rántva a polgármesteri hivatal felé fordult.

– Itt az ideje rendet tenni, aranyoskám – mosolygott maga elé.

Nem állította meg, hogy a bejáratot láthatóan belülről torlaszolták el, és még árvíznél használatos homokzsákokat is pakoltak elé. Etelka néni rendelkezett ugyanis egy olyan tulajdonsággal, amikkel a mázskáló maradványok már aligha.

– Kutya legyenek, ha ezeket belülről rakták ide... – motyogta éles szemmel vizslatva a zsákból emelt védfalat.

Körbetotyogta az épületet, és hamarosan meg is találta, amit keresett: egy nyitott emeleti ablakot, melyből egy egykoron

mázolólétrának használt alkalmatosság lógott. A létrát kettéfűrészelték, majd zsineggel összeerősítették a darabjait, mégpedig úgy, hogy az alsó része felhúzható legyen. Az ablakban a létra mellett Csipa Mihály körzeti megbízott könyökölt, messzelátóval fürkészve a láthatárt.

– Azért néha nézhetnél az orrod elé is! – kiáltott fel neki Etelka.

Mihályunk kezéből a túl jól ismert hangra majdnem kiesett a látcső.

– Azokat a vegyvédelmi ruhás fickókat nézem a határban – magyarázkodott, miközben leeresztette a létrát. – Az előbb úgy láttam, mintha megtámadta volna őket egy hatalmas lepkeraj, de lehet, hogy csak a szemem káprázott.

– Meséld csak el, édes fiam, mi folyik itt! – intette le a néni a buzgólkodást.

Az elkövetkező pár percben a létra alsó és felső foka közt jelentős eszmecsere zajlott. A felső végen tehetetlen panaszáradat, boldogabbik felén pedig jelentőségteljes hümmögés formájában.

– Legfőbb gondunk a világgal való kapcsolatba lépés. A telefonvonalak süketek. Teljesen el vagyunk szigetelve, pedig lennének kérdéseink erről a kordonról meg vegyvédelmis alakokról. A zombik miatt nem tudunk a közelükbe férközni. Sanyibá unokája, a Bence éppen most szerel valami ősrégi rádiót, hátha azon megtudunk valamit.

– Mindenkit megtámadnak ezek a zombik? – érdeklődött Etelka.

– Minden élőt – erősítette meg a körzeti megbízott, majd másodszorra is majdnem lejtette a messzelátót. – Tényleg, Etelka néninek hogyan tetszett bejutnia a faluba?

– Hjjaj, én már fél lábbal a sírban vagyok! De most maradj kicsit csöndben, hadd gondolkozzam...

Az extanerő porcelántányér-karistoláshoz hasonló hang kíséretében vakarta meg az állát. Befelé is jó félórába telt az ő tempójában az út, és ha még illetékeseket is kell majd felkutatni, szüksége lesz egy járműre. Vezetni azonban nem tud, ördögös masinák azok az autók! Fiatalabb korában biciklin járt a faluban, de mára hamar kifulladásra kerülne a tekerésben. Eszébe jutott egy hajdani diákjának gúnyrajza. Kapott körmöst szépen az a csibész, amiért boszorkányként, cirokseprűn lovagolva ábrázolta tiszteletreméltó tanárnőjét. Etelka természetesen sosem repült ilyesmin.

A fűzfaseprűt sokkal megbízhatóbbnak találta.

Így, fényes nappal azonban valami hasonlóan gyors és könnyű, de kevésbé feltűnő alkalmatosság lenne a legcélravezetőbb.

– Itt van a Dönci is? – szólalt meg végül a néni.

– Odabenn alszik egy asztal alatt – válaszolta Misi. – Derekasan kivette a részét a zombik elleni harcból.

– És itt van az a csúf, citromsárga motorkerékpárja is?

– Benn áll az udvaron.

– No, akkor segíts fel ezen a lajtorján, de izibe!

A körzeti megbízott udvariasan felsegítette a nénit, amit aztán később többször is megbánt. Először akkor, amikor Etelka berontott a polgármesteri irodába, és rácsapta az ajtót Misi orrára. A volt matematanár nő tíz végtelenül hosszú percet töltött odabenn, majd egy papirost lobogtatva kirentott. Mihályunk másodszori megbánása akkor következett be, mikor az udvarra rohanva a néni után Etelka majdnem elgázolta Dönci motorkerékpárjával. A körzeti megbízott hűledezve nézte, ahogy a töpörödött, madárcsontú, ősz hajú asszony ingatag köröket tesz az udvaron. Misi emlékeiben egykori matematanár nője bár veszedelmesen éles nyelvű, de tisztességben megőszült matrónaként szerepelt. Amihez sehogy sem illett a fölhúzott szoknyával, bokájához lecsúszott harisnyában motoron lovagoló öregasszony képe. Pláne, hogy a szemében veszedelmesen életvidám szikrák lobogtak. Misin egy pillanatilag eluralkodott a körzeti megbízott és a férfi: már-már előrelépett, hogy megakadályozza a további ámokfutást, így védelmezve meg egy törékeny, öreg hölgyet a csúnya balesettől.

Aztán jobban megnézte Etelkát, és emlékezetébe idézte, milyen is volt anno a katedrán, mikor a néni elemében érezte magát. Ezek után nagyon bölcsen úgy döntött, hogy Etelka helyett inkább a törékeny dolgokat menti az udvarról. Valamint sürgősen elrohan segítséget kérni a kapu kiszabadításhoz, mielőtt Etelka megunná a próbaköröket és tokostul kiszakítaná.

Könnyű volt segítséget találnia, mert a motorzúgásra több túlélő is előmerészkedett a polgármesteri hivatal ilyen-olyan zugából, és most szájátva bámulták a nem mindennapi látványt. Dönci, veszélyben látva szeretett citromsárga Simsonját, kétségbeesett sietséggel rohant fel Mihállyal az emeletre, hogy a létrán kimászva elpakolják

a homokzsákokat. Hamarosan nyitva állt a kapu, és még Göröngyös István is lejött, csendre intve a gyülekeztet.

– Simagöröngyösi Polgárok! – köszörülte meg a torkát. – Fontos információhoz jutottam Etelka nénitől. Izé, khm, Ártássy Etelka kisasszonytól, miszerint nagyra becsült személye zombirezisztens. Azahogy valamiért nem támadják meg az újraéledt elhunytak. Ezért aztán vállalta a kordonnal és a külvilággal való kapcsolattartó szerepét.

A polgármester megtörölte izzadó homlokát egy zsebkendőbe. Majdhogynem a „kikövetelte” szót használta a „vállalta” helyett.

Czinkóczy Krisztina: Etelka néni

Fél perces néma csend után a túlélők egyöntetű üdvívalgásban törtek ki. Több felől hallatszott, hogy „*hajrá, Etelka néni!*” Sőt, valaki nem átalotta azt kiabálni: – Tessék nekik jól odasózni!

Göröngyös István a zsebkendőjével integetett utána.

Etelka szerény, ám eltökélt mosollyal gurult ki az udvarról, csak egy egészen kicsi darabot szakítva ki az ajtószárnyból.

Odakinn aztán néhány kisebb cikkcakk után jobbra egyenesbe tette a járművet és fölgyorsult a lejtőn. Azt a túlságosan belógó villanypóznát leszámítva, egészen olyan érzés volt, mint fiatalokorában.

Etelka néni végre újra száguldott!

Craz és Cyrus Livingstone

„Mert ez műanyag...”

Salakszentmotoros, helyi idő szerint 7 óra 30

Tóth Péter kisvállalkozó, a település gazdaboltjának tulajdonosa reggel felkelt, beleharapott a vajaskiflijébe, belekortyolt a tejeskávájába, hogy az édeskés ízekkel és a nyári verőfényvel feltölteközve nekikezdjen a napi rutinnak. Az ízek élvezete ezúttal elmaradt, a megkezdett „früschtüket” a szőnyegre köpte, miközben hanyatt dobta magát a támlás széken. Ugyanis a csukott konyhaablakon éppen egy zombi lesett, majd esett be az étkezőbe.

– Sitty! – nyugtázta a biztos talajfogást Péter, megigazítván orrán a szemüvegét.

Szerencsére az élőhalottat az ablak alá helyezett mosogató akadályozta a továbbhaladásban. Így a Salakszentmotorosi SC egykori hátvédje néhány vetődéssel elérte a spájzban tárolt szerszámosládát és az abban rejtőző vietnami bozótvégót.

– Hogy rohadnál meg! – üvöltötte a visszavonult NB III–as reménység, miközben többször lesújtott az oszladozó inakra. Az átható bűz jelezte, hogy az iménti átka már réges-régen okafogyottá vált. A feltrancsírozott tetem levágott részei azonban kezdetek önálló életet élni.

– Esküszöm, *eldobom az agyad!* – hörögte a „Tóth atyafi”, ahogy a faluban becézték, és újból lesújtott. A vágás nyomán feltárult a zombi megmaradt szürkeállománya, elkeveredve a padlón a kávé- és kiflimaradékokkal. A külön mozgó testrészek egyszerűen mozduatlanná váltak, mintha csak a konnektorból húzták volna ki őket.

Péter az eset után néhány percig magába roskadtan ült, majd remegő kézzel a mobiltelefonjáért nyúlt. Az ismerős, borízú hang bejelentkezése után így szólt:

– Szeva, Csubi! Figyelj, gáz van... nagy gáz... szólj az Evoknak, és gyertek ide mindketten gyorsan!

* * *

Simagöröngyös határa, egy stratégiaileg megfelelő bodzabokor, nem sokkal a fenti események előtt, hajnalhasadás után két verébugrásnyival

Ízirájder Dönci morogva hasalt a bokorban, és a felszerelését átkozta, ami felettébb hiányosnak bizonyult. Vagyis inkább nem megfelelőnek.

Tegnap este elhatározta, hogy feltérképezi a faluban az érdeklődésre számottevő dolgok mozgását. Ez több részből állt, de Döncinek adódott kellő szabadideje a terve részletes kidolgozására.

Az egész projekt lényege, hogy ha talál egy mintát az összes fellelhető akadályozó tényező mozgásában, akkor nagyobb hatásokkal végezheti a zombiirtást.

Az akadályozó tényezők is többrétegűek voltak. Először is ott volt Csipa Mihály és Szeka. Emódi Bélát is ők fogták el, sőt még be is zárták a helyi rendőrség összes cellájába. Vagyis az egyetlenbe.

Ezt Dönci saját szemével látta – amint beviszik. Avagy saját fülével hallotta – ahogy Béla szomorúan ecseteli a dolog igazságtalanságát, kiterve Szeka és főnöke számos negatív jellemvonására, melyek megakadályozzák őket a helyzet racionális kezelésében. Élőszóban persze ez sokkal rövidebb, velősebb, vulgárisabb és hangosabb volt.

Valamint saját tenyerén tapasztalta – ahogy kellő nyomatékot adott a feszítővasnak a túszzabadító akció során, miután a rend két óre elhagyta a tethelyet.

Arról meg Dönci igazán nem tehetett, hogy az épületet beriasztózták, és a zsaruk túl gyorsan visszaértek.

Tehát Ízirájder Dönci szeméhez szorította nagynénje színházi messzelátóját, majd rajzolt két bizonytalan ikszet taktikai térképén, a körzeti megbízotti irodához.

* * *

Salakszentmotoros, Makk VII–es italmérés, helyi idő szerint 7 óra 42

Csurgói Csanád (alias Csubakka) éppen csak túl volt a reggeli ébresztőjén (2 dl kevert, 1 dl szilva), amikor elérte őt Tóth hívása.

– Mennem kell, vár a meló! – vetette oda nem túl nagy lelkesedéssel Enyves Bécinek, a csaposnak, távozás közben. Elindult megkeresni szesztestvérét, az Evokot. Mivel cimborája nem jelent meg reggel a törzhelyükön, biztosan valamelyik csatorna partján dekkol a tegnapi adag kiheverésének okán. Csanád mogorván látott neki a keresésének, mert ugye ahol meló, ott a lé, ami még több „lét” jelent a kocsmában, Csanád létének lényegét.

Ő és Endrődi Endre, az „Evok”, a nyolcvanas évek elején Salakszentmotoros zenei üdvöskéinek számítottak, igaz, két teljesen különböző táborban. Csubakka a „Faluszéli Kurta Disco” lemezlovasaként ténykedett, Endre pedig a „Baranyai Villámok” nevű metálzenekar gitárosaként. A saját drukkerhaduk előtt teljes méltósággal pocskondiázták egymás zenei teljesítményét, hogy azután '88-ban „kitántorogjanak” karöltve, és nyugaton próbáljanak szerencsét. Öt-hat évig nyúzták a húrokat a vendéglátóiparban, végül hazatértek.

Az itthoni helyzet hatására „szellemi szabadfoglalkozásúvá” váltak, vagyis alkalmi munkákból éldegéltek. Irodájuk a helyi becsületsüllyesztő, „Makk VII-es” volt. A becenevüket a feltűnő hasonlóságok miatt kapták még az első Star Wars-kultusz idején, amikor még nem tűntek fel a „baljós árnyak” a salakszentmotorosi tanácsháza felett.

Közel húsz perces, fárasztó (és tikkasztó) keresgélés után Csubakka végre rálelt barátjára a Gátőr köz és a Gébics utca sarkán átfutó kanálisban. Az Evok olyan állapotban feküdt ott, mint aki épphogy túlélte egy félresikerült bolygóközi utazást.

– Hé, ébresztő!

Mivel a meglehetősen suta élesztgetési próbálkozásra az Evok nem mozdult, Csanád erőszakosabb megoldást választott.

– Leszállóegység! Leszállóegység, jelentkezz! – ordította Endre fülébe, miközben jó alaposan megrázta a kis embert.

– Hogy...? Záróra...? Fizetek...

– Emeld már föl a pudivás valagadat, és gyere! A főnök hívott minket!

– A főnök...? Ő fizet...?

– Persze, hogy fizet, csak gyere már!

Az Evok nagy nehezen tápázkodott fel. Mozgása – ami a dina-

mizmust és az összeeséseket illeti – a birodalmi lépegetőhöz vált hasonlatossá. A felmentő sereg megindult Tóth Péter otthona felé.

* * *

Simagöröngyös határa, egy stratégiaileg megfelelő bodzabokor, nem sokkal a fenti események előtt, pitymallat után három bagolyhuhogásnyira

Ízirájder Dönci felrajzolta a negyvenkettedik ikszet is a taktikai térképre, amely leginkább így – beavatatlan szemlélő által téves rálátással – egy szabásmintára, vagy egy kalóz kincses térképére hasonlított. Ahol az iksz jelöli az elásott kincset. Csakhogy negyvenkettő iksz, ami erősen kétségbe vonja ama kalóz szellemi frissességét, avagy ezáltal rámutat a természetestől nagymértékben eltérő paranoiájára.

Innen a leshelyről nagyszerű rálátás adódott Simagöröngyös jókora részére, ellenben letről nehezen fedezhette volna fel bárki a bokorban lapulót. Pláne, ha a zombivadászon megfelelő terepszínű ruha van. Jó pár kávéfolttal, ami csak növeli az öltözék láthatatlansági hatásfokát.

Dönci elégedetten hajtogatta össze a térképet, majd az övtáskájába tette a füstbomba, a vékony és erős drótból barkácsolt fojtóhurok és egy rozsdás dobócsillag mellé, amit tegnap este talált hazafele menet a temető mellett.

Indulás előtt még egyszer végigpásztázta látcsövével – vagyis Babi néni látcsövével – az alant elterülő tájat. A rutinfeladat során újabb gyanús mozgást észlelt. Méghozzá zombikat. Tíz zombit, amik a salakszentmotorosi országúton poroszkáltak. Természetesen az úttorlasz túloldalán, senkitől se zavartatva.

Dönci feltápáskodott, megigazította a Simsonra kötözött kiegyenesített kaszát – e célszerszámot is tegnap kérte kölcsön Babi nénitől a színházi kukkerrel együtt –, majd fejébe nyomta a harci motoros sapkáját, és elbrümmögött a kérdéses útszakasz felé.

* * *

Salakszentmotoros, temető, a fenti események után, a kettővel fenti események előtt pár perccel (helyi idő szerint kb. 7:35–kor)

– Hé, Sanya bácsi, lesz máma meló? – kérdezte Csamangó Lukács Részó Sándortól, a sírkövestől. A műhely a ravatalozó mellett üzemelt, az árukapcsolás végett.

– De sietős egyeseknek! Még be sem fejeztük a reggelit! – korholta legényét Sanya bá kissé már illuminált állapotban, egy újabb felest felhőrpintve.

– Mire Sanya bá végez a reggelijével, már mehetünk is ebédelni! – vágott vissza Csamangó.

– Bazseválj addig, ha unatkozol! – szólt közbe röhögve Vadkerti, a temetőőr. – Az ebédszünetet pedig a munka törvénykönyve írja elő, de azt te honnan is tudhatnád?

– Én csak aztat tudom, hogy a munka nem kérdezi meg, miért nem végeztük el!

– Egyébként sem jött meg a csángó haverod! – fortyogott Sanya bá Lukács újabb ripoosztjára. – Az is merre kódorog!

– Semerre sem kódorgok, Sanya bá, csak próbálok rájönni, ki dúlhatta fel a templom felőli sírokat!

A hangra mindhárman megfordultak és döbbsenten meredtek a hosszú bőrkabátos, Stetson-kalapos érkezőre. Kovács Celesztin Brassó környékéről származott, állítólag csángó felmenőkkel.

– *Oh, Django...!* – kezdett bele Lukács Corbucci westernjének ismert betétdalába.

– Fogd már be! Ettől a vonyítástól még a holtak is felébrednek! – torkolta le az önjelölt trubadúrt a főnöke.

– Mint Simagöröngyösön? – Celesztin szeme különös fénnel villant.

– Messze van innen az... – felelte Vadkerti nem túl meggyőzően, majd sietősen legurított még egy pohárával.

– Maga már találkozott velük? Mert én igen... Afrikában...

A temetőőr a következő kortynál félrenyelt. Lukácsnak sem támadt kedve újabb daloláshoz. Celesztin – vagy, ahogy a faluban nevezték öltözéke miatt – a „Csángó Django” kisgyerekként került Salakszentmotrosra a „genszterváltás” idején. Az apja egyedül

nevelte, akit tizenhét éves korában elveszített. Ekkor a fiú eltűnt néhány évre, majd visszatért. Úgy hírelett, szolgált a francia idegenlégióban, ahonnan megszökött. Múltjának ezt a részletét senki sem merete firtatni.

Kisvártatva ott álltak mindannyian a feldöntött sírköveknél. Réső részeg bőfögések közepette káromkodott tönkretett művének láttán.

– Ezek a fránya, rosszcsont kölkök... – dadogta Vadkerti megint csak nem túl meggyőzően. – Vajon mikor lopózhattak be, amikor én itt voltam?

Celesztin a fejét rázta.

– Egy kanyi lélek sem lopakodott ide. A nyomok egyértelműek. A sírokból csak kifelé mehettek!

Celesztin, alias Django, ahogyan tekintetével követte a nyomok vonulatát, egyszerűen csak a fejéhez kapott.

– Úristen! A templomhoz, gyorsan!

A másik három férfi nagy nehezen leküzdötte dermedtségét, és az egykori idegenlégiós után eredt. A kis templom kapuja tárva-nyitva állt, Django rosszat sejtve oldalazott befelé. A többiek követték.

Odabent olyan bűz fogadta őket, mintha Isten háza helyett a Pokol legmélyebb bugyrába érkeztek volna. Az oltár felől matatás, motoszkálás hallatszott. Ezúttal azonban nem a templom egerei garázdálkodtak. Néhány élőhalott éppen Zimonyi sekrestyés földi maradványain rágódott. Az egyikük horpadt rohamsisakot viselt és a szanaszét gurult kegytárgyak között matatott.

– Hogy a Devla rágná ki a májukat, ezek már a fémet is lopják! – rikkantotta meglepetésében Lukács.

A lakmározó élőholtak felpillantottak, majd megindultak a frissnek ígérkező prédák felé.

* * *

A Simagöröngyös és Salakszentmotoros közötti országút, napfelkelte után jó négy macskanyávogásnyira

Ízirájder Dönci elgondolkodva hallgatta a citromsárga Simsonja kormányának kotyogását, miközben a régen kopásnak indult felezővonalak között szlalomozott. Tegnap este megkönnyebbült, amikor

visszakapta szeretett motorját Etelka nénitől, Simagöröngyös önjelölt zombirezisztensétől.

Hála Istennek egy darabban érkezett vissza. Etelka néni is, de ez a kisebb baj volt, és nem rá tartozott, mivel kihasználva az alkalmat, elrobogott a gyorsan kialakuló krízishelyzetből, amelynek oka persze maga Etelka néni volt.

Az úttorlasznál senkit sem talált, csak egy elhajított vegyvédelmi ruhát, amit ugyan furcsállott, de különösebben nem hozta lázba. Sőt, még örült is az így kialakult helyzetnek, hiszen nyomába eredhetett a bodzabokorból kifigyelt zombiknak.

Lassan, hátrahagyott zombinyomok után kutatva zötykölődött a hivatalosan aszfaltozottnak nyilvántartott úton, amikor egy nagyobb kanyar mögött a salakszentmotorosi temető tűnt fel. No meg egy, az út szélén árválgató balláb. A balláb a susnyásból lógott ki, nem látszott, kihez tartozik.

Dönci elegáns mozdulattal kászálódott le a nyeregből, majd kicsomózta Babi néni kölcsönkaszáját, és próbaképpen megbökdöste a friss levegőt. Emígyen bátorságot találva megemberelte magát, és határozottan elindult a balláb felé.

Ekkor kétségbeesett kiáltást hallott a temető felől, így lógva hagyva a lábat a temetőkapu felé kocogott.

A sírok között haladt egy kis kövezett úton, amikor az ismétlődő zajokból megállapította, hogy azok a temető kis temploma felől érkeznek.

Ízirájder Dönci belépve a templomi félhomályba a szeme sarkából azonnal észrevett egy, az ajtó mellett, a falnak lapuló alakot. Csakis egy lesben álló zombi lehet, gondolta, és kaszáját lendítve habozás nélkül megtámadta a - szobrot.

Dönci erre gyorsan fapofát vágott, de szerencséire a kasza nem akadt el a fából faragott alakban, csak jellegzetessé tette a templomi figura ábrázatát. A vallástörténet nem tartozott kedvenc sportágai közé, de legfeljebb majd ezentúl a salakszentmotorosiak azt mondják a véletlen betérő turistáknak, hogy az illető egy spanyol tenge-részszent, aki még a Santa Marián segítette a kereszténység indiai hódításait. Csak a küldetés során összeakadtak Spírró kapitánnyal.

A további tájékozódását immár a hörgések is segítették. Mind-össze azt kellett kibogoznia, melyik hanghatás származik zombitól;

melyik bajba jutott embertől, aki még megmenthető, tehát a hörgése segítségkérő, és nem halál.

Kis idő múlva szeme alkalmazkodott a félhomályhoz és az egész hodályhoz. Felmérve a harci helyzetet, elmosolyodott. Dönci lelkes filmrajongónak tartotta magát, látta az összes Korongvilág feldolgozást is, melyekből egyik kedvenc karakterének is volt egy hasonló kaszája, mint most neki. Erre gondolva nem tétovázott.

– Háhá, most aztán nektek annyi, retkes zombik!

Nem, ez így nem lesz jó – morfondírozott.

– HÁHÁ, MOST AZTÁN NEKTEK ANNYI, RETKES ZOMBIK!

Így már mindjárt más – futott át rajta a borzongató és nagyszerű életérzés – vagy halálérzés? –, egyidőben a kaszával, ami legközelebb álló zombi agyán futott át keresztben.

– Erre, cimpora, siess! – hallott egy segélykérő hangot az oltár előtti kupacból.

– Tarts ki, jövök! – válaszolta, és pillanatok alatt kaszanyújtásnyi távolságra ért a kissé fejetlenül viselkedő zombikhoz. Akik nemsoká teljesen fejtelenné váltak, és már sehogy sem viselkedtek több darabban elterülve a betonpadlón. – Jókor jöttél, cimpora, engem is majdnem elkaptak – szomorkodott a hosszú bőrkabátos alak, miközben a temetőőr hulláját ráncigálta ki négy zombidög alól.

– Kovács Celesztin vagyok – mutatkozott be. – Hol szerezted ezt a jó kis kaszát?

– Kölcsönkaptam a ténsasszonytól! Amúgy a tisztelőim Döncinek hívnak.

– Nem láttad véletlenül azt a lükét...? – kérdezte Django Csamangót keresve.

– Én vétkem, én vétkem, én igen nagy vétkem... kérem ezért a Boldogságos, mindenkor szeplőtelen... – hallatszott ekkor Lukács hangja a gyóntatófülkéből.

* * *

Salakszentmotoros, Tóth Péter háza, helyi idő szerint 8 óra 18 perc körül

– Na, végre, hogy méltóztattatok ideérni! – üvöltötte Tóth Péter az érkezőknek. – Hagytatok még cefrét abban az átkozott Makk VII-esben?!

– Mondtam ennek a balfasz majomnak... hukk!... Hogy számolja meg tisztességesen a púpokat! – mentegetőzött az Evok. – Hiába ugattam neki, ha öt púpot lát a fejemen, akkor csak két villanyoszlop és nálad vagyunk... de ez a tökkelütött ragaszkodott a harmadikhoz is!

– Ne a villanyoszlopra fogd, te őstulok! – méltatlankodott Csubakka. – Fejest ugrottál a kiszáradt csatornába, vazze!

– Azonnal fejezzétek be! Van itt valami, amit el kell takarítanunk, mielőtt megjön az asszony!

– Melyik? – kérdezte Evok és Csubakka egyszerre.

– Mindkettő! – sóhajtotta Péter.

Tóth Péter családi helyzete a következőképpen állt: külön élt feleségétől (született: Varsányi Judit), akitől hivatalosan nem vált el. A közösen épített családi házat – egyéb megegyezés hiányában – fallal választották ketté, így alakítva át ikerlakássá.

Tóthné Varsányi Judit az egyik lakásban lakott jelenlegi élettársával, a Váradi Tóni nevű traktorossal, aki Tóth Péter másodikunokatestvére volt. A másik lakásban Péter lakott, szintén a jelenlegi élettársával, Sarkadi Amál kozmetikussal. Amál eredetileg Judit bátyjával, Varsányi Lajossal élt együtt, de miután meghallotta, hogy Péter szabad préda, gyorsan összebútorozott vele. A rossz nyelvek szerint ez mind Amál bosszúhadjáratainak része, mivel annak idején a mezőgazdasági politechnikumban Judit elorozta tőle Seszták Vilit, Amál első és talán egyetlen szerelmét.

(Vili azóta a faluszéli temetőben pihen, az országSZerte elpottyantott számos kakukkfókáiról pedig számtalan legenda kering.)

– Na!! Valami ötlet?! – ordított Péter a két kocsmalovagra.

– Kéne ásni a dögnek egy meszesgödöröt – vakarásza szőrös állát idegesen Csubakka.

– Kell hozzá két raklapnyi mész... – Evoknak ekkor beindult az asszociációs modulja, és gépiesen kezdte sorolni a hozzávalókat a meszesgödörhöz.

Ez a furcsa szokása feltehetőleg még egy régebbi balesetéből eredendően maradt fent, amikor egy rosszabbul sikerült koncert után levetődött a színpadról a közönség soraiba, hogy úsztassák egy kicsit a nagyszerű gitárost. Sajnos a közönség műértő volt, így Evok egy lapos ívű hasással érkezett a padlóra a szétspriccelő koncertközönség pillanatokkal azelőtti helyére.

Az ex-zenész polihisztor már éppen az ásáshoz szükséges exkavátor löerejénél és lépcsómászó képességénél tartott (lévén, hogy lánctalpas járműről volt szó), amikor váratlanul Váradi Tóni jelent meg a színen.

– Ti meg mi a búbánatost műveltek a kertemben? – dörrent rá a traktoros (aki a leszázalékolása után jelentősen nagyobb jövedelemre tett szert) a hívatlan látogatókra.

Péter most ez alkalommal eltekintett attól, hogy elmagyarazza Tóninak, a kert miért osztatlan, közös tulajdon. Inkább a lényegre térve, gyorsan tisztázta a tényállást.

Az elmondottak után Váradi Tóni zavartan vakargatta meg a feje búbját.

– Azon még nem gondolkodtál el öregem, hogy miért pont nálad próbálta kitombolni magát ez a kriptaszökevény?

– Mire akarsz kilyukadni? – értetlenkedett Péter.

– Hát... mert ha ezek az izék úgy működnek, mint a vámpírok, akkor ugyebár először a rokonaikat támadják le...

– Csak nem azt akarod mondani...

– De, öcsém, pontosan azt! Ez itten minimum a dédanyánk, vagy a dédapánk! – zárta le a vitát Tóni.

– Basszus, akkor nagyobb szarban vagyunk! – kapott a fejéhez Csubakka immár teljesen józanon. – Ha minden elhunyt hazalátogat...! Építenünk kell egy bunkert, de sebesen!

– Négy raklapnyi cement, három raklapnyi téglá... – sorolta máris önkívületben a hanyatt heverő Evok.

– És az építési engedéllyel mi lesz?! – ijedezett Tóni. – Ha a jegyző ezt megtudja, kétszáz százalékkal megemeli a sírhelyek bérleti díját feltámadási adó címén!

– Alba Fal... festhető, vágható, gyorsan rakható... – Evok emlékeinek rejtett fájljaiból a nyolcvanas évek építőipari termékei bújtak elő.

– Gyerekek, most ezt ne... – Tóth gyorsan lenyugtatta a kedélyeket, majd a telefonjával kezdett sietősen babrálni.

– Hívom a Vedres Csabit! Nála mindig van mész és cement!

Egy perc után Péter káromkodva nyomkodta tovább a mindentudó készülékét.

– Nem veszi fel! A franc essen belé! Akkor a Téglásy Bécit kell előkerítenem!

Újabb idegtépő perc után hasonló volt az eredmény.

– Nem kapcsolható! Mi a tetves Úristen van ma mindenkivel!

Megpróbálom a polgait!

Péter a polgármester számát billentyűzte.

– Foglalt!

– Próbáld újra! – bízta Tóthot Váradi elhaló hangon, akinek elméjében szörnyű gyanú kezdett éledezni.

– Kicsöng! – kiáltotta megkönnyebbülten Péter, ám a meszelt falnál is fehérebbre váltott az arca, amint meghallotta a község legelső emberének (korábban tanácselnök) kétségbeesett hangját. A rövid beszélgetés után kicsúszott a kezéből a telefon, és verítékező homlokkal meredt a társaira.

– Irtó nagy gebasz van... – motyogta a gazdabolt tulajaja. – A... a polgi és a körzetisek éppen kijárási tilalmat akarnak elrendelni, mert ezek a dögök... ezek a dögök...

Heves öklendezés tört rá Tóthra, így képtelen volt befejezni a mondandóját.

– Tudtam! – ordította Váradi. Majd a mellkasához kapva összecusklott. Sípoló hangon folytatta, görcsös rángások közepette:

– Tudtam... hogy egyszer... bocsáss meg... nagy... a hamisított végrendeletért... de az asszony...

Váradi feje félrecusklott.

– Kiváló hő- és hangszigetelő! – Evok eközben már a nyílászáró szerkezeteknél tartott. – Festeni, mázolni sosem kell! Mert ez műanyag!

Csubakka megpróbált Tónin segíteni. A sóbálványá merevedett Péterre pillantott.

– Valahogy vigyük be a kéroba... hívni kéne a mentőt... megvan még a csúzlid?

Csubakka Tóth sörétes puskájára gondolt.

– Iigen, megvan...

Mielőtt érdemben a tettek mezejére léphettek volna, az események újabb sodrása rántotta magukkal hőseinket.

A szomszéd telkek kerítéseinek hézagjain – kisebb-nagyobb fennakadásokkal – újabb hívatlan látogatók érkeztek. A belőlük áradó, szemétteléhez fogható bűz és lassú, de céltudatos mozgásuk egyértelműen jelezte szándékukat. Csubakka ösztönösen a

komposztáló gödörbe lökte a delírium tüneteit mutató cimboráját.

– ÁB Casco! Közel hozza a zenét! – az incidens hatására Evok agyában összekeveredtek a reklámszlogenek.

– Petya! Hozd tüstént a suskát... izé, a puskát! – kiáltotta kétségbeesve Csubakka. Tóth ösztönösen házának verandája felé vette az irányt, ám az átélt borzalmak hatására utazósebessége végzetesen lecsökkent.

„A zombik már a spájzban vannak!” – ez az utolsó gondolat futott át az agyán, mielőtt a bűzölgő, vicsorgó horda amőbaként körülvette.

Csubakkának mindössze egy, a kertben talált korhadt ág szolgált fegyverül. Kétségbeesett sikoltozással csapkodott maga körül, már-már úgy tűnt, ő is, Tóth is az elfogyasztottak listájára kerülnek. A morgó-hörgő hangáradatot és a csattogó állkapcsok kakofóniáját ekkor repedtfazékszerű motorzúgás harsogta túl.

A háromszemélyes, gépesített zombiírtó egység egy citromsárga Simsonon és egy oldalkocsis Pannónián érkezett kaszával, ásóval és dobásra alkalmas kisbaltákkal fölszerelve (a zombigyilkolásra alkalmas szerszámokat és a Pannóniát a néhai sírköves műhelyéből vételezték). Az oldalkocsiban Csamangó ült, és egy kimustrált hathúroson pengette elszántan a harci indulót.

Izirájer Dönci részeg sofőrököt megszegényítő szlalomozásba kezdve vágott neki az új „aratási idénynek”. Django kénytelen volt leugrani a „háromkerekű hátsáról” és a közelharcban jeleskedett. Ásóját alabárdként forgatta.

Csamangónak is kijutott a harcból. A gitárnyakra erősített machetével látott neki a koponyalékelés antik mesterségének.

Alig tíz perc múlva az udvar úgy nézett ki, mint valami morbid szelektív-hulladék gyűjtő, telis-tele koponyadarabokkal és gőzölgő belsőségekkel.

– Hogy a szentséges Úristenbe történhetett ez?! – rikoltotta Csubakka az ütközet végén.

– Az egész falu ostrom alatt van – válaszolta Django. – Találkoztunk a körzetisekkel is. Állítólag először két adóellenőr tűnt el, de nem keresték őket, mivel a jegyző után nyomoztak. Most kijárási tilalmat akarnak elrendelni.

Csubakka sebhelyeket fedezett fel a saját karján és a lábszárán.

– Skacok! Ez ugye azt jelenti...

– Azt! – hangzott kórusban a felelet. Néhány pillanat múltán ismét Csubakka törte meg a komor csendet.

– Makk ulti! – rikácsolta szinte esztét veszítve. – Gyertek gyorsan! Makk az adu! Makk az adu!

Az egykori popcsillag és lemezlovas nekiiramodott a Vásár térnek (korábban Lenin tér).

– Ezt meg mi lelte? Máris kitört rajta a zombikór? – csodálkozott Dönci. Django is értetlenül bámult.

– Ti nem zslugáztok? – rivallt rájuk Csamangó. – Hát az ultiban a hetessel köll ütni utoljára.

Lukács szeme elkerekedett.

– A Makk VII–es! A Makk VII–eshez gyorsan!

– Enyves Béci szókített olaj készlete... a pincében... segitettem is neki... – nyögte Tóth még mindig önkívületben. – Két marmonkanával...

– Mert ez műanyag... – dúdolta tovább önfeledten Evok a komposzthalom tetején.

– Menjetez csak... majd én gondoskodom róla... – próbálta megemberelni magát Péter.

A zombiirtó lovagok ismét nyeregbe pattantak és Csubakka nyomába eredtek.

A fent említett becsületsüllyesztő közelébe érve még a legőrültebb álmaikat is felülmúló látvány fogadta őket. Csubakka az electric-boogie-ból és a diszkótáncból eredeztethető mozdulatsoportokat produkált, hogy magára vonja a közelben portyázó élőholtak figyelmét.

A csehó állapota és a söntésben terjengő szag arról árulkodott, hogy a tulajtól, Enyves Bécitől immár fölösleges kérni az iparűzési adót. A kocsmakörűli piac téren – ahol falunapokon ringlispil, céllövölde bontja meg a pázsit egységes zöldjét – egy kisebb túlvilági sereg gyűlt össze. Szemmel láthatóan rendezték soraikat, a régebben megboldogultak kiegészültek a frissen elhunytakkal.

– De jó, hogy itt vagytok, gyerekek! Ma mindenki az én vendégem! – kiáltotta Csubakka joviális kacagással a motorizált zombiirtó brigádnak. – Ó, hát nem nyitva felejtettem a gázcsapot!

– Pont az kell nekünk! – vette át az irányítást Django. – Lukács, nyomás fedezékbe!

– Miért? De én... – próbált tiltakozni Lukács.

– Semmi de! Ide kell csalnunk a férgeket! Minél kisebb a súly a mocin, annál könnyebben tudok fordulni, érted? – közölte ellentmondást nem tűrően az ex-légiós.

Csamangó nem vitatkozott tovább, gyorsan rejtekhelyet keresett magának a közeli szemetes konténernél.

– A jelszóra adhatod a gyűjtást! – szólta ismét Csubakkához Django. – Mi legyen az?

– Hát a kedvenc mondásom! Piros negyven-száz ulti, re-durchmars! He-he!

– Ez hosszú! Figyelj, ha piros negyven-százat kiabálunk, akkor biztonságban vagyunk, jöhet a bumm! Oké?

– Hát persze! Mehet a parti! Ugye az ászt nem tették a talonba? He-he! He-he...

– Usgyi, Dönci! – kiáltotta Django teljes gázt adva.

– Yiháááá! – felelte a „Szelíd Motoros”, majd megkezdtek a hadműveletet.

Két irányból közelítették meg az ellenséget, lassan körözve előttük a hepehupás gyepen. Dönci egyszer-kétszer harciasan megvillantotta a kaszáját. Néhol lassítottak, néhol gyorsítottak, amíg az ivó közelébe nem csalták a két lábon járó földi maradványokat.

– Piros negyven-száz ultiíííííííííí! – rikoltotta Django, miközben Döncivel egyetemben a köves útra hajtottak. Igyekeztek minél távolabb száguldani a leendő apokalipszis helyszínétől.

– Re-durchmars! Itt a parti, szőrös bunkók! – kacagott Csubakka a zombisereg képébe, és elegáns mozdulattal fellobbantotta a pultnál talált öngyújtót.

A következő pillanatban az Alien-rajongók számára ismerős jelenet játszódott le. A Makk VII-es helyén narancsvörös gömb jelent meg, majd egy vulkánkitöréshez hasonló hang kíséretében közel százméternyi füstoszlop gomolygott az ég felé. A közeli villanyvezetékek egytől-egyig leszakadtak.

A gigászi máglyatűz mohón terjeszkedett tovább, nem kímélve a gyepet és a piactér körüli fákat sem.

Epilógus

A katasztrófavédelmi erők negyedórával később értek ki a helyszínre. Bár a lángokat sikerült elfojtani, a Vásár tér nagy része pernyetengerré vált.

– Ez a maga műve?! – vonta felelősségre a polgármester Djangót.
– Jó, hogy nem robbantotta fel a falut!

(Dönci ezalatt egy bokor alján – ahová a légnymás taszította – próbálta feltűnés nélkül összeszedni magát és nem utolsó sorban Simsonjának néhány elgurult alkatrészét.)

– Nos, a robbantást nem én hajtottam végre, Csurgói Csanád volt szíves feláldozni az életét – felelte Django hűvös nyugalommal. – Egyébként pedig nem adódott más lehetőség.

– Szóval azt állítja, végig itt volt és részt vett az akcióban? – lépett oda hozzájuk egy idősebb katonatiszt. – Ezek szerint látta azokat az... izéket?

– Úgy van, ezredes úr! – mondta Django a váll-lapon lévő rangjelzésre pillantva.

– Sziklai ezredes, katonai elhárítás – mutatkozott be a tiszt. – Legjobb lesz, ha feltűnés nélkül velem jön!

Sziklai ezredes néhány emberével egy páncélozott csapatszállító felé terelte Celesztint. A lánctalpas jármű kisvártatva megindult a főúton Taszár felé. Az országúttal párhuzamos földúton megjelenő, sárga Simsonos alak senkinek sem tűnt fel.

Csamangó csak ezután osont ki a rejtkehelyéről. A tűz oltásában nem segíthetett, hiszen ha meglátják, még kitalálják, hogy a robbanás előtt lenyúlta a kocsmá bevételeit. Így volt ez pár hónapja is, amikor az ékszerboltot nyomták fel, gyújtogatással akarták eltüntetni a nyomokat, sikertelenül. Hiába derült ki, a Kolompárék voltak a tettesek (a klán egyik hölgytagja, K. Vanessa napokig az utcán grasszált a lopott bizsukkal), azóta az itteniek Csamangóra is görbe szemmel tekintenek.

Lukács ráébredt, nincs már maradása a faluban. Elismeréssel gondolt Celesztinre. Igazán rendes csávó, amiért falazott neki. Így őt nem hurcolhatták el! Nem mert belegondolni, mi vár majd a szerencsétlen flótásra. Lehet, hogy eltüntetik? Azt már nem hagyhatja! De mit tegyen?

Még mindig a markában szorongatta a gitárt. Hát persze! Irány

a főváros és a kereskedelmi tévék! Jelentkezni fog a *Megasztárba*, vagy a *Csillag születikbe*, ott pedig elénekli a bátor zombiölők balladáját! Majd ő megmutatja! Valaki biztosan felfigyel rá... ezt a történetet nem hazudhatják el!

Lukács nekiindult az országútnak, a húrok közé csapva. Corbucci kultusz-westernjének főcím dalára gyűjtött, koromtól és portól piszkított arcán sós könnypatakok csillogtak.

Czinkóczi Krisztina: Műanyag

Jimmy Cartwright

A végrehajtó visszatér, avagy az önkéntes osztag

Béla már órák óta elkeseredetten ücsörgött a zárkában. Egyszerűen nem értette, hogy miért dugták rács mögé. Úgy érezte, mindent megtett szeretett Simagöröngyösének érdekében, hisz igyekezett helyreállítani az igencsak felborult rendet. Térdére fektette állát, karjait összekulcsolta lábszárai előtt, majd előre-hátra dülöngélve egy régi hadi nótát kezdett el dúdolgatni. Egyszer csak fura zajra lett figyelmes: „Psszt! Psszt!”, mintha egy kerékpárpumpát próbálgatna valaki. Abbahagyta a dudoraszást, meg a dülöngélést is. „Psszt! Psszt!”, hallotta immár tisztán és kivehetően, határozottan a háta mögül.

– Béla! Béla! Itt vagyok, ne félj! – szólt suttogva egy ismerős hang ugyanabból az irányból.

„Meggárgyultam?” – tette fel magának, magában a kérdést. Csak eztán jutott eszébe, hogy meg is fordulhatna, s megnézhetné, tényleg van-e valaki a rács túloldalán.

– Dönci vagyok, Béla! Egyet se félj, tesó! Kiszabadítalak!

„Dönci vagyok, Dönci vagyok...” – ízlelgette Béla az imént halott szavakat, majd egyszer csak bevillant neki egy sárga Simsonon száguldozó alkesz figurája. Ezen olyannyira megdöbbsent, hogy a hirtelen beállt merevségéből még hirtelenebbül akart hátrafordulni, hogy leellenőrizze, tényleg Ízirájder Dönci érkezett-e őt kiszabadítani, ám ezen elhamarkodott cselekedetével egyelőre csak azt érte el, hogy a priccsről hirtelen a betonpadlón találta magát, arccal lefelé.

– Nyugi, Béla! Hoztam szerszámot! Egy perc és itt sem vagyunk!

Béla feltápáskodott, s valóban, a rács túloldalán Dönci vigorgott, kusza haja alatt csillogó szemekkel, kezében egy jókora feszítőtávassal.

– Nem biztos – szólalt meg Béla –, hogy ez igazán jó ötlet, Dönci.

– Már hogyné lenne az! – ríposztolt Dönci. – Megmented a seggüket, ők meg hálából lecsuknak? Mít az ő seggüket! A faluét! Kiszabadítalak. Punktum! – mondta határozottan, majd a rácson lógó

lakat lyukasabbik felébe dugta a feszítővasat, két kézre fogta s egy jókorát csavart az egészen, bár nem egészen a megfelelő irányba, így az első kísérlet nagy-hirtelen megakadt, Dönci szemei pedig jobban elkerekedtek a kelleténél, amikor eljutott a tudatáig, hogy saját kezét szorította a rácsokhoz a feszítővassal.

– Ne csináld már, Dönci komám! – kérlelte Béla. – Látod, saját magad sebesíted meg.

Ám Dönci okulva az első kísérletből, most máshogy közelített a megoldáshoz, amit rögtön félsiker is koronázott. A lakat engedett a nem kifejezetten szelíd erőszaknak, s hangosan csörömpölve hullott alá, ám az ajtó nem nyílt ki.

– Te Dönci! – szólalt meg Béla. – Tényleg köszönöm, amit értem próbálsz tenni, de az a lakat... Mintha Szeka valami olyasmit mondott volna, hogy le kellene már végre verni, mert nem találják a hozzá való kulcsot.

Dönci értetlenül nézett Béla keserű ábrázatába.

– Az ajtó mágneszáras, Dönci. Ott van a kapcsolószekrénye a sarokban – mutatott Béla Dönci háta mögé.

– Hogyaza! – mormogta maga elé Dönci, majd hirtelen ötlettől vezérelve bedugta az ajtó fémkerete, meg a fémtojka közti résbe a feszítővas görbébbik, ilyesfajta célokra kialakított végét, majd jobb lábával az ajtó rácsainak feszülve maga felé kezdte húzni a célszerszámot.

– Én igazán nem akarok bebeszólni, drága Döncikém, de...

Ebben a pillanatban Dönci rácsoknak feszülő jobb lába becsúszott az ajtó rácsai közé, minek következtében – valamint a hatásellenhatás törvényének engedelmeskedve – Dönci majdnem térdig berántotta magát a cellába, először jelentősen hátradólva, majd ijedtségében elengedve a feszítővasat oly szerencsétlenül a betonpadlóra zuhanva, hogy bal lábát sikerült maga alá tekernie, míg a jobb lába megakadt a rács egyik keresztvasában.

– ...a kapcsolószekrény fölött – folytatta mindeközben Béla – van egy mozgásérzékelős kamera is, amely riaszt, ha a rácson kívül illetéktelen mozgást érzékel.

– Erőt, egészséget, Dönci! – szólalt meg a cellához vezető félhomályos folyosón egy sötét alak. – Pihengetünk, pihengetünk?

Béla és Dönci hiába meresztgették a szemüket, nem tudták

kivenni a félhomályban álldogáló alakot, sem Dönci rácsok közé beszorult lábát.

– Olyasmi... – tódította Dönci.

– Nézd, főnök! – szólalt meg egy másik árny. – Leesett a lakat! Pedig a Sanyi mondta, hogy holnap áthozza az erővágót. Most szólhatok neki, hogy már nem kell.

A két alak előrébb lépett, minek hatására Béla és Dönci először megkönnyebbült, majd Béla lemondóan leroskadt a priccsre, Dönciben pedig egy pillanatra megállt az ütő.

– Nocsak, nocsak! – mondta Misi. – Úgy tűnik, egy szabadítási kísérletnek lehetünk szemtanúi.

– Még jó, hogy csak kísérlet – válaszolt Szeka. – Különben mindenféle intézkedéseket kellene foganatosítanunk. Így viszont, azt hiszem, eltekinthetünk ezektől. Igaz, főnök? – Nézett kérlelőn Misire.

– Nos, az attól függ, Dönci mit szól mindehhez – nézett Misi szigorú tekintettel az elkövetőre.

Ám Dönci egyelőre csak fájdalmas tekintettel pislogott hol a magába roskadt Bélára, hol a rácsok közé szorult jobb lábára, hol a helyi „seriffekre”.

– Van egy ötletem, főnök! Felrakom a biztonsági kamera felvételét a jútyúbra, és megosztom a www.gorongyosizombik.blogspot.com oldalon. Afféle büntetésképpen...

Misi értetlenül összevonta a szemöldökét, míg Dönciben hirtelen felrémlett egy szebb jövő lehetősége, mint internetes celeb.

– Hagyj már azzal a hülye blogoddal, Szeka! – tört fel Misiből a félig elfojtott kiabálás. – Inkább gyere, segíts kiszabadítani ezt a szerencsétlent!

– Hurrá! – ugrott fel Béla kitörő örömmel a priccsről.

– Nem téged te... te „Végrehajtó”, hanem ezt az idiótát itt a beszorult lábával.

Béla elfojtott magában egy néhány mondatos szitokáradatot, majd dacosan ismét leült a priccsre, természetesen háttal a rácsoknak. A két rendőr együttes erővel, viszonylagos sérülések nélkül kiszedte Dönci jobb lábát a rácsok közül, majd talpra segítették. Misi felvette a padlóra hullott feszítővasat is.

– Ezt elkobzom – jelentette ki határozottan, miközben Dönci orra előtt meglóbálta. Mármost a kezében tartott feszítővasat.

– Ezúttal megúszod szóbeli figyelmeztetéssel, de csak mert kimentettél egy szorult helyzetből. Ám mielőtt elengedlek, azért elmondhatnád, hogy jutottál be ide az alagsorba.

Dönci zavarában a „szerv” fényesre suvickolt bakancsát nézte, s csak úgy az orra alatt dűnnyögve válaszolt:

– Háttaaa... Simsonnal... nyitva volt a hátsó kapu... meg az egyik ablakon éppen befértem... valaki nyitva hagyhatta itt a folyosó végén...

– Mondtam neked, főnök – szólalt meg Szeka –, hogy mindegyik ablakra kellene kívül rács.

– Oké, oké, igazad van. Ha vége lesz ennek a felfordulásnak, igényelek rá pénzt. Az Asztalos Edömér díszkovács olcsón megszámitja darabját. Nem úgy, mint a salakszentmotorosi Kovács Ödön műbútorasztalos, akinek igencsak vastagon fog a ceruzája, hogy a... Mindegy is – sóhajtott fel Misi egy legyintés kíséretében.

– Szóval Dönci, elmehetsz, de aztán meg ne lássalak még egyszer erre kószálni. Főleg, ha jönnek ezek a nagyokosok fentről. Van nekem nélkületek is elég bajom, legalább ti ne cseszettek már ki velem, srácok! Te Dönci! Dönci hé! Gondoltam, a hátsó ajtón távozol, ami mellesleg szintén nyitva van, nem pedig az ablakon...

A felszólításra Dönci, aki már majdnem félig kimászott az ablakon, elindult visszafelé, ám a hirtelen irányváltástól, valamint az azt megelőző, kézzel kifejtett taszítóerő következtében remek hátast dobott az ablak alatt található asztalra, majd onnan ejtőernyősöket megszégyenítő mozdulatokkal tovább haladt, arccal a betonpadló irányába. A rend helyi őrei – a hirtelen becsukott szemük következtében – csak a tompa puffanást, majd egy fájdalmasan felszakadó nyögést hallottak.

– Kár, hogy abban az irányban nincs kamera – jegyezte meg Szeka. Misi rosszálló pillantást vetett felé, de gyors reflexeinek köszönhetően elkerülte, így csak a szele suhintotta meg a sportosra nyírt frizuráját.

Dönci végre összeszedte magát, nagy nehezen négykézlábra állt, majd az ablak alatti masszív asztalt igénybe véve, kétrét görnyedve két lábra tornázta magát, s lassú, bicegő járással elindult a hátsó ajtó felé. Mire a sárگا Simsonjához ért, már egészen ki tudott egyenesedni, s a tüdeje sem sípolt a levegővételkor.

* * *

Megcsonkolt emberi testek, leszakadt végtagok, szétszóródott belső szervek heverték mindenfelé, ráadásul minden merő vér volt. Az emberi maradványok körül imbolygó döglegyek, az időnként el-elsurranó patkányok csak még képletesebbé tették a látványt a kora délutáni napsütésben. A néhány napja történetek nyomait a katasztrófavédelem nem érkezett eltakarítani, mivel előbb őket takarították el a Simagöröngyöstre rászabadult zombik. A helyi lakosok pedig – kevés kivételtől eltekintve – érthető okokból nem kíváncsoktak erre, s főleg nem kívántak bármilyen módon is hozzáérni a szanaszét heverő maradványokhoz. Pálfalvai Tibor ezredes percek óta mozdulatlanul, mélységes megdöbbenéssel bámulta az Újbarázda Zrt. irodaépületei között véghezvitt pusztítást. Szólásra nyílt szája némán sötétlett őszes bajusza alatt. Még pislogni is elefelejtett. Egyetlen jel mutatta csak, hogy az ezredes nem egy élethű szobor: tányérsapkáját fogó bal keze kocsonyaként remegett. Ebből a már majdhogynem katatón állapotból térítette magához Csipa Mihály, Simagöröngyös körzeti megbízottja, amikor vigasztalólag vállára tette a kezét.

– Ezredes úr! Kérem tisztelettel, azt hiszem, jobb lenne, ha bemennénk az órsre.

Az ezredesből akadozva szakadt fel egy mélyről jövő sóhaj. Úgy nézett körül, mint aki hirtelen azt sem tudja, hol van. Tán csak akkor tért nagyjából magához, amikor meglátta a körzeti megbízott savanyú képét. Megrázta magát, vett egy mély levegőt, majd megszólalt:

– Igaza van, Misikém! Menjünk be az órsre, aztán ott mindent rendben megbeszélünk.

– Rendben van, ezredes úr. Akkor menjünk! Útközben beszélök Szeká... akarom mondani Szekeres Kálmán segédmegbízottnak, hogy dobjon fel egy jó erős feketét, ha elfogadja az ezredes úr.

– Egy feltétellel, Misikém – mosolygott szomorúan az ezredes. – Ha a mi Mikorkakálmánunk tesz bele egy kis rumot is.

– Intézkedem, ezredes úr! – bólogatott Misi, miközben kinyitotta a szolgálati Audi hátsó ajtaját. Miután Pálfalvai beszállt, Misi becsukta az ajtót, majd bekászálódott saját szolgálati Nivájába, s fellezető autóként ment elől, végig a szinte szó szerint kihalt településen, egészen a rendőrőrsig.

Szeka az ajtóban fogadta őket, makulátlan egyenruhában, példamutató tisztelgéssel. Az ezredes csak lazán fogadta a köszöntést, majd elmosolyodott, s megveregette Szeka vállát.

– Hogy van, fiam? – kérdezte. – Rég láttam.

– Ezredes úr, köszönöm kérdését, a körülményekhez képest jól vagyok.

– Jaj, ne légy már ilyen karót nyelt, Kálmánka! Itt magunk között vagyunk, apád mai napig gyermekkori jó barátom. Szinte családtag vagy, nem haragszom érte, ha némileg figyelmen kívül hagyjuk a hivatalos protokollt. Sőt, hogy őszinte legyek, még örülnék is neki, ha inkább egy baráti beszélgetés hangulatát ütnénk meg. Mit szólsz hozzá?

– Legyen úgy, Tibor bátyám, legyen úgy! – mosolyodott el Szeka.

– Nos, akkor talán menjünk be, s a tárgyalóban folytassuk a társalgást! A kávé az extrával már bekészítettem.

– Remek, remek! – élénkült fel az ezredes. – Az most igazán jól fog esni.

– Az imént jelentették, hogy a katasztrófavédelem és a honvédség egy-egy ezredese is hamarosan ideér – mondta Szeka, miközben betessékelte a falu eddigi legmagasrangúbb vendégét a tárgyalóba.

– Nocsak! – mordult fel az ezredes. – Csak nem komolyan veszik az itt kialakult helyzetet ott fent? Kiket küldenek, Kálmán fiam?

– A katasztrófavédelemtől Szakál Lehel ezredest, a honvédségtől pedig Mészáros Csaba ezredest – válaszolta Szeka, miközben egy tálcán egyensúlyozva a kávékészlettel Pálfalvai elé lépkedett.

– Ez akkor már nem piskóta! – szólalt meg Misi. – Bár ezek a sokcsillagosok még mindig jobbak, mint a pizsamások... Már elnézést, ezredes úr! – vágta magát önkéntelenül haptákba.

– Semmi baj, Misikém! – nevetett fel az ezredes. – Mellesleg igaza van, de ez maradjon köztünk.

– Természetesen, ezredes úr!

Mínta csak ez lett volna a végszó, megreccsent a tárgyalóban elhelyezett CB-rádió.

– Vétel! Itt az ÜTÁ. Hall valaki? Vége.

Misi egy laza mozdulattal szájához emelte a készülék mikrofonként is szolgáló kézibeszélőjét, megköszöri a torkát s beleszólt:

– Vétel! Itt a simagröngyösi rendőrőrs, Csipa Mihály körzeti megbízott beszél. Hallgatlak. Vége.

– Szasz, Misi! Vagyis... izé... tiszteletes körzeti megbízott úr... Karcsi vagyok...

– Jaj, Karcsi, ne nyögdécselj már! – szakította félbe. – Azt mondd, mi van!

– Megjöttek ezek a hivatalos szervek. Haso'ló Audikkal, mint a rendőrezredes úr.

– Jó' van, Karcsikám, látod, megy ez neked! Köszönöm! Őrs kilép. Vége – fejezte be Misi a beszélgetést. – Szóval, hallottátok. Kutaskarcsi szól, hogy most haladt el előtte a másik két sokcsillagos – ismételte Misi a nyilvánvaló tény, miközben helyére akasztotta a CB-rádió kézibeszélőjét.

– Akkor hát – hajította be Pálfalvai a kávéját – üdvözljük őket illő módon!

Mindhárman kísétáltak az épület bejáratához, s épphogy megálltak a lépcső tetején, mikor a tér keleti végében feltűnt a két fekete limuzin, amelyek hamarosan leparkoltak az épület előtt, s a két magas rangú tiszt szinte egyszerre szállt ki a gépjárművekből. Misi, Szeka és Pálfalvai ezredes pedig úgyszintén majdnem egyszerre tisztelegtek. Szakál és Mészáros ezredes katonásan fogadta az üdvözlést, majd elindultak a „fogadóbizottság” felé, hogy egy-egy kézfogással erősítsék meg jelenlétüket. Mikorkakálmán betessékelte az újabb vendégeket a tárgyalóba, s miután mindegyikük elhelyezkedett, kissé összeszorult gyomorral kérdezte meg:

– Kávét, teát, üdítőt az ezredes uraknak?

– Ebben a sorrendben remek lesz! – mondta határozottan Szakál ezredes, majd körszakálla rejtekében halványan elmosolyodott, miáltal eddigi marcona képe sokkal barátságosabbá vált.

– Én is így kérném – jelentette ki Mészáros ezredes, ám ő ugyanolyan komor maradt, mint eddig. Talán csak a szeme csillogott egy kissé cinkosan.

Miközben Szeka elkezdte kikészíteni a kávékat, Misi odaszólt neki:

– Te, szólj már át Magdikának, hogy ha van még abból a finom túrós pogácsából, hozzon már át egy tállal! – A vendégek felé fordult. – Magdika a polgármester titkárnője, tudják, és isteni túrós pogácsát tud sütni, persze csak ha nem bánják!

– Remek lesz, igazán köszönjük! – mondta Pálfalvai ezredes.

– Sajnos nem tudtuk pontosan, mikorra érnek ide, de estére készítettetek egy kitűnő bográcsos birkapörköltet itt átellenben – intett Misi a település főterének velük ellentétes sarka irányába –, a Szúrós Akác Kisvendéglőben. A vendéglő tulajaja, Akác Ferenc készíti a környéken a legfinomabban. Szeka, átszólnál Aferinek?

– Igenis, főnök! Telefonon, vagy személyesen?

– Elég, ha csak odatelefonozol. Természetesen a hely biztonságos, akárcsak ez az őrs. Vastag falak, kis ablakok, robusztus ajtó... – fordult vissza illusztris vendégei felé Misi.

– Jaj, Misi! Elkényeztet bennünket! – igyekezett oldani a kissé feszült hangulatot Pálfalvai.

– Finom a kávé – mondta elismerően bólogatva Mészáros ezredes –, azonban lassan rá kellene térjünk a tárgyra. Javaslom, hagyjuk el a hivatalos formulákat, hisz többnyire úgys ismerjük egymást, és így talán haladósabb is.

– Részemről rendben – közölte Szakál ezredes.

– Én itt a fiúknak már mondtam – mosolygott Pálfalvai.

– Nagyszerű! – sóhajtott egyet Mészáros. – Szóval, Tibor, te jártál a helyszínen. Mik a tapasztalataid?

Pálfalvai tekintete elhomályosult.

– A helyzet igen súlyos, Csabám. Legalább százötven, uszke kétszáz halottat számoltam csak az Új Barázda irodaépületeinek közelében. Ezen kívül több tucat élőholttal bántak el a helyiek a temetőben, az iskolaudvaron, meg az utcákon. Az utóbbi pár órában valamelyest javult a helyzet, legalábbis csoportosan támadó zombikkal nem lehetett találkozni. Viszont a környező településekről is érkezett már jelentés. Baranyatenyerén az egyik első célpont a kocma volt. Aztán bizonyára észrevettétek, hogy az épület előtti főtéren van egy üres emelvény... Nos, azon egy állítólag kiszuperált T34-es állt, afféle mementóként. Az sajnos nem teljesen tiszta, milyen úton-módon tűnt el, illetve egyáltalán, hogy volt működőképes. Egyes beszámolók szerint valami náci zombik keze van a dologban. Úgy értem, az a hír járja a településen, hogy a környéken eltemetett Hunyadi SS vette birtokba. Sajnos a közreműködésük által több épület is megsemmisült. Az a gyanúm, hogy róluk még hallani fogunk, szóval elkélne a komolyabb segítség. A temető talán a

legborzasztóbb. Mindenfelé felforgatott sírok, összedőlt síremlékek. Persze nem a helyi huligánok műve...

– Uramatyám! – döbönt meg Szakál ezredes. – Azt mondd, csak a telep irodaépületeinél kétszáz halott? Mi volt ott?

– Tüntetés – mondta Misi. – A vezetőség bezárta a tehenészeti meg a csirketelepet. Sok ember maradt így munka nélkül, sokan több évtizede voltak alkalmazásban. Aztán egyszer csak a temető felől elkezdtek jönni ezek a... zombik vagy mik. Borzasztó zűrzavar támadt pillanatok alatt. A főépület felé vettem az irányt, hogy telefonáljak a polgármesternek, meg értesítsem, akit lehet, mivel a mobilok arrafelé nemigen működnek, az órs pedig messzebb van annál, minthogy ide rohángáljak telefonálni. Egyébként biztosítani mentünk ki, természetesen. Szeka már bent volt, ő sem sokkal hamarabb vette észre, mi folyik odakint. Lekötötték bizonyos... khm... Aztán ránk törték az ajtót. Károly bácsi is köztük volt, akit pedig a múlt héten temettünk... Szóval kénytelenek voltunk felmenekülni a tetőre, menekülés közben pedig kifogytunk a lőszerből.

– Akkor mégis kik vitték véghez azt a mérhetetlen pusztítást? – tette fel az elkerülhetetlen kérdést Mészáros ezredes.

– Nyugodjon meg, ezredes úr, elfogtuk a tettest. Jelenleg a pince zárkájában hűsöl. Emódi Bélának hívják, ő is a tehenészeti telepen dolgozott, így részt vett a tüntetésen, s miután látta, hogy mi történik, hazament – saját bevallása szerint, már mielőtt az autójához eljutott volna, végzett három ilyen szörnyeteggel –, felszerelkezett a pincéjéből, majd a temetőn keresztül – mivel arra rövidebb – visszatért a tüntetés helyszínére, ahol már teljes volt a káosz. Nos, mindenestre a fegyvereit elkoboztuk. Egyelőre nem tudjuk, mihez kezdjünk vele. Hisz végső soron élő embert nem bántott, meg aztán jóadag ilyen rondaságtól szabadított meg bennünket.

– Azt mondja, egyetlen ember... – hüledezett Mészáros ezredes. – Valami kommandós volt? Speciális alakulatos? Vagy idegenlégiós?

– Ki? A Béla? Á, dehogyl! – legyintett Misi. – Csak amolyan fegyverbuzi... már bocsánat a kifejezésért. Meg a délszláv háború óta a világvégére készül: élelmiszert készletezik, harcművészeteket tanul mostanában már a nemrégiben megnyílt Külső-Alsón lévő Nagotuki Kabawasa Dojo-ban, illetve tagja a Salakszentmotorosi Sportlövő és Íjász Klubnak is, de ott csak íjakkal, meg légfegyverekkel játsza-

doznak. Ezidáig nem adta jelét, hogy a hatástalanított fegyvereit egyébre is használná. Ráadásul azok a mai napig az egyik szobájában, egy vitrinben díszelnek. No persze, amiket a pincéjéből elkoboztunk, nem is voltak hatástalanítva... Kész arzenál volt ott lent...

– Főnök! – szólalt meg halkán Szeka a hirtelen beállt, döbönt csendben, mielőtt az ezredes urak azt kezdték volna feszegetni, hogy Béla miként is halmozhatott fel a rend őreinek orra előtt ilyesfajta arzenált. – Azt hiszem, meg kellene említeni a Döncit is. Ő is komolyan kivette a részét a zombiirtásból.

– Dönci? – vont a szemöldökét Szakál ezredes.

– Az az! – bólogatott lelkesen Mikorkakálmán. – Ízirájder Dönci.

Az ezredesekből az abszurd helyzet ellenére szinte egyszerre tört fel a nevetés.

– Ízirájder Dönci? – kérdezték ugyancsak majdnem egyszerre.

– Van rendes neve is? – tette hozzá Pálfalvai ezredes.

– Hát... – bizonytalanodott el Szeka. – Itt mindenki csak így hívja.

– Ez a hivatalos neve – mondta Misi. – Tudják, mióta látta azt a filmet... azt a Fapumát, vagy mit... szóval megváltoztatta.

– Üvegtigris! – kiáltott fel Szeka, majd igyekezett palástolni lelkesedését.

– Mindegy, így hívják és kész – tekintette Misi lezártnak a témát.

– Ami igaz, az igaz, ő is nagy segítségünkre volt a sárga Simsonjával, meg a csébkapa... akarom mondani cséphadarójával.

– Ő most hol van? – kérdezte Pálfalvai.

– Pontosan nem tudnám megmondani. Talán otthon ücsörög és a házipáleszát kortyolgatja – mondta Misi.

– Vagy épp azon morfondíroznak, hogyan szabadítsa ki a „Végrehajtót” – gondolkodott hangosan Szeka. – De az is lehet, hogy a Simsonjával járőrözik a környéken.

– A kicsodát? – érdeklődtek az ezredesek.

– Ja, hát az Emódi Bélát, aki „Végrehajtónak” hívja magát a történetek után – mondta Szeka.

– Remek! – sóhajtott fel gondterhelten Pálfalvai. – Nem elég, hogy itt van nekünk ez a zombimizéria, még ezek az önjelölt végrehajtók is. Mikor jönnek a profik? – szegezte a kérdést Mészáros ezredesnek. – Az én készenlétiseim, meg a különleges egységeim most sajnos egészen mással vannak elfoglalva.

– Egyelőre nem volt szó katonai beavatkozásról, csak terepszemléről és katasztrófaelhárításról – szabadkozott Mészáros.

– Persze – csattant fel Szakál ezredes –, már megint nekünk jut a velege! Jut is eszembe! Hol vannak a kiküldött embereim?

Misi és Szeka riadtan egymásra néztek. Eddig eszükbe sem jutott, hogy a péntekről szombatira virradó éjszaka érkezett katasztrófavédelmissekkel mi történt. Arról még tudtak, hogy hét-fő hajnalban kimentek a lezuhant műholdhoz, de azóta senki sem hallott felőlük. Végül Misi szólalt meg.

– Őszintén szólva nem tudjuk. Hétfő hajnal óta nem találkoztunk velük.

– Igaz is – gondolkodott el Szakál ezredes –, a kihelyezett úttorlaszok is elhagyatottak voltak.

– Csak nem azt akarjátok mondani – tette fel a kérdést Pálfalvai –, hogy a helyi katasztrófavédelem is az elhárítani kívánt katasztrófa áldozata lett?

– Nem állítanánk biztosra – mondta Misi –, lehet, behúzódtak valahová, vagy látván a helyzet súlyosságát elmenekültek.

– Hát ilyen nincs! – csattant fel Szakál ezredes. – Helyt állunk a gátakon az árvizeknél, a közúti baleseteknél, a tömegszerencsétlenségek során, bozóttüzeket oltunk a kezdetleges eszközeinkkel, igyekszünk mindig együttműködni a helyiekkel, erre... erre itt meg... Hihetetlen! Legalább két tucat emberem jött ide lóhalálában, hogy mentsek, ami menthető...

– Nézze, ezredes úr – kezdte Misi. – Azonnal összeszedek pár önkéntest, akik Szeka vezetésével egy órán belül jelentést tesznek az emberei helyzetéről.

Ám az ezredes, mintha meg sem hallotta volna, tovább fortyogott.

– Ti is csesszétek meg! – nézett haragosan a másik két sokcsilagosra. – Tibor, ti szépen elgyakorlatoztatok a pesti utcákon, meg készültök a nemzetközi terrorelhárító megmérettetésekre, miközben itthon rendre árnyékra vetődtök... Ti meg, Csabám, mindenhol ott vagytok Koszovótól Afganisztánig, csak épp itthon nincs egy épkezláb, szükség esetén hadra fogható ezredetek se... Legalább akkor nekünk is adnátok valamiféle fegyvert, a fene vinné el!

– Lehel, kérlek, nyugodj meg! – csitította Pálfalvai – Azzal nem jutunk előrébb, hogy itt egymás torkának ugrunk. Igaz? Azért vagyunk itt, hogy kitaláljunk valamit.

– Szépjónapot katonaurak! Meghoztam a pogit! – száguldott be a helyiségbe Magdika, a polgármester titkárnője. – A kis Kálmánka mondta, hogy vannak itt valami magas rangú emberek, akik szíves örömet megköszölnék a környék legjobb túrós pogácsáját! – sorolta levegővétel nélkül, miközben a tárgyalóasztalra helyezte a finomsággal teli porcelántálat. – Pont jókor szólt, épp most sült ki az új adag, szóval még egy kicsit forró. De jó ez hidegen is, ha netalán sok a dolguk momentán. Annak a különös japán figurának is nagyon ízlett még akkor is, amikor kihűlt!

– Nem japán volt az, Magdika – vette át a szót Szeka –, hanem egy másik dimenzióbeli harcos.

– Japán, nem japán, akkor is ízlett neki, még vitt is belőle magával abba a különös kék fénybe.

– A tévéműsorba? – próbált Mészáros ezredes bekapcsolódni a látszólag értelmetlenné váló beszélgetésbe.

– Jaj dehogy! – nevetett fel Magdika. – Abba, ami visszavitte a saját dimenziójába. Nem értek én az ilyesmihez. No, de megyek is, mert a Pista is akar valamit. A viszonzlátás! Aztán találjanak ki valami okos dolgot ezekre az élőhalottakra, hogy nyugtunk legyen tőlük – szólt még vissza a válla fölött.

A néhány pillanatra beállt csönd végét Misi szakította meg.

– Hátttőő... Ő volt a Magdika, a polgármester titkárnője.

– Rájöttünk, Misikém – mondta Pálfalvai. – Hol is tartottunk?

– Épp ott, amit Magdika is mondott elfelé menet – szólt Szakál ezredes. – Hogy találjunk ki ezek ellen a zombik ellen valamit. Az embereim, akikről jelenleg nem tudunk semmit, igyekeztek megtenni, amit lehetett, de a jelentéseik szerint a becsapódás okozta mérges gázt messzire sodorta a talaj menti szél – mondta teáját kortyolgatva, már sokkal higgadtabban. – Az a gyanúm, hogy emiatt terjedt el a környező településeken is ez a rettenetes kór. Ami talán szerencse a szerencsétlenségben, hogy úgy néz ki, nehéz elegy lett abból a sok vegyi katyvaszból, így nemigen száll másfél-két méternél magasabba, s így talán nem viszi túl messzire a légáramlat. A jelek szerint tehát több ember kell, több védőfelszerelés és több fegyver – jelentette ki.

– Azt hiszem, megvan. Legalábbis egy áthidaló megoldás addig, amíg el tudom intézni, hogy az itthon lévő fiainkat mozgósítsák.

– Mondd már, Csabám! – kérte Pálfalvai.

– Nem is olyan rossz ötlet, amit az előbb Misi mondott. Szóval vannak itt ezek a helyi hősök. Szervezzünk belőlük egy gyorsreagálású csapatot. Azt mondjátok, fegyverek is vannak. Legalábbis valami arzenálról beszéltek. Szerintetek milyen ötlet?

– Rettenetes, Csabám! Egyszerűen katasztrofális! – fakadt ki Pálfalvai. – Civileket tegyünk ki életveszélynek?

– Megbocsáss, Tibor – vágott közbe Szakál ezredes –, de ezt már önmaguktól is megtették. Pusztán arról van szó, hogy így lenne hivatalos felhatalmazásuk. Részemről támogatom az ötletet!

– Nos, legyen, de csak és kizárólag önkéntes alapon. Ha vállalják, akkor a felelősség adott esetben nem minket terhel. Vagy legalábbis nem teljes mértékben – egyezett bele Pálfalvai ezredes.

– Ez a Magdika tényleg tud valamit! – vetette közbe Mészáros ezredes, majd lenyelte az egyik túrós pogácsa utolsó falatját. – Vegyetek ti is! Kóstoljátok meg! Valóban isteni!

A három tiszt sorban egymás után tüntette el a túrós pogácsákat. Misi azonban csak maga elé meredve gondolkodott a teendőkön.

– Á, Kálmánka! Épp jókor hozza azt az üdítőt! Lassan végzünk a pogács... akarom mondani a megbeszéléssel – szolt Pálfalvai az épp visszaérkező Szekának. – Aztán lemegyünk a zárkába, kiengedjük ezt a Végrehajtót, s amíg mi itt részletesen kidolgozzuk a stratégiákat, addig maguk körbefutják a falut, és minden jó erőben lévő, hadra fogható férfiembernek szólnak, hogy este hétre legyenek a kisvendéglőben. Szemlét tartunk.

* * *

Béla már napok óta elkeseredetten ücsörgött a zárkában. Továbbra sem értette, hogy miért dugták rács mögé. Még mindig úgy érezte, mindent megtett szeretett Simagöröngyösének érdekében. Térdére fektette állát, karjait összekulcsolta lábszárai előtt, majd előre-hátra dülöngélve egy régi bakanótát kezdett el dúdolgatni. Egyszer csak fura zajra lett figyelmes: „Csissz-csossz, csissz-csossz”, mintha valaki egy simára kopott bőrtalpú mamuszban közelített volna a folyosó felől. Abbahagyta a dudorászást, meg a dülöngélést is.

„Csissz-csossz, csissz-csossz”, hallotta immár tisztán és kivehetően, határozottan a háta mögül.

– Erőt, egészséget, Emódi „Végrehajtó” Béla! – Nevezett személy rendesen összerezett a megszólaló Szeka hangjára, olyannyira, hogy kis híján ismét a padlón kötött ki.

– Ne ijesztgess már te, Kálmán! Már-már azt hittem, hogy egy zombi az.

– Ezt meg miből gondoltad?

– A csoszogásodból.

– Ne hülyéskedj már, Béla! Nem is csoszogtam.

– Pedig én határozottan hallottam.

– Szerintem meg csak képzelődtél. Nem is csodálkoznék rajta. Napok óta itt vagy egyedül, bezárva. De ennek ezennel vége. A fejesek úgy döntöttek...

– Hörr!

– Hogy mondod, Béla?

– Én meg se szólaltam, Kálmán.

– Hörrrr, hörrrr!

– Ez felőled jön, Kálmán.

– Ugyan már! Csak hülyéskedsz.

– Arrggghhörrrr!

Ezen utolsó, ám annál érdekesebb kifejezésre már mindketten felkapták a fejüket. Szeka kezében pedig – kiváló reflexeinek köszönhetően – már ott is volt a kibiztosított szolgálati fegyvere, miközben hátrafordult. Ám a pisztolyt már nem sikerült maga elé emelnie, épp csak annyit tudott tenni, hogy bal kezét maga elé rántotta, s így a hátulról, lesből támadó zombi rendezetlen fogsora csak a bal orcája előtt csattogott, mintegy csókot imitálva, csak a „cupp-cupp” helyett „csatt-csatt” hallatszott. A szörnyűséges kreatúra mindeközben még át is karolta Szekát, hátát a rácsnak nyomva. Ezen baráti megnyilvánulásoktól azonban a körzeti megbízott helyettes nem érzékenyült el, viszont fegyverét nem tudta megfelelő irányba fordítani.

Ám Béla se volt rest. Megragadta a zombi egyik karját, majd némi erőfeszítés után áthúzta a rácson, s egy újabb rántással megszabadította az élőhalottat eme testrészétől. Látva, hogy ettől Szeka nem került sokkal jobb helyzetbe, hasonló módon a feltámadt elhunyt másik kezét is kézbe vette. Eképpen Szeka már tudott annyi erőt kifejteni,

hogy eltolja magától a rá törő borzalmat, s gondolkodás nélkül – kisé pánikba esve – a koponyájába ürítette a fél tárat. Már mint a zombi koponyájába.

– Szóval... hol is tartottam? – próbálta magát összeszedni Szeka.

– Valami fejesekről beszéltél. Remélem, nem valami újabb fura szörnyetegek.

– Nagyon vicces, Béla. Nagyon vicces. Bár, ha jobban belegondolok... No, a helyzet az – talált vissza Szeka a hivatalos hangjához –, hogy van itt néhány ezredes...

– Azt már nem! Nem hagyom magam lefizetni! – jelentette ki Béla.

– Mondom – kezdett bele Szeka ismét a közlendőjébe –, van itt néhány ez-re-des, akik úgy döntöttek, hogy a helyi hősökből és önkéntesekből gyorsreagálású csapatot hoznak létre. Ezen döntés alapját pedig részben az képezi, amit véghezvittél Simagöröngyös érdekében. Persze egyéb okok is közrejátszanak, afféle bürokratikus dolgok. Nem mellesleg – rúgta mellkason a szétroncsolt fejű zombit – az előbbi helyzetet is remekül kezelte – vigyorgott Bélára, majd a zárka kapcsolószekrényéhez ment, s kinyitotta a rács ajtaját. – Szabad vagy – mondta. Ám mielőtt még Béla örömtől repesve száguldott volna ki az épületből, egy laza csuklómozdulattal vállon ragadta. – Illetve úgy vagy szabad, hogy szükségünk van a segítségedre. – Nézett komolyan a duplánhullán hirtelen elterülő Bélára.

– Sejtettem, hogy nem úszom meg ilyen könnyen – állt talpra Béla. – Akkor viszont kellene valamilyen fegyver. Nem szívesen szállok ezekkel – rúgta combon a padlón heverő zombit – pusztá kézzel szembe.

– Egyelőre csak a szádra lesz szükség.

Béla elkerekedett szemekkel bámult Szekára.

– Node... tudod, hogy én nem vagyok... olyan...

Szeka összevont szemöldökkel elgondolkodott egy pillanatra.

– Hülye! – tört ki hirtelen.

– Bocs, Kálmán, de... tudod, milyenek az emberek... mondanak mindenfélét...

– Mégis miféle mindenfélét? – kérdezte Szeka, miközben jobb keze rákulcsolódott pisztolyának markolatára.

– Hátttőőő... Szóval beszélük, hogy... Izé... Együtt motoroztok a Misivel és...

– És, és? És mi vagyunk a „Szelíd motorosok”? – kérdezte Szeka kissé összezavarodva.

– Sokkal inkább a „Túl a barátságon” című mozi jut az emberek eszébe.

Szeka először hirtelen falfehér lett, majd nem sokkal ezután szinte rőtvrös.

– Izé... bocs... nem... nem tudtad? – kérdezte Béla.

– Nem. Bár így már értem, hogy néhány helybeli leány miért olyan túlságosan kedves, és beszédes és felszabadult a társaságomban. S mivel egyedül élek, hiszen tudod, nekem első a szolgálat, ó jaj!

– Szeka láthatólag összetörve nekitámaszkodott a falnak.

– Ne haragudj, Kálmán, nem akartam – engesztelte Béla.

– Semmi gond, Béla. Semmi gond. Így legalább tiszta. Node... – húzta ki magát Szeka – most más, ennél sokkal fontosabb kérdésekkel kell foglalkozni. Hol is tartottam?

– Ott, hogy egyelőre csak a számra lesz szükség.

– Nos igen. Végig kell trappolnunk a falun, s minden épkézláb férfiembernek szólni, hogy este hétre legyenek a Szúrós Akácban, ahol önként jelentkezőket választunk ki a már említett gyorsreagálású csapatba. Ezzel talán kitartunk addig, amíg a komolyabb támogatás meg nem érkezik.

– Akkor mire várunk még? – kérdezte tettvágtyól fütve Béla. – Nyomás!

* * *

Pálfalvai rendőrezredes mélabúsan bámult ki az órs tárgyalójának egyik ablakán. Szakál és Mészáros ezredesek éppen azt vitatták meg, hogy honnan és milyen erőket tudnak átcsoportosítani, illetve mindezt mennyi idő alatt. Eltelt pár óra, mire idáig egyáltalán eljutottak. Eddig csak azon lehetőségeket vették számba, amelyek működésképtelennek tűntek, egyre rátromfolva a másokra, hogy az adott ötlet miért nem megvalósítható. Végül kifogytak az efféle ötletekből, épp akkor, amikor Misi és Szeka visszaértek a meghívókörútból, s beszámoltak róla, hogy minden épkézláb, szóba jöhető férfiembernek szóltak, hogy este hétre legyenek a Szúrós Akácban, mert szükség lesz pár önkéntesre. Ekkor a tárgyalóban álló ingaóra hatot ütött, így éppen ideje volt néhány használható ötletet is felvázolni. Mire az óra elkongatta a háromnegyedet, valamelyest meg is volt

a haditerv, azonban az illetékeseket erről már időhiány okán nem tudták értesíteni, s úgy gondolták, az önkéntesek, no meg a beígért pörkölt fényében, előrébb veszik a kisvendéglőbeli szemlét. Így hát katonás rendben átsétáltak a tér átellenes sarkában álló épülethez, ahol már terített asztalok várták az illusztris látogatókat. Lassacskán a meghívottak is befutottak.

Emődi „Végrehajtó” Béla érkezett elsőként, sajnálatos módon csak a már szokásos védőfelszerelésben, fegyverek nélkül. Kissé csupasznak is érezte magát, de mivel megígérték neki, hogy az akció idejére visszakapja az arzenálját, így nem csapott különösebb perpatvart, s nyugodtan leült az egyik asztalhoz.

Alighogy leült, Kutaskarcsi lökte be nagy hévvel az ajtót, s villogó tekintetéből csak úgy sütött a tettvágy. Odaintett a magas rangú vendégeknek, meg persze Misiéknek, majd a „Végrehajtó”-hoz lépett, kezét fogott vele, s leült mellé.

Söröstóni és Borza érkezett következőnek, akik hasonló módon üdvözölték az ezredeseket és a rend őreinek helyi képviselőit, majd szintén letelepedtek a Béla és Kutaskarcsi által elfoglalt asztalhoz.

Utolsónak Bélabá lépett be a kisvendéglő ajtaján. Kissé tanács-talan volt, így csak az orra alatt elmormolt egy „Jóestét!”-et, majd a Kutaskarcsiék melletti szabad asztalhoz ült.

- Nos, ezredes urak, úgy tűnik, ennyien leszünk – mondta Misi.
- Magunkat is hozzáadva összesen hét hadra fogható ember.
- Mint a Hét mesterlövész! – lelkendezett a „Végrehajtó”.
- Vagy heten, mint a gonoszok – szólt savanyúan Borza.
- Ugyan! A sárkány is hétfejű, kivéve persze Süssüt, mert az egy
- mondta Bélabá.
- Te már csak tudod, igazgató úr! – vigyorgott Söröstóni.
- Ne célozz, acélozz! – tromfolt Bélabá, majd kissé felállva megfeszítette jó tornatanárhoz illően kidolgozott kar és mellizmait.
- Úgy tűnik, jó lesz a hangulat – mosolygott Szeka.

Pálfalvai komoly tekintettel mérte végig a társaságot. Láthatóan nem volt túlzottan elragadtatva a felhozattal, de egy ilyen kis zsáktelepülésen ennél többet talán nem is lehet várni. Sőt, minden bizonnyal még ez is jóval átlagon felüli. Merengéséből Aferi térítette magához, amikor feltette az általános kérdést:

– Egy kis aperitívet az uraknak? Házi főzésű vegyes, enyhén fűszeresen.

– Had jöjjön! – mondták szinte egyszerre, s a vendéglős már töltötte is az odakészített poharakba a pálinkát.

– Isten Isten! – kiáltotta Kutaskarcsi, majd egy hajtásra leküldték a gyógyszerként is szolgáló nedűt.

– Húú! Ez aztán jóféle! – mondta Szakál ezredes könnybe lábadt szemekkel.

– Meghiszem azt! – krahácsolta Mészáros ezredes.

– Mi van, kollégák? Tán nincsenek az ilyesmihez hozzászokva? – kérdezte gunyorosan Pálfalvai.

A másik asztalnál ülők elfojtott nevetése átszűrődött a rádióból szóló könnyűzenén. Aferi ekkor lépett oda a készülékhez, amelyben immár a hétórás esti híreket kezdték el mondani, s épp kikapcsolta volna, hogy vendégei nekikezdhessenek a fontos megbeszélésnek, illetőleg a vacsorának, amikor Mészáros honvédezredes odaszólt neki:

– Ferenc, megtenné, hogy felhangosítja kicsit?

– Hogyne... – mondta kissé bizonytalanul Aferi, azt gondolva, hogy talán a szomszédos asztaltársaság vihogását akarja elfedetni, s a kikapcsológomb helyett a hangerőszabályzót ragadta meg, majd feljebb tekerte.

„...a Kossuth rádió híreit hallják. Főbb híreink címszavakban. A kormányfő baráti hangú levelet írt az EU parlament elnökének. Közel negyven milliárdba került eddig a vörösiszap. Tűzgyújtási tilalmat rendeltek el. Embercsempészek buktak le. Tovább gyűrűzik a simagöröngyösi fertőzés...”

– Hogyazajóedes... – csattant fel Szakál ezredes. – Mintha nem szoltam volna külön minden médiának személyesen, hogy amíg nincs hivatalos közlemény, addig ne tudósítsanak. A mieinknél meg hírzárlatot rendeltem el. Mégis honnan a fenéből értesülnek ezek a történetekről, ha a közelben egyetlen sajtós sincs...

– Reméljük, nem alakul ki pánik. Egyelőre az itteni történéseket sem tudjuk rendesen kezelni – fűzte hozzá Pálfalvai.

– De most komolyan emberek. Ki szívárogtat ki híreket? – kérdezte szúrós tekintettel Mészáros ezredes. – Ez már nemzetbiztonsági probléma.

– Maradjatok már csöndben, nem lehet hallani, tulajdonképp mit is mondanak az itteni eseményekről! – kérte a kelleténél kicsit hangosabban Szakál ezredes.

„...a gyanúsítottak török, afgán és palesztin embereknek segítettek átjutni a határon. Végül Simagöröngyös. Néhány napja, helyszíni tudósítónk, Kalmár Éva tájékoztatta a kedves rádióhallgatókat arról, mi is történt Simagöröngyösön. A híradásából az derült ki, hogy egy műhold rázuhand egy helyi vegyianyagraktárra, minek hatására szokatlan, járványszerű jelenség terjedt el, ám a helyzetet a katasztrófavédelem helytállásának köszönhetően megoldották. Sajnos azonban kolléganőnkről azóta sem tudunk semmit, csupán egy hangfelvétel birtokába jutottunk a www.gorongyosizombik.blogspot.com oldal által, amelyet bizonyára egy helyi lakos készített. Hallgassák meg ezen felvétel egy részletét! »Igaz hát. Mégiscsak létezik zombikórság. Ez a fiú is járkáló hulla volt, amíg ki nem nyírtam végleg. El kell majd mondani mindenkinek, hogy a fejük sérülékeny, és puhábbak, mint gondolnánk. Csak ne lenne ilyen nehéz az én fejem! Mindenkinek el kell mondani, hogy fertőző, és gyorsan terjed.« Megdöbrentő, de reméljük, mindez csak valami rossz tréfa. Amint biztos információkkal rendelkezünk, jelentkezünk. Gazdasági híreink következnek...”

Aferi kikapcsolta a rádiót. A beálló, döbrent csendben szinte tapintani lehetett a feszültséget. Végül Mészáros ezredes szólalt meg.

– Végünk van. A közvélemény szétszed bennünket. Egy blogra hivatkoznak a rádióban? Hol élünk, mi van itt?

– Ugyan! – legyintett Pálfalvai. – Ők sem tudták biztosan, valós-e az információ. Lehet, csak így próbálnak növelni a hallgatottságon. Ellenőrizhetetlen infók alapján kreálnak mindenféle híreket, össze-vissza csúsztatnak. Lehet, nem is létezik ez a blog, az Évike meg csendben lefalcolt az első adandó alkalommal, de, hogy biztossítsa a további hírnevét, kreált egy ilyen hangfelvételt...

– De létezik az oldal – vágott közbe Kutaskarcsi –, a Szeka csinálja. Múltkor mondta is, hogy amikor eltakarították a templom elől a riporternő tetemét, akit mellesleg a Sanyibá durrantott fejen a duplacsövűjével, talált mellette egy digitális diktafont, amiről megmentette a hanganyagot, és néhány részletet feltett a blogra is.

Szeka igyekezett láthatatlan maradni, de a hirtelen kiszáradó torka miatt épp szájához emelt vizespohár nem díjazta az állkapcsok szorítását, és halk roppanással összetört.

– Vazzeg, Szeka, tudtam, hogy egyszer még baj lesz ebből a blogból! – csóválta a fejét Misi.

– Maga tudott róla? – kérdezte Mészáros ezredes. – Maguk mind tudtak róla? – Az ezredes feje a kérdések feltevése közben egyre inkább kezdett hasonlítani egy lila hagymára. Legalábbis a színét tekintve. – Mégis mit gondoltak? Csak úgy közzéteszik, ami itt történik? Mit lehet itt még elcseszni...?

Míntha csak a végzőra várt volna, Ízirájder Dönci robbant be a kisvendéglő ajtaján sárga Simsonostól, kertiszerszámostól.

– A tank! – üvöltötte torkaszakadtából. – Jön a tank!

– Merről? – kérdezte sztoikus nyugalommal Pálfalvai ezredes, ám a válasz már az utcáról érkezett.

A T-34-es a település vége felől, az Új Barázda Zrt. irányából bukkant fel a főúton, a főtér keleti oldalán, majd a fekete limuzinokat célba véve simán átgördült rajtuk, miközben a rendőrsre vezető lépcsősor egy részét is maga alá gyűrte. A lövegtoronyban álló egyenruhás SS rúnákkal ékített sisakja alól rettenetes csontvázfejt világított, s vigyorgott bele a nagyvilágba. Jobbja negyvenöt fokban, szabályosan előre-felfelé mutatott. Szakadozott ruhája megtépázott zászlóként lobogott a menetszélben, mely alól betegesen kandikáltak ki holtápadt csontjai. A tank a polgármesteri hivatal mellett délre fordult, ágyúcsöve beleakadt a szemközi épület magasra nyúló drótkerítésébe, amit hadizsákmány gyanánt magával is vonszolt a leszálló sötétségbe.

A Szűrös Akác vendégei s tulajdonosa percekig nem tértek magukhoz a látványtól. A leghamarabb Dönci kapcsolt, megfordította sárga Simsonját az asztalok között, majd az ajtón kirobogva a tank nyomába eredt.

– Míntha bármit is tudna tenni ellene – sóhajtott fel Misi. – Mi viszont éppen azért vagyunk itt, hogy kitaláljuk, mit tudunk tenni. Aferi, hozd azt a pörköltet, míg ki nem hűl, s közben megbeszéljük, amit meg kell beszélni.

– Különös tekintettel a teljes hírzárlatra – hangsúlyozta ki Mészáros ezredes, miközben lángokat szóró tekintetével Szekára nézett.

- Ha itt végeztünk, azonnal intézkedik az ügyben! Értette?
– I... igenis, Mészáros ezredes úr! És többet nem fordul elő.
– Hmm... micsoda illata van! – szagolt bele Pálfalvai a levegőbe. – Már csak ettől is összefut az ember szájában a nyál.
– Köretnek köményes főtt krumplit és vegyes savanyút készítettem – tette le Aferi a pörkölttel teli tálát az ezredesek asztalára, míg kolléganője a leendő önkéntes csapatot szolgálta ki hasonló módon.
– Azonnal szervírozzuk azokat is. Jó étvágyat az uraknak!

* * *

Göröngyös István polgármester épp akkor ért a kisvendéglőbe, amikor a vendégsereg befejezte a vacsorát, s épp nekilátott elfogyasztani a házi félszáraz vörösborot, mely több kancsóval is képviseltette magát az asztalokon.

– Jó estét kívánok mindannyiuknak! Amint látom, kellemesen érzik magukat itt Simagöröngyösön. Elnézést, hogy csak most tudok önökre időt szakítani, de tudják, mostanában kissé megszapordtak a teendők errefelé. Egyébiránt Göröngyös István polgármester vagyok – lépett oda az ezredesekhez, majd egyenként kezét fogott velük, miközben bemutatkoztak. – Örülök, hogy végre itt vannak. A felsőbb szinteken alig akartak még meghallgatni is. Hisz kit is érdekel egy kis zsáktelepülés, bármekkora is ott a probléma! No persze, tisztelet a kivételnek, uraim! – húzott egy széket maga alá, az asztal végéhez a polgármester. – Aztán mondják csak, kitaláltak-e már valamit a helyzet mihamarabbi megoldása érdekében!

– Természetesen – közölte tárgyilagosan Szakál ezredes. – Egyelőre annyit tudunk tenni, hogy a szomszéd asztalnál ülőket hivatalosan is kinevezzük egy önkéntes, gyors reagálású településvédelmi egység tagjaivá. Az Emódi Bélánál talált fegyverarzenállal felszereljük őket, és a városközpontból kiindulva, közel spirális alakban átfésüljük a települést. Eközben Ízirájder Dönci szemmel tartja a náci-zombikkal teli, elszabadult T-34-est. Azzal egyelőre sajnos nem bírunk el, így meg kell várni, hogy a komolyabb haderő ideérjen. Őket viszont még értesíteni kell az este folyamán. Ráadásul valószínűleg a szomszédos, már szintén fertőzött településeken kezdik meg a tevékenységüket, így bizonyára lesz két-három nap, mire ideérnek. Addig is teljes hírzárlatot rendelek el – mondta, miközben villámló tekintetét Szekára emelte.

– Rendben, ezredes úr, ez igazán jól hangzik. Ennyit már csak kibírunk, szerintem a nehezen már túl vagyunk. Ha bármiben a segítségükre lehetek, ne habozzanak felkeresni! Köszönöm a tájékoztatást! Most mennem kell, még jó néhány dolgot el kell intézzek a hivatalban. Vizsontlátásra uraim! – köszönt el a polgármester, s sietős léptekkel visszagyalogolt a tér túloldalán álló polgármesteri hivatalba.

* * *

Emődi „Végrehajtó” Béla széles vigyorral és teljes felszerelésben állt a rendőrőrs tárgyalójában. Misi és Szeka szintén magukra aggatták minden létező fegyverüket és védőeszközüket. Bélába, Kutaskarcsi, Söröstóni és Borza a „Végrehajtótól” elkobzott felszerelésekből igen sajátos módon szerelkeztek fel, és némileg tanácstalanul álldogáltak a bejárati ajtó mellett.

– Akkor, ahogy megbeszéltük – szólalt meg Misi –, négy csapatra oszlunk. Az első csapat én leszek Kutaskarcsival, és a Nívával teljesítünk járőrszolgálatot. A második csapatot Emődi, Bélába és Söröstóni alkotja az ARO-ban, szintén járőrszolgálatot teljesítve. A harmadik csapat Szekából és Borzából áll, akik itt a központban lesznek gyalogos szolgálatban. Az ezredes urak pedig innen az őrsről koordinálják a csapatmozgásokat, osztják meg az információkat és adják ki a szükséges utasításokat, esetleg parancsokat. Mi Kutaskarcsival a falu nyugati részét ellenőrizzük, illetve a sportpályát, meg a víztorony, víztisztító környékét. Emődiék a keleti részt, az Új Barázda területét és a temetőt járják be. A kommunikációt zárt láncú CB-rádiókkal oldjuk meg, köszönet érte a mi „Végrehajtónk” paranoiájának. Minden csapatnál lesz egy plusz rádió, hogy ha valaki találkozik Döncivel, tudjon neki is adni egyet, azzal az instrukcióval, hogy időről-időre jelezze, merre jár a tank. Persze, ha Dönci megvan, akkor minden bizonnyal a tank is, tehát ez esetben csak óvatosan.

Aggódó tekintettel mérte végig a társaságot, majd ismét megszólalt.

– Ha mindenki úgy érzi, hogy kész a feladatra, akár neki is kezdhetünk.

– Szórjesszór! – kiabálta teli torokból a „Végrehajtó”, miközben haptákba vágta magát.

– He? – tette fel a kérdést Misi.

– Szerintem azt kívánta a mi Bélánk kifejezni, hogy felőle akár máris indulhatunk – súgta Szeka Misi fülébe.

A „Végrehajtó” helyeslően bólogatott, s a többiek is morogtak valami „Jól van, rendben, induljunk”-féleséget az orruk alatt, majd katonás rendben igyekeztek kijutni az ajtón. Az „egy”-gyel még nem is volt baj, de mikor „kettő” akart rajta egyszerre kimenni, sehogyan sem tudták eldönteni, melyikük legyen az első. Végül némi udvariaskodás után eldöntötték, így komolyabb atrocitás nélkül kezdhette meg a négy csapat a munkát.

Az őrsön maradt ezredesek első dolga az volt, hogy értesítették a parancsnokságot, jelentést tettek a helyzetről, s benyújtották az igényüket az általuk elegendőnek ítélt „utánpótlásra”. Miután mindezzel végeztek, befutottak hozzájuk az első jelentések.

– Vétel! Itt az egyes csapat. Csipa Mihály körzeti megbízott. Hallanak? Vége!

– Vétel! Itt a koordinációs központ, Szakál ezredes. Halljuk! Beszélhet. Vége!

– Vétel! A település nyugati része csöndes, nyugodt, nem találkozunk fenyegetéssel. Most indulunk a sportpálya felé, onnan a víztorony, majd a víztisztító irányába. Esemény esetén jelentkezünk! Vége!

– Vétel! Rendben, Misikém! Jó szolgálatot! Vége! – zárta le Szakál ezredes a beszélgetést. – Nos, uraim, úgy tűnik, hosszú éjszánkánk lesz. Tudja valaki, hogy lehet itt kávé...

– Jóestét ezredesurak! – lépett be nagy hévvel az irodába Magdika, félbeszakítva az ezredes mondandóját. – Hoztam egy újabb adag pogácsát, valamint a polgármester úr megkért, hogy készítsek önöknek egy jó adag kávé meg teát, mert a Misi szólt neki, hogy az éjjel a biztonság érdekében járőröznek, maguk meg itt lesznek valami kondicionálás miatt.

– Koordinálás, Magdika, koordinálás – mondta mosolyogva Pálfalvai. – És a lehető legjobbkor érkezett! Épp azt szerettük volna megtudni, hogyan is juthatnák egy jó adag erős feketéhez.

– Máris nekilátok, ezredes úr! Aztán meg, ha kell még valami az éjszaka folyamán, nyugodtan telefonáljon! A számom ott van a Misi irodájában, a falon – közölte, s a kezében tartott pogácsákkal teli porcelántálat a tárgyalóasztal egy üres részére tette.

– Vétel! – szólalt meg ismét a rádió. – Emődi „Végrehajtó” Béla jelentkezik! Vége!

– Vétel! – emelte szája elé a kézibeszélőt Szakál ezredes. – Halljuk, Béla, mondhatja a jelentést! Vége!

– Vétel! A falu keleti része egyelőre tiszta, nem láttunk sehol kóborló zombikat. Illetve egyszer azt hittük, de csak Lajos volt, a falu egyetlen igazi rockere. Most az Újgarázda felé tartunk, utána megyünk a temetőbe. Vége!

– Vétel! Rendben, Béla, további jó járőrözést! Vigyázzanak magukra! Vége!

– Úgy látom – mondta Magdika –, hogy jó irányba haladnak a dolgok. A kávé meg a tea hamarosan lefő, úgyhogy én mennék is. Az uram már biztosan ideges, merre vagyok.

– Jól van, Magdika, menjen csak! Most már elboldogulunk. Ja, és köszönjük ismét a pogácsát!

– Ó, igazán nincs mit! Akkor a vizontlátásra, az ezredes uraknak! – hadarta, s már kint is volt.

Ám az ezredeseknek felocsúdni sem volt idejük. Az épület mellől rettenetes hörgés, pöfékelés, durrogás és csattanás hallatszott, ám mire az ablakhoz siettek, már nem láthatták, mi is volt az.

– Micsoda egy nyavalyás hely ez... – sóhajtotta mérgesen Mészáros ezredes. – Itt szívok ahelyett, hogy otthon döngetném a... az asszonyt.

– Te még döngeted? – kérdezte ironikusan Szakál ezredes. – Én örülök, ha az enyém hajlandó időnként megengedni, hogy simán rámásszak.

– Na de uraim! – szolt közbe Pálfalvai. – Most igazán nem azért vagyunk itt, hogy egymás szexuális életét kitérjesszük. Igyekezzünk a feladatra koncentrálni!

Ismét megszólalt a CB rádió.

– Vétel! Itt Szekeres Kálmán körzeti megbízott helyettes. Hallanak? Vége!

– Vétel! Halljuk, Kálmánka, mondja, mi a helyzet! Vége! – mondta a kézibeszélőbe Pálfalvai.

– Vétel! Az imént találkoztunk Ízirájder Döncivel. Sikerült is megállítani és odaadni neki a rádiót. Elmondta, hogy a délre fekvő mocsaras területen képtelen volt követni a tankot, így azt

gondolta, hazamegy vacsorázni. Megkértük, hogy ha végzett, menjen vissza arra a helyre, ahol a legutóbb látta a tankot, s a lelkére kötöttük, hogy ha az ismét felbukkan, azonnal jelezze a rádión. Remélhetőleg megértette. Vége!

– Vétel! Rendben van, Kálmánka! Szép munka! Egyébként mi a helyzet? Vége!

– Vétel! Egyébként minden csendes és nyugodt a központban. Jelenleg épp az iskola és a művelődési ház mögötti utcán járőrözünk, hamarosan visszafordulunk délnek, és a főtér keleti végén átvágva azon a részen is körülnézünk. Ha bármit észlelünk, azonnal bejelentkezünk. Vége!

– Vétel! Köszönöm, Kálmánka! Vége!

* * *

Emódi „Végrehajtó” Béla idegesen ácsorgott a függöny mögött. A színpadról ilyesféle hangfoszlányok jutottak el hozzá:

– ...so please welcome... the infinite hero... the master of the whole galaxy... the ultimate fighter of the universe... the zombie killing machine... the destroyer of the undeads... on the stage... Emoooodiiii... Vegrehajtaoooo... Belaaaaaaa!!!!

Amint valamelyest felismerhető módon elhangzott a neve, határozott léptekkel megindult a függöny mögül, majd megállt a bemikrofonozott pulpitus mögött, s belekezdett előre megírt beszédébe. Kis változtatásokkal...

– Üdv, izé, helló, meg minden. Szóval nemigen érttem, hogy miket is mondott ez a pingvinszerkós csóka az előbb, mindenesetre köszönöm, hogy ilyen sokan eljöttek, s ráadásul mind élnek. Pontosabban ez utóbbit nem köszönöm, hanem örülök neki. Amit üzennék így mindenek előtt a nagyvilágnak, hogy „*Rock Forever! Igyatok jó magyar pálinkát!*”. Na. Hát van ez a díj itt, amit mindjárt átadnak, hogy bizonyítottan én küldtem ismét a túlvilágra a legtöbb zombit. A legtöbbet. Persze nekik már úgymint mindegy volt, csak ugye nekünk, élőknek nem volt mindegy. Helyesebben a legtöbb élőnek nem volt mindegy. Mer’ ugye ezek a mocskos komcsi bolsevik... izé... elnézést... rossz beidegződés. Meg amúgy voltaképp nem is ők, hanem a mocskos kapitalista USA... vagyis... bocsnát... szóval a hidegháborús zűrzavar volt az oka, amit zűrös fejekben született zűrös gondolatok kavartak, ami által más zűrös fejekben még zűrösebb

ötletek bukkantak felszínre. Még szerencse, hogy ez az egész Magyarországon, Simagöröngyösön kezdődött, és így a lehető leghamarabb közbe tudtam avatkozni, miközben a CIA, meg a KGB, meg a többi titkosszolgálat csak sunnyogott, meg mentette a menthetőt. Bezzeg én! Már az első komolyabb rohamot én fojtottam el csírájában...!

– Béla!

Béla hirtelen megszakította beszédét, s fülelt, ki és honnan szólította.

– Béla, hé!

A rá irányított reflektorok fényében nem látta tisztán a téren összegyűlt tömeget, pedig biztos volt benne, hogy onnan szólongatja valaki.

– Béla, az anyád! Ébredj már fel!

Egy kemény ütést érzett az oldalában. „Au” – mondta rezignáltnan, majd kinyitotta a szemét. A szemébe világító zseblámpa fényében már végképp nem látott semmit.

– Béla, bannyeg! Elalszol őrségben? Igyá’ egy kávé, vagy fuss egy kört, csak ne babrálj ki velem! És mi az, hogy még beszélsz is álmodban! Rock forevör? Meg igyatok jó magyar pálinkát?

Lassan felderengett Béla elméjében az ismerős hang tulajdonosa, majd néhány másodpercnyi tűnődés után helyre rakta fejében a dolgokat.

– Ne haragudj, Bélabá, úgy tűnik, valóban elszunnyadtam kicsit itt hátul. De három napig a kocsiban, körbe-körbe furikázni a faluban eléggé... unalmas. Főleg, ha semmi sem történik. Ha nem haragszol, elszaladok a Szúrós Akácba egy jó erős feketéért, bedobom, oszt hozok nektek is.

– Jól van te, „Végrehajtó”, csak igyekezz!

* * *

Béla álomttas gondolataiba merülve, tempósan haladt célja felé. Úgy féltőn lehetett, mikor az egyik sarkon befordulva beleütközött Erős István megyei testépítő bajnokba.

– Szevasz Pistikém! – köszönt reflexből. – Bocs má’, hogy így neked mentem! Hogy vagy mostanság?

– Hörr!

– Hogy mondod, kérlek? – vont a fel egyik szemöldökét Béla.

– Hörr!

– Jaaa! Akkor jól értettem – mondta Béla, majd rájött a turpis-
ságra. – De Pista! – kezdte. – Te néhány hónapja kinyúvadtál attul
a sok vacaktul, amit beszedtél.

– Hörr? – kérdezte Pista megdöbbenve, majd látva Béla ellen-
séges tekintetét, karját fenyegetően magasba emelve, izmait meg-
feszítve próbálta meggyőzni arról, hogy márpedig neki semmi
baja. Eközben mindenféle érthetetlen hangfoszlányok hagyták el
szájüregét.

– Jóvammá, Pista! – próbálta Béla nyugtatni a nálánál jóval
magasabb, testesebb és izmosabb Istvánt. – Nyugoggyá má’ meg, az
áldóját!

– Hörr – nyugtázta Pista, majd leengedte kezeit, és kérdő tekin-
tettel meredt Bélára, bár azért még megmozgatta mellizmait.

„Na, most aztán emberemre akadtam. Pontosabban zombim-
ra” – morfondírozott Béla magában. – „Mi a ráknyavajját csinál-
jak most itt ezzel? Különb is! Amennyi ideje elhantoltuk, már egy
félíg rohadt, összeaszott testnek kellene lenni. Biztosan amiatt a sok
vacak szer, meg szteroid miatt maradt meg ilyennek! Node még-
iscsak zombi, az effélét meg jobb mihamarabb eliminálni, mielőtt
még bajt, egyúttal még több zombit csinál.”

Így hát Béla előhúzta a combtokban lévő Smith & Wessonjait,
miközben egy lépést hátrált, majd Pistára fogta mindkettőt – köz-
ben örült, hogy az autóból kiszállva kibiztosította minden fegyverét
– és meghúzta a ravaszt. Pista átlukasztott mellkassal, és értetlenül
nézett Bélára, majd lyukas mellkasára, majd Bélára, majd lyukas
mellkasára, majd Bélára.

– Hörroarrárrr! – fejezte ki elégedetlenségét eme tettel kapcsolo-
latban, majd nekilendült, s erős karjaival megragadta és megrántotta
Béla fegyvert markoló kezeit, hogy lefejelhesse. Azonban Béla sem
volt rest, és újabb ólomajándékokkal kedveskedett Pistának, akit
azonban ez nem hatott meg, bár megtörte kissé a lendületét, így a
lefejelés végül inkább csak kellemetlen lett, mint veszélyes. Pista
elengedte Béla kezeit, s a torka után kapott, ám a Végrehajtó résen
volt, így a gyorsan betervezett bukfenc némileg félre sikerült, mert
bakancsa megakadt a rés szélében, és ahelyett, hogy ezen manő-
verrel Pista mögé került volna, inkább elterült a lába előtt. Ám még
így is sikerült megtévesztenie ellenfelét, aki értetlenül meredt Béla

hült helyére. A Végrehajtó ezt kihasználva gyorsan talpra vergődött, és mégis sikerült teljesen kikerülnie a magát még mindig jól tartó testépítő látóteréből.

– Hallod, Pistám, az, hogy nem rohadt szét a tested, egy dolog, de úgy látom, ugyanez nem mondható el az agyadról! Bár igazság szerint ez már életedben is elmondható volt rólad.

Az izomkolosszus félrefordított fejjel próbálta beazonosítani a hang irányát.

– Csak nem engem keresel, te izomagyú? – gúnyolódott Béla.
– A fenébe is veled! Kellted neked szedni azt a sok szart, hogy a legszebb férfikorban elvigyen az infarktus. Mennyivel jobb lenne, ha most nem ellened kellene küzdeni, hanem mellettem állhatnál!

István végre rájött, honnan jön a hang, majd egy meglepően gyors derékfordulattal, kezét fel, Bélát pedig a falhoz csapta.

– Höhöhörrr! – imitált nevetést.

– Anyád... – nyögte Béla feltápáskodás közben. – Ha te így, akkor én meg úgy! Jáccuk ezt le akkor egy az egyben!

Béla felvette földre került fegyvereit, majd visszatette azokat a combtokokba. Hátranyúlt, s elővette a két ölmos botot, majd maga elé tartva odaszólt Pistának:

– Na gyere csak, te nagyra nőtt barom!

A következő percekben szemmel alig követhető eseménysorozat játszódott le a két fél között. Béla igazi harcművészként, gyors mozdulatokkal hárította Pista támadásait, és még gyorsabban rögtön vissza is támadott. Számos, teljes erőből kimért ütés kellett az izomkolosszus végtagjainak eltöréséhez, hiszen a még most is ép izomkötegek remekül védték az ízületeket és a csontozatot, ám végül mégis engedtek Béla csapásainak. Persze azért Pista is kiosztott pár szó szerint értendő tenyeres-talpas pofont, hogy a Végrehajtó rendszeren beleszédült és eltántorodott. Talán csak Béla kitartásának volt köszönhető, hogy nem fogyott ki a szuszából, míg a testépítő-bajnok a földre nem került. Miközben kissé kifújta magát néhány lépésnyire az elmozdulni képtelen Pistától, szinte majdnem megsajnálta. Mind-éddig azt tervezte, hogy brutális és kegyetlen módon bánik el vele, és a fejét péppé zúzza a viperáival, aztán végül is megennyhült, és úgy döntött, szimplán csak szétlővi. Elő is vette egyik hónaljtokjából a már bizonyított Desert-et, s gyors egymásutánban leadott két lövést,

biztos, ami biztos. Ezek után az is biztos volt, hogy Pista fejéből nem sok maradt. Pontosabban inkább csak sok apró darabka maradt.

Béla visszacsúsztatta a fegyvert a hónaljtokjába, majd megtörölte homlokát. Eszébe jutott a nála lévő plusz CB-rádió, meg a kötelesség, így elővette és bejelentkezett a központba.

– Vétel! Itt Emődi „Végrehajtó” Béla. Hallanak? Vége!

Halk sercegés, majd egy fáradt, rekedtes férfihang hallatszott.

– Vétel! Itt Pálfalvai. Halljuk, Béla, beszéljen! Vége!

– Az imént szó szerint beleszaladtam Erős Pistába, de úrrá lettem a helyzeten.

– Mit evett, Béla?

– Vacsora óta semmit. Épp kávézni indultam. De hogy jön ez ide?

– Maga emlegette az Erős Pistát...

Elmélyült csend.

– Itt van még, Béla?

– Igenis, ezredes úr! Ez az Erős Pista nem az az Erős Pista. Ez az Erős Pista a helyi, pontosabban megyei testépítő-bajnok. Mármint csak volt, amíg úgy fél éve nem kapott szívinfarktust. Szóval beleszaladtam, amint kávéért igyekeztem a Szúrós Akácba, aztán lerendeztem. Viszont azt hiszem, nem kéne itt hagyni az utcán heverve.

– Béla! Maga elhagyta az őrhelyét?

– Valójában nem, csak kocsi helyett gyalogosan indultam el, hogy a többiek addig továbbra is tudják biztosítani a terepet. Igazság szerint bealudtam a hátsó ülésen, és a Bélába, akarom mondani a Sípos Béla elküldött kávéért, hogy felébredjek, meg vigyek nekik is. Rosszul tettük?

– Nos... tulajdonképpen nem. Adja meg a helyet, ahol lerendezte ezt a Pistát, mindjárt megérdeklődöm, kit tudunk érte kiküldeni. Pontosabban szóljon Bélabáéknak, hogy menjenek oda érte a gépjárművel, és vigyék a többi hulla közé a téeszbe... akarom mondani az Új Barázdába. Aztán találkozzanak a Szúrós Akácban! Odatrombitálom a többieket is, és megreggelizünk, aztán tovább folytatjuk a járőrözést. Értette, Béla?

– Igenis, uram, értettem! – vágta magát a Végrehajtó önkéntelenül haptákba. – Jelentés vége, kilépek!

* * *

A Szúrós Akác kisvendéglő néhány perc alatt megtelt a hajnali kávéjukat és reggelijüket elfogyasztani kívánó vendégekkel. Persze főleg a gyors reagálású csoport tagjai képviseltették magukat, meg néhány bátrabb helybéli, akik nem is igazán a kávé meg a reggeli miatt ültek be, hanem a felcsipegethető információmorzsák végett. Utoljára az ezredesek érkeztek meg, hiszen ők voltak a legközelebb. Asztalhoz ültek, s miután megkapták és elfogyasztották jó erős feketéjüket, Mészáros honvédezredes megszólalt:

– Jó hírem van. Az előbb beszéltem Zombori őrmesterrel rádión. Azt mondja, a környező településeket megtisztították, és itt vannak a falu határában, a mocsár túloldalán. Hamarosan megérkezik a többi egység is, a többi irányból. Ezúton köszönöm meg az utóbbi napokban nyújtott munkájukat, de egyelőre a csapatot nem oszlatom fel. Ha bármi történne, amivel épp nem tudunk foglalkozni, értesítjük magukat, és lehet, hogy a fő hadtesttel való együttműködésükre is szükség lesz.

– Ez igazán jó hír! – sóhajtott fel Misi. – Már épp ideje is volt.

– Akkor innentől átvesszük – közölte Pálfalvai. – Jó étvágyat a reggelihez!

A jelenlévők is jócskán megkönnyebbültek, így a reggeli mellé némi alkoholos ital is került, kinek-kinek ízlés és májméret szerint. Épphogy befejezték a szolid ünneplést, és az összetört üvegeket, poharakat, berendezéseket is feltakarították, Dönci rongyolt be a bejáraton sárga Simsonjával.

– Jön! – lihegte, mint aki nagyon sietett. – A tank!

Az információtól megrészegült gyors reagálású csapat egy emberként próbált meg feltápáskodni az asztalok alól, de csak a Végrehajtó járt sikerrel. Minden erejét összeszedve felkászálódott Dönci mögé a motorra, majd kirobogtak a vendéglőből. Hamarosan meg is találták a célpontjukat, amit épp az iskolaudvaron rúgatott a vezető.

Ezt kihasználva Béla lepattant Dönci mögül, miközben leemelte válláról az egyik AMD géppisztolyát, majd célba vette a tetőajtón keresztül kimagasló tisztet és lőtt. A két rövid sorozat megtette hatását, s a csontváz koponyája úgy robbant szét, mint ahogyan egy ilyen régi csontváz koponyája szét szokott robbanni, ha acélmagvas golyókkal találják el. A tiszt maradék része egy szempillantás alatt

eltűnt a harckocsiban, amely épp megállt Bélával szemben. Halk, nyikorgó kattánások hallatszottak a szerkezetből, mint amikor egy kifogyott géppuskával szeretne valaki lőni. Erre természetesen a Végrehajtó is rájött, és első, ösztönös reakciója után gyorsan felállt és felmászott a fölé tornyosuló tankra. Először néhány sorozatot eresztett be a tetőnyíláson, majd eszébe jutott, hogy maradt még két gránátja. Miután kibiztosította és a harckocsiba pottyantotta azokat, becsapta a tetőt, majd két, parkourosokat megszegyenítő ugrással a flaszteron termett, ahonnan repülőrajttal sprintelt minél messzebb a járműtől. Épp befordult az iskola sarka mögé, amikor gyors egymásutánban két mély dübbenés hallatszott, kisvártatva pedig egy igen nagy harmadik. A narancsszín lángok különös fénybe borították a környéket. Béla csípőre tett bal kézzel, jobbójában az ég felé néző AMD-vel büszkén tekintett a T-34-es maradványaira. Ám néhány másodperc múlva mozgásra lett figyelmes, és mihelyst jobban szemügyre vette, mi is az, megdöbbenten látta, hogy egy lángoló csontváz mászik ki a roncsok közül.

– Szívós egy fajzat, ammá’ biztos – állapította meg. – Sebaj! Majd adok én neki! – mondta, s néhány lépéssel közelebről három rövid sorozatot küldött a lángoló szemüregekkkel rá meredő csontváz koponyájába. – Úgy is va’! – mondta a Végrehajtó, miközben a darabokra hullott hullát szemlélte. – Rajtam ti nem fogtok ki, kurafiak! – közölte, majd az AMD-t a vállára vetve teljes magabiztossággal tovasétált a felkelő nap fényében.

Cyrus Livingstone

„Adásunkat megszakítjuk”

(A Kurír TV rövid hírei)

Teljes hírzárlatot rendelt el a Belügyminisztérium a Simagöröngyös – Baranyatenyere – Atomgerendás térségben történekről. A minisztérium szóvivője nyilatkozatában kijelentette, a Katasztrófavédelem és a rendőrség egységei urai a helyzetnek, világjárványtól nem kell tartani.

Eközben a világhálón több közösségi oldalon is felvetették, hogy a zombiirtás nem kegyeletsértés-e. Megkeresésünkre az ombudsman nem volt hajlandó állást foglalni a kérdésben. Véleménye szerint a probléma az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozik.

Ma az ország több városában demonstrációkat tartottak az östermelők. Nyílt petíciójukban azonnali intézkedéseket követeltek a kormányzattól, mivel szerintük „a zombi-kór terjedése a magyar mezőgazdaság létét veszélyezteti”. A megmozdulásokon részt vettek az ellenzéki Technokratikus Koalíció és a Moderált Bloggerek Szövetségének képviselői is.

A Belügyminisztérium államtitkára parlamenti, napirend előtti felszólalásában felvetette a lőfegyverek tartására vonatkozó jogszabályok módosításának lehetőségét. A Technokratikus Koalíció támogatta a javaslatot.

Brüsszelben az Európa Tanács stratégiai biztonsági csomagterv kialakítását szorgalmazta, amelyben akcióprogram keretén belül kerülné sor a közép-kelet európai zombikór leküzdésére. Gustav H. A. Blaty EP-képviselő szerint „a tagállamok érdeke a térség stabilitásának megóvása”, ugyanakkor a testület cáfolta, miszerint összefüggés lenne a zombi-járvány és az euro-övezet válsága között.

A haiti nagykövet levélben tiltakozott, és rasszistának minősítette Ihász Adorján antropológus professzor azon kijelentését, amely a woodoo-t és a zombikat övező kultuszt a szigetországból eredezteti. Bár egyetemi előadásában Ihász külföldi publikációkból idézett, az MTA kezdeményezte a tudós professzori címének visszavonását.

Ezt követően a Haiti Nagykövetség épülete előtt a radikális Turán Vérlovagjai tüntettek, a követség ablakait a „Fekete éden” (korábban „Négercsók”) nevű édességipari termékkel dobálták meg.

Délután a Kossuth téren ülésstrájkba kezdett a Nemzetközi Emo Szakszervezet Elnöksége (NESZE). Állításuk szerint így kívánnak tiltakozni a kormány zombikat kirekesztő politikája ellen. Az akcióhoz csatlakozott a Technokratikus Koalíció is, transzparensükön a „JOGUNK VAN A ZOMBILÉTHEZ!” felirat szerepelt.

Craz

Tomasz Leó magándetektív különleges esetei – A Zuzu Petas küldetés

Az irodámban ültem kedvenc gurulós bőrfotelomban a mahagóni íróasztal mögött, és az előttem fekvő klaviatúrát püföltem elmélyült szakértelemmel. Nemrég értem el, hogy kétujjas gépelési stílusomat rövid időn belül négyujjassá fejlesztem, és ettől a sikerélménytől szinte szárnyra keltem.

Legújabb regényem nyolcadik fejezete – utolsó mondatának – begépelése után elégedetten dőltem hátra, és egy gombnyomással feltettem a blogomra. Mit nekem a különböző kiadók szerkesztőcskéinek folytonos kacifántos elutasításai! Engem aztán nem érdekel, nem hagyom, hogy elvegyék a lelkesedésemet! Így a művem egyből eljut az olvasókhoz, mindenki legnagyobb meglepedésére.

Az eltelt hónapok során már igazi rajongótáborom is kialakult, melynek a keménymagját főként az átlagosnál több szabadidővel rendelkező hölgyek koszorúja alkotta. Tegnap is kaptam egy szívhez szóló levelet egyik hűséges olvasómtól, Barby19-től, akit mélyen meghatott az *A titokzatos zsaroló esete* hetedik fejezete. Még idézte is a kedvenc mondatát – nem, mintha én nem tudnám bármikor fejből elszavalni – belőle: *És akkor Leó, a bátor nyomozó férfiás határozottsággal lépett a revolvert fogó gonosztevő elé, akinek ezt látva megremegett az izzadó, fegyvert szorongató keze, és már bánta tettét, amelyet Leó párját ritkító, átlagon jóval felüli intelligenciájával oly gyorsan kibogozott, átvágva a gordiuszi csomót, így elhárítva a Demokész kardjaként a Brünhildácska feje felett lebegő veszélyt, ahogy senki más nem lett volna képes rá, hiszen ő nem csak egy egyszerű rendfenntartó bohócruhás lótifuti volt, hanem egy vérbeli nyomozó, aki gondolkodás nélkül, bátran szembeszáll a bűnelkövetők megátalkodott, vad hordáinak végeláthatatlan sötét seregeivel.*

Bár akadtak kötekedő elemek is. Egy kommentuszár az előző regényemnél többek között azt kritizálta, hogyha egyes szám első személyben írom a történetet, akkor nem mondhatom azt, hogy

néztem rá fansali ábrázattal, mert azt én, mint a főszereplő nem tudhatom, hogy milyen ábrázattal nézek. De egyből kivágtam magam, mivel azt válaszoltam, hogy bizony én vagyok annyira intelligens, hogy átlátom az egész jelenetet, és attól függetlenül, hogy gyakran a tükör előtt gyakorolva próbálgatom a különféle helyzetekhez illő arckifejezéseket, van bennem egy csipetnyi ironia is, miáltal látom magam előtt azt a fansali tekintetet.

Éppen belekezdtem volna a következő fejezetbe, melynek nyitószavait a hátam mögött álló kacér monokinimanöken képében leledző képzeletbeli műzsám sugdosta a bal fülembe, amikor szokatlan dolog történt. Kopogtak az irodám ajtaján.

Első gondolatom az volt, hogy talán az elektromos művek végrehajtója talált rám, és már késő elbújnom, hiszen a bejárat melletti falon lógó plazmatévémen jól hallható párbeszéd zajlott:

– *Arthur vagyok, a britek királya. Kié az a vár?*

– *Kinek a királya?*

– *A briteké.*

– *Kik azok a britek?*

– *Mi vagyunk mindannyian. És én vagyok a királyotok.*

Éppen rájöttem a megoldásra, miszerint nem fogok megszólalni, így a behajtó azt hiszi majd, hogy nem vagyok itt, amikor nyílt az ajtó.

– Helló! – lépett be rajta egy öltönyös fazon, aki egyáltalán nem nézett ki az elektromos művek munkatársának. Fellélegeztem, majd beljebb invitáltam.

– Helló! Mi járatban errefelé? – érdeklődtem a negyvenes kinézetű illetőtől.

– Te vagy Tomasz Leó magándetektív?

– Ki kérdezi?

– Én kérdezem. Miért, látsz még valakit itt rajtam kívül? – somolygott a titokzatos alak, majd lehuppant a szemben lévő kényelmes fotelba.

– Én lennék – feleltem a kelleténél kicsit határozatlanabban. Nem mintha nem lettem volna biztos a saját kilétemben, csak mert még napirendre kellett térnem afelett, hogy valaki engem keresve érkezik a magánnyomozói irodámba.

– Akkor okés a dolog – bólintott felém az öltönyös figura. – Megbízásom lenne a számodra – mondta ki a varázsszavakat. – Keresd meg őt! – dobott egy ánégves színes képet az asztalra.

– Ez ki, Zuzu Petas? – Kicsit hasonlított rá.

– Nem, a lányom, Nagy Zsuzsanna. Tegnapelőtt lépett le.

Hús perc múlva távozott. Személyesen kísértem a küszöbig, majd, miután elhalkultak léptei, gyorsan kettőre zártam az ajtót. Lendületes tánclépésekkel lejtettem vissza fotelomba.

Az íróasztal titkos rekeszéből elővettem egy üveg ötputtonyos Tokaji Aszút, és mielőtt kibontottam volna, még egyszer megszá-moltam az asztalon heverő borítékban található négyszázezer forintot. Laza csuklómozdulattal ráejtettem a sárga dossziéra – amit a megbízóm adott –, majd a fiókból kivettem bejáratott dugóhúzó-mat.

Az utánozhatatlan cuppanó hang után teletöltöttem poharamat, majd a telefon és a mappa felé nyúltam. Megállítottam a filmet a tévében ott, ahol Sir Galahadet éppen kimenekítik Rossznyavalya várból, így adva a hős lovagnak némi reményt, hogy újraindításkor nem cipelik el a tetthelyről, és talán mégis hagyják, hogy – mint amint lovagi hitvallása mondja – minél több és nagyobb veszélybe keveredjen, majd bepötyögtem a telefonszámot.

– Tessék, proszektúra, kettes mütő – hallatszott a kagylóból lökött haverom jellegzetes orgánuma.

– Ennyire unatkozol?

– Csó, Leó! Mi kéne? Mert gondolom, nem bájcsevegni vágysz régi cimboráddal.

– Egy telefont kellene bemérni.

– Kikapcsoltat?

– Szerinted, nagyokos?

– Hát, megoldható.

– A tévéért még ügyis jössz eggyel.

– Na jó, várj pár percet!

Várakozás közben farkasszemet néztem a képkockába fagyott Sir Galahaddal, és elmosolyodtam. Ez a tévés biznisz egész jól bejött a múltkor.

Az irodaház bejáratánál van egy kuckó, ahol az éjjeliőr szokott aludni. Pár hete felfigyeltem rá, hogy az egyik falra a folytonossági hiányossággal küszködő tapétára egy bazi nagy, vadi új tévét akasztott.

– Mibe kerül egy ilyen tévé? – kérdeztem az alacsony, tömzsi éjjeliőrt.

– Fingom sincs – felelte a kopaszodó figura, akin tényleg látszott, hogy fingja sincs. – Egyik haveromtól szereztem, aki biztonsági őr, szemben a plázában. De hogy ő honnan szerezhetette, azt nem tudom – kacintott rám pajkosan, majd hosszan nevetett saját viccén, miközben az ölében gubbasztó girhes macskát simogatta.

Én inkább szomorúnak találtam, hogy többek között a híradástechnikai üzletek is kénytelenek biztonsági embereket alkalmazni, akiknek tulajdonképpen az a feladatuk, hogy megvédjék az áruházat az olyanoktól, mint saját maguk.

Pár nap múlva eltűnt az őr macskája, és rákérdezett, hogy nem keresném-e meg neki, ha már magándetektív vagyok. Beleegyeztem, egy hasonló tévéért cserébe. Két napra rá meg is találtam a dögöt.

Három napra rá megint.

Öt napra ugyancsak.

És nyolcra is.

Többször sajnos nem szökött meg a macskája, ugyanis a szomszédom többet már nem vállalta a macskafelügyeletet, mert a rusnya dög megtámadta a lépcsőházban a földszinti lakó palotapincsijét, és nagyon összeszabdalta, így a szomszéd több pénzt akart a túsztartásért.

Több tévém hát nem lett.

Bár, ha azt a pincsit...

– Mondd a számot! – szakította meg gondolatmenetemet a vonal túlsó végéről érkező hang.

– 555 – motyogtam bele a kagylóba vigyorogva.

– De Leó! Ötötvenöttel nem kezdődnek telefonszámok, csak hülye novellákban.

– Na jó, mondom az igazit. – Felolvastam a sárga mappából.

– Már meg is van, de jobb, ha felírod.

– Kabbe', magánhekus lennék, vagy mi a szösz.

– Olyan boholy.

– Inkább ne bomolj!

– Oké, csak visszakaptad. Tehát a készülék most éppen – itt mondott egy olyan falut, amiről még sosem hallottam – található.

– Kösz. Örök hálám üldözzön! – csaptam le a telefont. – Hát akkor reszkess, Salakszentmotoros, mert Leó bácsi közeleg! – csatkiáltottam, majd ezen felbuzdulva ürítettem poharam a közelgő kalandra.

Egy nappal később – percre pontosan – egy út menti árokban ültem, és szomorúan néztem bal kezemen a harapásnyomot.

De még ne szaladjunk ennyire előre...

Salakszentmotorostól úgy harminc kilométerre megálltam egy gyorsétteremnél, és krumplirágcsálás közben újra átfutottam a sárga dossziét.

Zuzu – ez a név jobban tetszett, és tényleg hasonlított rá – tegnapelőtt este hét körül szívódott fel a budai alkonyatban és füstködben, a mindennapi karateedzése után. Mivel alapos detektív vagyok, kora reggel – tíz óra után – ott kezdtem a nyomozást, a több hektáron fekvő sportkomplexumban.

Futó félreértést követően – miután új szakszót tanultam, valamint azt, hogyan is néz ki egy tatami – szóba elegyedtem Zuzu edzőjével. Mivel magam is fess sportember volnék, nem okozott gondot a kötetlen csevej a fehér fürdőköpenyét fekete szövetszíjjal összefogó szikár lánnyal, aki öltözetéből következtetve csakis a zuhany alól érkezhetett.

Mivel kiszúrta a bőrdzsekim belső zsebéből kikandikáló Magnumomat, eltereltem a figyelmét legutóbbi vadászkalandom történetével, amikor egy kisebb baráti társasággal mentem bakot lőni a Magas Tátrába. Gyorsan közös nevezőre jutottunk, hiszen mindkét sportághoz szükséges a fürgeség, ugyanis a kőszáli kecskébakok a szlovák részen védett állatnak minősülnek, ezért gyakoriak a vadőrök, és olyankor egérutat kell nyerni a nehéz, sziklás talajon.

Miután egyeztettük a jövő hét keddi vacsora időpontját, a lány közölte, hogy Zuzu csak papíron karatézott nála. Először azt hittem, hogy ez a kifejezés valami elméleti felkészülési fázis e rejtélyes sportágban, de kíváratva megtudtam, hogy mindez csak alibi volt – végre egy ismerős szó –, hogy Zuzu kedvére lóghasson az épp aktuális

barátjával. Ezt elkönnyelve mosolyogva csóváltam a fejem a korrupst karateedző csillogó zöld szemébe merülve, ami határozottan emlékeztetett egy tavaszi napon – de az egy másik történet...

A kissé sós hasáburgonya is elfogyott, hát a tettek mezejére és a gázpedálra léptem.

Salakszentmotoros – hirdette a csálén álló, kopottas útjelzőtábla, melynek zé betűje felett egy frissnek látszó horpadás domborított. Képzeltetbeli pipát tettem a bakancslistámra, majd lelassítottam ötvenre.

Azon kezdtem gondolkodni, hogyan fogom megtalálni a célszemélyt ebben a kihaltnak tűnő faluban, amikor messzi tompa morajt hallottam – mintha csak bányában robbantottak volna –, majd egy gomba alakú füstfelhőt láttam bal oldalt az égre emelkedni. Amint visszapillantottam az útra, egy lányt figyelhettem meg egyre közelebbről, ahogy egy galambszaros Suzuki mögül nemes egyszerűséggel a kocsim elé szalad, és miközben elütöm, lefejeli a szélvédőt.

Kiugrottam az autóból, és megfordítottam az aszfalton hasaló lányt. Eszméletlen volt, és maga Zuzu Petas.

Először megijedtem, hogy – saját kézzel és vassal – kinyírtam az ügyfelem lányát, mert úgy láttam, hogy nem lélegzik. Azonnal elkezdtem kigombolni az ingét, hogy szívmasszázst alkalmazva megmentssem, de amikor véletlenül hozzáértem a homlokán a friss zúzó-dásokhoz, Zuzu felnyöszörgött.

Ezt megúsztam – nyugodtam meg, hiszen a halottak a legjobb tudomásom szerint nem nyöszörögnek.

Miután az ügyet ilyen gyorsan – talán a szokottnál is gyorsabban – megoldottam, ölembetvettem a lányt. Miközben a hátsó ajtóval vacakoltam, motorzúgást hallottam.

Egy citromsárga Simson pöfögött ki az útra az egyik domboldal felől. Maszatos arcú falusi ült rajta, és menet közben egy igazi kaszát egyensúlyozott. Amíg elhaladt mellettem, visszavigyorogtam a nem mindennapi figurára, majd vigyázva betuszkoltam Zuzut a hátsó ülésre.

Beültem volna a volán mögé, de egy macskát pillantottam meg a motorháztetőn. Úgy hasalt a kocsimon, mint egy apró szfinx, csak nem emberfeje volt, hanem a szokásos bugyuta cicapofa. Nem

láttam, honnan került elő, bár nem is érdekelt igazán. Közeledésemet figyelve ásított egyet, és mintha csak görcsbemerevedett volna az állkapcsa, kivillantotta apró, hegyes denevérfogait, valamint fura sziszegő pürrögést hallatott.

Tuti, hogy egy szőrgombócot akar kihányni – gondoltam –, amit a motorháztetőről felhörpintett út porával fűszerezett. Akkor az végülis egy madárlátta extrabundás porcica lesz – vigyorodtam el, miközben grabancon ragadtam. Ekkor azonban csöppnyi figyelmetlenségemet kihasználva rám támadt.

Mérgesen megráztam a bolhafészket, majd az út szélén megrendítettem, hogy kecses ívben a szemközi ékszerbolt homlokzatának vágjam. A művelet előkészülete folyamán sajnos megcsúsztam egy gyanús kinézetű folton, és kelleetlen lendületet véve belezúgtam a vízelvezetőbe.

Szomorúan néztem bal kezemen a harapásnyomot, és beletörődve kikecmeregtem az árokból.

Az ugyancsak megviselt Salakszentmotoros-vége táblát elhagyva a visszapillantóból leellenőriztem a nyugodtan fekvő Zuzut, majd a jól végzett munka elégedettségével elmosolyodtam, és beletapostam a gázba.

Hertelendy Anna: Zuzu Petas

Craz és Kristályszólyom

A nagy zombifutam

Dezső aznapi egészségügyi sétáját végezte a háza mögötti hátsókertben, amikor egy óvatosan közeledő kockás inget fedezett fel a kerítés túlsó oldalán. Jobban szemügyre véve – ami nem kis összpontosítást igényelt, így a halálon túl, főleg azóta, hogy bal szeme kotyogni kezdett – felfedezte, hogy a szemkápráztató felsőruházati darab nem magától mozog. Ebben segítette azon észrevétele is, hogy szélcsend volt, valamint tüzetesebb vizsgálódás után az ingujjából kilógó kézszzerű képződményeket vett észre. Elhatározta, hogy rögvest utánajár a nem mindennapi jelenségnek.

Lendületesen a kert vége felé csoszogott, majd, amikor a piroskék kockás ing jobb oldalán felismerte Bélát, integetni kezdett. Igaz, csak bal kézzel, és óvatosan. Bár a múltkori eset után a csuklóját egy madzaggal a derékszíjához kötözte, nem akart folyton olyan macerás dolgokkal foglalkozni, mint különféle testrészek visszaragasztgatása.

– Hahó! – hahózott Dezső, már ahogy tőle tellett. Mindenesetre sikerült a három kertek alatt osonó alak figyelmét magára vonnia.

– Te jó ég, esz Deső – motyogta Béla, felismerve barátját.

– Maradj ott, te rémség, ne közelíts! – kiáltott rá Niki, miközben fenyegetően lóbált felé egy Fischer márkájú teniszütőt.

A sporteszközt nemrég szereztek, mialatt útba ejtették az iskola tornatermét. A gyorstesztek alapján – amit vállalkozó szellemű kallódó zombik hiányában egy összetekert birkózószőnyegen végeztek – hatásos ütőfegyvernek bizonyult, mind fonák, mind tenyeres üzeműben.

– Maradj ott, vagy kilikvidálunk! – erélyeskedett Béla, megcsillantva a napokban igencsak bővülésnek indult harci szókészletét.

– Nemáá! – szólt Dezső, pedig nem pont ezt akarta mondani.

Csak volt egy kis bibi. Legújabban ugyanis felfedezte magán – az egyre jobban lazuló ízületek mellett –, hogy mintha nem igazán sikerülne kristálytisztán kifejeznie a gondolatait. Mindenesetre még jóval választékosabb volt egyes más zombiknál, akik egyre szűkülő szókincsükben az „agy”, a „hörr”, meg az „agygyat, hörr” kifejezések felé orientálódtak.

Valamint egyre gyakrabban elcsatangoltak a gondolatai is.

Tegnap például, amikor a szomszéd Babi néni kertjében egy osonó macskát fedezett fel, elhatározta, hogy csellem csípi nyakon. Dezsó nagy levegőt vett – bár már egy ideje nem lélegzett, de a hangképzéshez szükséges volt –, és utánozni kezdte a sérült egér vinyogását. Azaz csak megpróbálta, ugyanis a tervezett helyett nem várt hanghatásokat produkált, melyek szerfelett furcsára sikeredtek. Öröm az örömben, hogy a nyávogó, finom falat se tudta mire vélni a hallottakat, mivel még nem látott olyan halottakat, akik ilyen hangokat produkáltak. Győzött benne a kíváncsiság, így a fülét hegyezve a rozoga kerítéshez settenkedett. E settenkedése lett az utolsó szabad akaratából elkövetett cselekedete az életben, ugyanis Dezsó élve a kínálkozó alkalommal, nemes egyszerűséggel és a dróthálóval karöltve a macskára borult.

Pár óra elteltével, amikor Babi néni keresni kezdte Lukrécicát, már csak a vacsoraelfogás hátrahagyott földmunkáit figyelhette volna meg a szomorúan bólogató karalábéágyásban. Ha nem lett volna évek óta rövidlátó.

– Béhla! – kiáltott rá ismerőseire immár sokkal érthetőbben, de még mindig némi nehézségek árán.

– Ki ez? – fordult Niki Bélához, már az élő Bélához, ugyanis azt hitte, az a csúnyaság őt szólóztatja.

– Mittomén.

– Desó? – érdeklődött Béla, miközben kiséperte a kockás inget a szemürege elől. Ebben a pillanatban egy igazi zászlónak érezte magát.

Dezsó válaszképpen rávigyorgott, amitől kiesett egy, még megmaradt foga, és kicsordult némi nyál a száján.

– Essz Desó! – fordult Nikiék felé Béla boldogan.

Először nem igazán értették, mire gondolt, aztán rájöttek, csak annyit akart mondani, „Ez Dezsó”. A mássalhangzókkal ugyanis még akadt egy kis problémája, lévén, hogy nem volt nyelve. Valamelyest már pótolta a hiányosságot egy óriási csupaszcsigával, azonban ez vajmi kevésnek bizonyult.

– Gyertek! – intett még ép kezével az emlegetett, majd beslatyogott a házba. Gondolta, jó vendéglátó lesz és behívja őket, csak azt nem tudta, mivel kínálhatná. Ott volt a kötözött macska, de azt nem

biztos, hogy szeretik. Viszont akadt még pár patkányfej a hűtőben, amit inséges időkre tett el, és igazi csemegének szánt.

– Mennyünk, nem bánt – magyarázta Béla kísérőinek, aztán bementek a házba.

Azonnal megcsapta orrukát a rothadó hús és – meglepően – sült hús szaga.

– Főszől? – kíváncsiskodott a halott Béla a tőle telhető legmodorosabb hangon.

– Má nem.

– Szóval izé... – szabadkozott Niki, miközben megpróbálta megtalálni a legtisztább helyet egy döglött macska és egy vértócsa között az egyetlen fotelban. – Ki vagy? – kérdezte Dezső.

– Éhh – vigyorgott boldogan, és közben még ép hüvelykujjával mellkasára bökött. Nagyon büszke volt magára, hogy ilyen szépen be tudott mutatkozni.

– Szóval... te. Dezső, igaz?

– Ööhöm.

– Honnan ismeritek egymást Bélával?

– Fúúú, mi e? – Béla érdeklődve pillantott egy nagy, fényes felületre, mely egy penészes íróasztalon pihent. Elég sok cafat lógott le róla, de végső soron felismerhető maradt.

– Az egy számítógép – magyarázta a másik Béla. – Azaz, monitor, amin megjelenik az, amit a számítógép... de mindegy – fogta rövidre, látván, hogy Béla feje erőteljesen oldalra billen, jelezvén, hogy – noha nagyon igyekszik – nem érti meg a magyarázatot.

– Nézd, így működik.

Niki bekapcsolta a gépet, mire Dezső és Béla felnyögtek.

– Mi az? Nem bánt.

– Tényeg? – kérdezte Béla.

– Tényleg.

A gép rövidesen bekapcsolt, a monitoron pedig megnyugvást hozva felvillant a Windows XP színes ablaka, melyet Dezső elbűvölve csodált. Nem emlékezett rá, honnan ismerte ezeket a varázslatos mintákat, de azt tudta, hogy sok vicces és vidám dolog jött belőlük.

– Nézzük meg, hogy lehet innen lelépni! Hátha van internet – szakította meg az álmélkodást az élő Béla, és rögvést a gép elé ült.

– A mi? – érdeklődte a másik Béla.

– Az egy olyan hely... – kezdte volna Niki, ám látta, hogy Béla korántsem az internet iránt érdeklődik annyira. Sokkal jobban tetszett neki a sarokban lévő lávalámpa, mely régi fényében tündökölt.

– Lámpa – felelte Niki.

– H... – próbálkozott az „L” betűvel. – H... L...lámpa?

– Igeen! – helyeselt Niki boldogan. – Egyre jobban megy a beszéd! – Felállt, és a tárgyhoz sétált. A két halott lelkesen csoszogott utána.

– Találtam egy útvonalat – szólt közbe az élő Béla.

– Várj, ezt elmagyarázom neked – lelkendezett Niki. – Szóval ez egy olyan tárgy...

Mialatt ő magyarázott és Dezső cuppogva próbálta megérteni, Béla egy pillanatra a számítógép felé fordult, és megpillantotta a térképet, amit Béla – az élő Béla – nézegetett.

– Esz Simagöhö... höö.. höörr...hröngyös – állapította meg büszkén.

– Igen, az – helyeselt Béla meglepetten. – Érdekel?

– A meg a tengehr, és ott a folyó.

– Honnan látod te ezt?

– Magamba hívok dolgokat – magyarázta tudományosan. – Ami érdekel, aszt magamba hívom.

– Aha – hagyta rá.

– Várj, te megjegyzel mindent, amit ott látsz? – fordult feléjük Niki, félretéve a lávalámpát, pontosabban Dezső kezébe nyomva, aki bár minden erejével azon volt, hogy megragadja, fél kézzel ez korántsem volt könnyű, ráadásul még meglévő ujjai is kezdték megadni magukat.

– Igen – válaszolta a halott Béla.

– Bálák, ez nagyszerű! – kiáltott fel hirtelen örömeiben. – Te, Béla – fordult a csontvázhhoz –, megjegyzed az útvonalakat, mi pedig kiviszünk.

– Mehetek? – kérdezte Dezső, a lávalámpával küszködve.

– Velünk akarsz jönni? – kérdezte Niki kétkedve, pedig legbelül egyenesen Simagöröngyös végéig volt a boldogságtól, hogy még egy élőhalott barátja lehet.

- Mhm – bólintotta.
- Nem tudom, te jól elvagy itt, nem? – bizonytalanodott el Béla.
- Egyedül vagyok – felelte könnyedén.
- Úgy érted, magányos vagy? – lépett közelebb hozzá Niki.
- Aaha.
- Elvisszük – legyintett egyből a lány.
- Nem-nem, ez nem így működik – szökkent talpra az élő Béla. – Végiggondoltad, hogy vinnénk ki egy zombit, meg egy két lábon járó csontvázat? Az egyik épp elég, mindkettőt nem tudjuk vállalni.
- Dehogynem!
- Ajaj – nézett ki az ablakon Dezső. – Jön Dönci.
- Az meg ki?

A kérdés megválaszolatlan maradt, ugyanis a beszélgetést megszakította a Simson döcögő motorjának hangja, továbbá egy fékevesztett, vérszomjas üvöltés. Amikor az élők kikukucskáltak az ablakon, látták meg az idegent, aki a kezében egy kaszát lengetve pattant le a motorról, és iramodott neki a háznak.

– Elintézem – vállalta magára a kockázatot az élő Béla, csakhogy alig lépett kettőt, amikor betört az ajtó. A Döncinek nevezett férfi felindultan érkezett, mi több, szó nélkül Dezsőnek rontott, és már lendítette is a fegyvert, amikor Niki felkapta a teniszütőt, majd a tőle telhető legnagyobb erővel az idegen hátára csapott. Dönci egy méltatlankodó morgás kíséretében felé fordult, rámeresztette szemét, minek hatására az eddig harcias Nikiből egy gyámoltalan kisegér lett – na nem szó szerint, de legbelül pontosan így érezte magát. Fejben egy zugot keresett, ahová elbújhat, jobb híján viszont beugrott a meglehetősen tépázott kanapé mögé.

Ízirájder Dönci leugrott citromsárga Simsonjáról, és szomorúan nézte, ahogy kedvenc vasparipája az oldalára dől. Kicsit megsínylette azt a robbanást – elmélkedett, majd vállára vette a kiegyenesített kaszát, és elindult Babi néni háza felé, hogy visszaszolgáltassa a messzelátót, mivel már nem tudta hasznát venni. A kényes műszer ugyanis megsérült Salakszentmotoroson, amikor két órával ezelőtt a Makk VII-es és Csubakka mennybement.

Dönci pár lépésre járt a bejárati ajtótól, amikor a szomszéd ház függöny nélküli ablakában meglátott egy lányt. Nem ez készítette

azonnali cselekvésre, hanem a lány mögött megjelenő zombi, aki egy lámpát emelt magasra, hogy lesújtson vele védtelen áldozatára.

Futás közben azon gondolkodott, hogy mindezidáig nem látott eszközhasználó élőhalottat. Ugyan idefelé jövet felfigyelt egy tízéves forma kislányzombira, de az csak a moncsicsiját szorongatta a kezében, amely feltűnő hasonlatosságot mutatott gazdájával – elsősorban higiéniai hiányosságok és leszakadt fél arc szempontjából. Valószínűleg még egy dél-szudáni háborús árva is kétszer meggondolta volna, hogy felvegye-e a porból a moncsicsit (amennyiben rátalál, miközben kavicsokat dobálgat egy kies aknamező szélén).

Dönci – az önjelölt életmentő – nagy lendülettel rúgta be Kovács Dezső lakásának ajtaját, majd spontán harci üvöltéssel vágatott át az előszobán, hogy megakadályozza a zombit rémtette elkövetésében. Mindezek során még arra is figyelt, hogy a sréhen tartott kaszája ne kaszabolja össze a virágmintás tapétát.

A nagyszobába érve ugyan kicsit meglepődött a számítógép előtt álló alak nyugalmán, de ami még jobban meglepte, az egy, a hátán csattanó Fischer márkájú teniszütő volt.

– Aú! – fejtette ki véleményét behúzott nyakkal a nem várt atrocitás ellen, miközben a kecses ívben egy megtépázott kanapé mögé vetődő támadóját bámulta, akit kis késéssel a feltételezett áldozattal azonosított.

– Ne bántsd Dezsőt! – jött az ultimátum az ülőgarnitúra takarásából.

– De hát... egy zombi... – magyarázta volna.

– Na ja, de nem minden zombi egyforma – jött a közbevetés a monitor elől. – Az ott a régi mocsár lenne? – fordult Béla ismét a képernyőn látható műholdas térkép felé.

Választ nem kapott, hiába nézett végig a tanácstalanul hátát tapogató Döncin, a sűrűn pislogó Dezsőn, valamint a kanapé mögül lassan előmerészkedő teniszütőn, amit kisvártatva Niki is követett.

Csontváz Béla eközben megbabonázva nézte a képernyőt, miközben felé csoszogott.

– A táltos lidérc mocsahra – motyogta alig hallhatóan. – El kell jutnom oda!

Dönciben ekkor tudatosult, hogy sajtó hátát feledve egy kockás inges csontvázat bámul.

– Na jó, feladom. Elmagyarázná nekem valaki, hogy mi az ördög folyik itt?

– Olyan csontvázszöktetés – érkezett a válasz a lánytól, akit mégsem kellett megmenteni.

– Ő is a temetőből jött, mint a feltámadt zombik? – érdeklődött Dönci.

– Nem. Bélát én ástam ki Bélával. Mármint őbélát – mutatott a monitort bámuló kockásinges csontvázra – őbélával – bökött a szintén a műholdas térképpel szöszmötölő alakra.

– Kiástátok? – hökkent meg a zombivadász.

– Aha, kincskeresés közben.

– És mondja, kedves Laracroft, milyen kincsről is van szó? – vigyorodott el Dönci, miközben a falnak támasztotta a kaszát, mert már macerás volt tartani.

– Ó, találtam egy szép tarsolylemez. Meglehet ezer éves is, és színezüst – lendült bele Niki.

– Nocsak, ez érdekes. Ugyanis én is végeztem ásatásokat Babi néni hátsókertjében.

– Nem mondd, hogy találtál ott valamit?!

– Dehogynem!

– Micsodát?

– Egy demizson szilvapálinkát.

– Pálinkát? – csodálkozott a kincskereső lány.

– Ja. Az is megvan legalább harminc éves, mert még Babi néni megboldogult faterja rejtette el a körtefa alá.

– Mint a törökök elől a kincseket?

– Majdnem. Bár lehet, hogy csak Babi néni elől helyezte biztonságba. Találtam hozzá egy titkos térképet.

Dezső eközben kicsoszogott a konyhába, mert megéhezett. A két tapasztalt kalandor és kincstulajdonos – bár abból a pálinkából már csak pár deci maradt a demizson alján – kíváncsian követte a zombit, aki sütéshez készülődött.

Kihozott a spájzból egy gyanúsán csendes macskát, majd begyömöszölte az asztalon lévő mikrohullámú sütőbe. Niki erre a homlokát ráncolta, és megjegyezte:

– Azért ezt még szokni kell... Kié lehetett az a macska?

– Szerintem ez Schrödinger macskája – mosolyodott el Dönci.

– Micsoda?

– Tudod, belerakják egy átlátszatlan dobozba, ez most itt a mikró, mivel az ajtaján nem lehet belátni a rászáradt vértől, és nem lehet tudni, hogy a sütésnek ebben a szakaszában még él, avagy már halott.

– Vagyis egyszerre él és halott – bólintott Niki, majd lelkesen hozzátette: – Hülye vagy.

– Persze – vigyorgott Dönci. – Gyere, zárjuk be Dezsőt a konyhába!

– Értem, Schödinger Dezsője – nevetett a lány, majd behajtották a konyhaajtót, és visszamentek a Bélákhoz. – A fénnel hogy is van? Egyszer részecske, egyszer hullám? Akkor a macskahulla hullám?

– Szerintem jelenleg mikrohullám-állapotban van – döntötte el Ízirájder Dönci.

– Tehát ez a legrövidebb út – magyarázta Béla, miközben Béla megpróbálta felhajtani a kockás inge ujját, mert nagy lelkesedésében mindig beleakadt.

– Igen – helyeselt. – Csakhogy ott hemszegnek az atyszabáló élőhalottak.

– Ezt meg honnan tudod? – hökkent meg az élő Béla.

– Előbb néztem a neten, kamerázással. Tyorsan tanulok.

– Akkor, van jobb út?

– Ha Dönci ideadja a térképét, lehet, hogy találunk.

– Arra semmi szükség – ellenkezett Dönci. – Megmondom én, merre megyünk! A föld alatt!

– A föld alatt? Tán ismersz valami alagutat? – lépett közelebb hozzá Niki.

– Nem is egyet, harcos barátnóm!

– És azok tiszták? Nincsenek zombik?

– Olyanok biztos nem, mint ezek – mutatott Bélára.

– Kész az ebéd – Dezső épp ekkor érkezett meg egy nagy tálcával a kezében, amin frissen sült, több napos macskatetem gőzölgött.

– Ú, ez rém büdös! – fogta be Niki az orrát. – Kösz, de én kihagyom.

Dezső lelkesen ajánlgatta az általa mesterfogásnak ítélt falatot, melyből valahogy mégsem akart enni senki.

– Több jut nekem – vont vállat sértődötten, amitől a feje vérszen oldalra billent.

– Úristen, lefejeződik! – sikoltott Niki.

– Ugyan dehogy! – Dönci Dezső mellé sétált, megnyomta a vállát, majd egy nagy reccsenés kíséretében visszaállította annak nyakcsigolyáit tisztességes helyükre. – Na, kész is – veregette vállon Dezsőt.

– Ne essünk szét, emberek! – szigorodott meg az élő Béla. – Itt mi haditervet készítettünk!

– Milyen haditervet? – nevette Dönci. – A föld alatt megyünk és kész. Úgyis van egy sétám Babi nénihez, és az alagút is ott kezdődik.

– És messze van a vége? – érdeklődött Béla.

– A kocsmába vezet. Csak mondom, előtte át kell vinnem a néninek ezt – Dönci néhány másodpercig elmélyülten turkált farzsebében. Először kivett egy taknyos zsebkendőt. – Na, ez is megvan – örült meg vigyorogva. Ezek után egy elnyűtt, szintén taknyos jegyzetfüzetet talált. – Az életrajzom – lengette meg büszkén.

– Úty éhrted, önéletrajzod – okoskodott a halott Béla. – Asz kell a munkához is, mindenütt aszt kérik – bökött a monitorra.

– Ne okoskodj! – förmedt rá a zombivadász. – Aztán van itt... áhá, megvan! – nagy boldogan felmutatta a messzelátót, ami ekkorra szintén taknyos volt (persze nem megfázott, egyszerűen csak összekente a zsebkendő).

– Mi ez? – kérdezte Niki, és már nyúlt is az eszközért, amit azonban Dönci elrántott előle.

– Nem nyúlkapiszka – hajolt az arcába. – Érzékeny szerkezet!

– Használhatatlan – vágott közbe ismét a csontváz Béla.

– Nem kértek? – ajánlgatta Dezső még mindig a macskát, melynek egyik fele már a szájában volt, másik felét pedig éppen darabokra tépte.

– Nem, köszi – legyintett az élő Béla.

– Akár használható, akár nem, én ezt visszaviszem, és akkor mehetünk tovább – morogta Dönci. Ha egy élő okosabb volt nála, azt se bírta, na de hogy egy halott legyen az! Ez aztán mindennek a teteje!

– Jól laktál, Dezső? – fordult Niki a hangosan csámcsogó zombihoz. Ő teli szájjal rámosolygott, minek következtében a félig megragott tetem nagy placcsanással a földre esett.

– Anyukád nem tanított meg zárt szájjal enni? – gúnyolódott Dönci.

– De – vigyorgott Dezsó.

– Viselkedj már, ha még tudsz... pfej... – utóbbi „pfej” talán inkább szólt annak, hogy Dönci megpillantotta kint felejtett motorját, aminek abroncsán két zombi veszekedett.

– Hogy jussunk át ezeken? – sétált Niki az ablakhoz, és a függönyt félrehúzáva, óvatosan kitekintett. Dönci nagyot szipogott, kihúzta magát, majd a lány mellé sétált, és válaszolt:

– Két zombit seperc alatt elintézek. Csak figyelj!

Dönci felkapta a kaszát, aztán ment, hogy elintézzé az élőhalottakat. Garfieldos zoknijá és csapzott ábrázata ellenére feltűnően peckesen sétált, amin az élő Béla jót nevetett.

– Most mondd már meg, kinek teszi úgy magát! – véleményezte. Nikire nézett, Niki pedig rá, aztán újra Nikire, aztán Döncire. – Áhán – tudta le magában a gondolatot.

Dönci nem várt eredményt produkált: alighogy elérte a zombikat, az egyiküket állon vágta a kasza tompa végével, miközben a másikat csizmás lábával mellkason rúgta. Mindkét zombi elesett, ő pedig rávetődött a kevésbé mozgékonyra – arra, amelyiknek hiányzott egy lába és kilógó szemgolyója arcát csapkodva igyekezett megszabadulni rendeltetészerű helyétől –, majd egy gyors mozdulattal lemetszette a fejét. A közben mögötte talpra szökkenő (na jó, talán inkább magát talpra vontató) élőhalott épphogy nem érte el a vállát, Dönci már fordult is, és annak is lemetszette a fejét. Mindezek után körbenézett, és látva, hogy nincs a közelben veszély, intett a házban lévő csoportnak, hogy menjenek.

– Szerinted igazat beszél? – bizonytalanodott el az élő Béla. – Nem tűnik százasnak.

– Aki Simagöröngyösön él, vagy nem százas, vagy zombi – vágta rá Niki. – Menjünk! Gyertek, zombikáim! – mosolygott vidáman az élőhalottakra. – Mindig ki akartam ezt próbálni! – lelkendezett az élő Bélára, aztán a csapat nekiindult, hogy egy teljes úttesten átvágva eljussanak Simagöröngyös határaihoz.

A még élő Béla ment elől, éberén figyelte a környéket, hátha a semmiből előteremne egy agyabáló élőhalott. Mivel azonban ez nem következett be, intett, és előmerészkedett egy kockás inges, illetve egy nem-kockás-inges zombi, végül a szintén nem-kockás-inges Niki is.

Csontváz Béla bizonytalanul tette meg az első lépéseket, mert odakint erős szél fújt, így pedig, belekapva az ingbe, azt beleakasztva csontjaiba, nagy kihívásnak tűnt a talpon maradás. Niki gyorsan a segítségére sietett: Dezső kezébe nyomta a Fischer márkájú teniszütőt, aki a hirtelen támadt lendülettől majdnem orra bukott. Aztán összehúzta Bélán az inget, és hátulról támogatva segítette első lépéseiben. Nem sokra rá Béla rájött, hogy ez a módszer beválik, ezért önállósította magát és összefogta lenge öltözékét.

Dezső közben elmélyülten tanulmányozta a teniszütőt: egyik ujját bedugta két szál közé, és amikor ki akarta húzni, hogy visszaadja a fegyvert Nikinek, ott felejtette jobb keze mutatóujjának első ujjpercét. Nagy vigyorral díjazta az eseményt.

– Gyere, gyere már! – türelmetlenkedett Niki. Kicsit meglökte a zombit, amitől az meglódult, de annyira, hogy hirtelen felindulásból csoszogott öt métert, méghozzá szokatlan fürgeséggel. Mellkasa és feje is előre húzta, ezért Bélának – az élő Bélának – muszáj volt elé állnia, hogy megfogja.

– Ahhoz képest, hogy döglött macskákat eszel, elég jó bőrben vagy – nyögte a halott terhe alatt.

– Vigyázok a súlyomra – vigyorogta Dezső.

Ebben a tempóban villámgyorsan, csaknem öt perc alatt átértek a túlsó oldalra, Babi néni házához.

– Várjatok, körülnézek – szólt ekkor Dönci, majd az előbbihez hasonlóan, kitolva mellkasát, magasra emelve fejét belépett a házba. Amikor fél kézzel kinyitotta az ajtót, egy pillanatra igazi hősnek érezte magát: a rosszfúnak, aki fél kézzel is elbánik bárkivel! Bármivel, bármilyen ellenséggel, nem számít, élő, holt, egy, kettő, egy tucat vagy harmadfél-száz-hétpróbás!

– Vigyázz! – visította Niki, amikor egy zombi a földre küldte Döncit.

Niki gyorsan a segítségére sietett: a teniszütővel előbb állon, majd mellkason vágta a zombit, aki ettől a falnak esett, bár továbbra sem tett le Dönci felzabálásáról.

– Majd én elintézem ezt – ajánlkozott az élő Béla. A földről felkapott egy követ, tarkón dobta a zombit, akire így már hárman jutottak. Míg ők az élőhalottal viaskodtak, addig a halott Béla és Dezső a kerítésnél állva nyújtózkodtak (nem sok sikerrel, köszönhetően,

hogy Bélának nem igen akadtak izületei, Dezsőnek pedig túlságosan is rugalmasak voltak). Béla egy pillanatra nem figyelt, így a szél az ingébe kapott, felemelte és felpakolta a kerítésre. Dezső rögvest felé sietett, hogy a segítségére legyen, de akkor meg a teniszütő szabadult el és vágta úgy kupán, hogy eldőlt, mint a sószásák.

– A kaszát! A kaszát! – kiáltotta az élő Béla a zűrzavarban, aki közben már két zombival viaskodott.

Dönci gyorsan felpattant, kirohant a házból, bezárta az ajtót, és kaszájával kivégezte a Bélát (nem túl fürgén) leteperni készülő zombit. Niki gyorsan Dezsőhöz rohant, aki hanyatt fekvé kalimpált, hogy segítse már fel valaki. Csontváz Béla pedig jobb híján beletörődött a sorsába.

További öt perc heves harc után Dönci az idő közben megjelenő öt zombit egytől egyig kivégezte, a testdarabolás testgyakorlás közben odaillő hangulatú dalocskával (majdnem eltalálva a szükséges hangokat) adva nagyobb nyomatékot rutinos kaszasuhintásainak: *Az utca kihalt, a hold visít az égen, az éj keze eltakar egy démont a térben. Suhognak a drótok, nyöszörögnek a fák, ködös óhomályban siratják el a mát. Talpam alatt ropog a megsorvadtt nappal, előttem egy démon surran el haraggal.*

Ezek után Bélával csontváz Béla felé vette az irányt. Az egyetlen problémát az jelentette, hogy Babi néni erődítményeket megszegye-nítő kerítéssel barikádozta el magát az élőktől, aztán a halottaktól, majd az élőhalottaktól; így csontváz Béla nagyjából két méter magasan csüngött.

– Hát téged meg hogy a csudába szedjük le onnan? – vakargatta fejét Dezső. Kezébe akadt néhány hajcsomó, de ez zavarta most a legkevésbé.

– Kéne egy létra – gondolkozott Niki.

– Vagy egy szék – okoskodott Dezső.

– Szék, létra, minek az ide? – csóválta fejét Dönci, és néhány röpké ugrással fent termelt a kerítés tetején.

– Lógunk, mi, lógunk, amikor tennivaló lenne? – viccelődött magában. Néhány másodpercet töltött csupán csontváz Béla kiszabadításával, aki ezek után nagy koppanással a földre esett. Elhagyta egyik lábszárcsontját, de nem esett komoly baja.

– Legalább nem lesz láb alatt – folytatta Dönci.

– Jaj, azért csak vissza kéne tenni! – méltatlankodott Niki. – Vissza tudjuk kötözni? – fordult Bélához.

– Nem kell – vágott közbe a halott Béla. – Visszavará... vará... zsolom. – És akkor hopp! A lábszárcsont egy szempillantás alatt a helyére reppent. Béla kicsit megmozgatta végtagjait, összehúzta az ingét, mert újabb szélfúvás jött, és várakozóan az élőkre pillantott (már amennyire pillanthat egy csontváz).

– Na, mehetünk végre? – türelmetlenkedett Dönci.

– Menjünk! – bólintott az élő Béla, majd a csapat tovább indult.

Azt hihetnék, hogy Babi néni háza a kerítésnél és a küszöbön heverő zombiknál nem lehet barátságatlanabb. És igazunk lenne!

Alighogy a csapat belépett, egy takaros, kellemes házacskába érkeztek. A házi húsleves és a házi kolbász illata belengte az egész helyet. Kiscicás tapéta, néhány szikkadt virágcsokor az éveket meghazudtolva fogadta az érkezőket barátságos, rothadó zöld színekkel.

– Hát, úgy látom, ez is kinyúlt – gondolkozott Dönci, amikor körbenézett. Életnek ugyanis nyoma sem volt.

– De aranyos lehetett a néni – szépített Niki. – Nézzétek! Van itt cicaágy, cicatál...

– És egy cica! – kiáltott fel Dezső boldogan. Gyorsan rávetette magát a macskára, és mielőtt még bárki szólhatott volna, eltörte a nyakát.

– Most komolyan, ezt muszáj volt? – szusszant fel Niki. – Van még vagy egy tucat macskád a házadban, Dezső.

– Tartalék – hörögte boldogan.

– És magunkkal akarod hozni? – érdeklődött Dönci.

– Megtartom – felelte a tetemet bámulva. – Szép kövér cica.

– Uram ég... – Niki kezébe temette arcát. – Nem, Dezső, nem hozod sehova!

– De keeeell! – utóbbi kifejezése kicsit úgy hangzott, mint amikor egy sértődött kisgyerek próbálja a szülei tudtára adni, hogy márpedig neki arra a csokira szüksége van, anélkül a csoki nélkül megőrül, meghal, és különben sem élet az élet csoki nélkül. Csak csoki helyett itt döglött macskáról volt szó.

– Nem! Fujj! – Niki kicsapta Dezső kezéből a tetemet.

– Nézzétek, mennyi kolbász! – mutatott be egy szobába az élő Béla. A rózsaszín tapéta, a vaníliásárga szőnyeg és a zöldes-barna,

csipkés fotel igazán jól passzoltak a kolbász áporodott barna színéhez.

– Na, ha éhes vagy, egyél azokból! – mutatott a szobába Niki. – Okos zombi vagy te!

– A macska jobb – érvelt nyugodtan Dezső.

– Hát, ha már az öreglánynak nem kell, megtartom a messzelátót – döntötte el Dönci, majd zsebre vágta a szerkentyűt. – Menjünk a kertbe, ott van az alagút bejárata.

– Mindjárt meghalok, olyan bűz van itt! – panaszkodott Niki. – Menjünk is inkább a levegőre!

Amikor a lány elfordult, Dezső kihasználta a lehetőséget, lehajolt a tőle telhető leggyorsabb tempóban, és felszedte a macskatetemet, majd elrejtette pólója alá: mintha hirtelen megnőtt volna a hasa.

– Nem buta, látni fogja – ellenkezett csontváz Béla.

– Addigra megeszem.

Így vágtak át megannyi kolbász, macskaeledel és macskatetem között, hogy elérjék az alagút elejét – vagy végét.

Babi néni hátsókertjében a tyúktreceekkel átellenben, keskeny betonlépcsőn lehetett leereszkedni a pincébe. Dönci a lejárát előtt rövid eligazító kupaktanácsot tartott, a tervezett útvonalat térképén szemléltetve, ami a nemrég, egy bodzabokor mögül kilesett aktuális zombiügyi állapotot mutatta.

– Azért is jobb a föld alatt haladnunk, mert itt és itt útlezárás van, amit folyamatosan őriznek a fegyveresek és a járványügys bohócok. Mi pedig simán átszisszolunk a talpuk alatt. Ennél az elágazásnál kell jobbra fordulnunk, onnan már csak tíz perc séta a Rumszesz pincéje a kijáráttal. Onnan pedig már egyszerűbb lesz a továbbjutás.

– Elképesztők ezek a földalatti járatok! – lelkesedett Niki. – Vajon kik építhették?

– Ezt a szakaszt, a pincétől idáig Babi néni faterja ásta hetvenkettő tavaszán – felelte Dönci. – De hogy a régi alagút mikor épült, azt sajnos nem tudom.

– Miért, mi történt hetvenkettőben? – érdeklődött Béla.

– Télen nagy hó esett, és az öregnek macerás volt eljutni a kocsmába.

– Micsoda nagyszerű ötlet! – bólogatott Dezső, aki átérez-

te, milyen áldatlan állapot egy hótörlesztés miatt hosszú napokon át Göröngyösi Olaszrizling nélkül sínylődni.

– De ugye nem fog a nyakunkba szakadni? – adott hangot kétségeinek Niki.

– Legutoljára úgy két éve voltam lent – felelte Dönci –, akkor még rendben voltak a járatok. Ne aggódj, jól megépítették anno. Elemlámpák rendben? – fordult Béla felé.

– Négy darabunk van. Egy jut nekem, egy neked, egy Nikinek, és egy...

– Én látok a sötétben – vetette közbe Béla.

– Akkor az utolsót hozza Dezső – nyomta a zombi kezébe a jó harminc centis ezüstszürke lámpát.

Dezső kíváncsian nézegette, majd meg is nyalta próbaképpen. Niki segítette bekapcsolni neki.

– Látod, így világít – nyomta meg a kellő helyen.

– Akkor indulás! – állt az élre Dönci, és határozott léptekkel elindult a lépcsőlejáraton.

A hátsó kertre csend telepedett. Csak a szél motozott a ritkás fű és a karalábéágások között. Ám pár perc múlva ütemes zöreje kelt életre a tyúktól belsejéből, majd feltűnt Babi néni, és a pincelejárát felé indult, furcsa, csoszogó léptekkel.

– Mennyi hordó! – csodálkozott Béla a pince közepén állva. A falak mellett több tucat fahordó pihent, a sort néha egy-egy jókora üvegből készült tárolóedény törte meg. Némelyikben vörös, némelyikben sárgás, némelyikben áttetsző folyadékkal.

– Babi néni vésztartaléka – nyújtott tárlatvezetést Ízirájder Dönci.

– Nocsak, nem vetette meg az itókát.

– Nem mind pálesz, ami fénylik. Ebben a kisebb hordóban két éve aludtteleget találtunk Tibi haverommal, miután a mellette lévőből kifogyott a bor. Ő azért megkóstolta, arra hivatkozva, hátha kumisz. Talán emiatt csúszott bele hazafelé a patakba. Szerencsére kellemes nyári estén történt, így nem didergett, miközben kiöntötte cipőjéből a patakvizet, és a nadrágja is gyorsan megszáradt. Azt a hordót akkor sikerült felborítanunk is, úgyhogy utána bele kellett mártogatni a macskát, figyelemelterelés céljából.

– És működött?

– Nem igazán, de már a látványért megérte – vigyorodott el Dönci az emlékkép hatására.

– Merre tovább? – kérdezte Béla, a falat szemlélve.

– Segítsetek, ezt a két ládát arrébb kell raknunk!

Közös erővel – bár Dezső inkább csak szurkolt – elrúgálták a karalábéval teli faládákat, a helyükön egy csapóajtóra leve. Bár nehezen és nyikorogva nyílt, előbukkant a keresett földalatti járat, amit még Babi néni faterja ásott hetvenkettő tavaszán. Libasorban leereszkedtek, majd elindultak a másfél méter széles folyosón.

Az út nagy része eseménytelenül telt, eltekintve attól, hogy egy-két leomlott földkupacnál át kellett tuszkolniuk a nehezebben mozgó élőhalottakat.

– És már meg is érkeztünk a Rumszesz nevezetű vendéglátóipari helyiség falai közé! – lelkesedett Dönci, mint egy profi idegenvezető.

– Pontosan hova lyukadunk ki? – érdeklődött Niki.

– Hát, izé, a női mosdó kettesszámú, használaton kívüli szepa-réjába – érkezett a válasz.

A Rumszeszben eközben zajlott az élet. Ugyan a zombik eléggé felforgatták a simagöröngyösiek hétköznapijait, ahhoz nem voltak elegek, hogy változtassanak a törzsközönség italozási szokásain. Sőt a felfordulás inkább csak növelte a napi forgalmat.

Ehhez a maga szerény módján Sz. Tibor is hozzájárult azzal, hogy a rendkívüli körülményekre való tekintettel, kettővel megnövelte a délutánonként elfogyasztott szokásos barackpálinka kontingensét. Főleg mivel tegnap már megint belecsúszott a patakba, pedig odafelé szép ívben ugrotta át. Még szerencse, hogy nem tél van.

Huszonkettőnyven, a csapos és kocsmáros éppen elé tolt egy újabb felest, majd egy-egy sört vitt ki a sarokasztalhoz, ahol két, eléggé megviselt külsejű ember susmogott.

– Köszönjük! – bölintott Borz, majd még jobban szemére húzta a kalapját, és tovább magyarázott valamit a mellette ülő alaknak.

Eközben Tibi felhajtotta a barackot, és pislogva szemlélni kezdte a szemközti falon lógó, égő nyakú zsiráfot. Azon mélézött, hogy a képen az a furcsa lobogás a festő zsenialitását dicséri, avagy csak a negyedik pohár nem várt mellékhatása. Nem jutott konszenzusra,

inkább a Dali festmény alatt ücsörgő, ismerősnek tűnő, bajszos alak lelkes szavait hallgatta.

– Én mondom néktek, ez nem maradhat annyiban! *Talpra magyar, hí a haza! Itt az idő, most, vagy soha! Mit rám kentek a századok, lemassuk a gyalázatot! Hol sírjaink domborulnak...*

– Nono – szolt közbe Tibi a pult mellől –, mostanság vigyázni kell a hasonló megnyilvánulásokkal, mert a jelenlegi helyzetben gyorsan rád ragasszák, hogy szélsőséges vagy, ha ilyeneket mondasz. Nem tudsz inkább valami vidámabb verset?

A bajszos először bosszúsán meredt a közbeszólóra, majd felsőhajtott, és poharát felemelve újabb szavalatba kezdett:

– *Gondüző borocska mellett vígan illan életem; gondüző borocska mellett, Sors, hatalmad nevetem. És mit ámultok? Ha mondom, hogy csak a bor istene, akit én imádok, aki e kebelnek mindene. És a bor vidám hevében...*

– Hát nem is tudom – súgta Borz a mellette iszogatónak –, szerintem sok benne a szóismétlés. Bezzeg a haikuk! Egyrészt nem tart soká megírni – egy regénynél tuti rövidebb –, másrészt abból a pár szóból észre se vehetik, hogy nincs a költészethez tehetséged.

Edömér egyetértően bólogatott e szavakra. Ő aztán tudta, hogy Borznak ehhez sincs semmi tehetsége. Csak sajnós kitarató.

Ekkor nyílt a női mosdó ajtaja, ahonnan Ízirájder Dönci lesett ki a vendégek felé. Mivel mindent rendben lévőnek talált, vidáman kimasírozott, a kocsmárosnak integetve.

– Szia, Huszonkettőnegyven, beugrottunk páran, ha nem gond.

– Ugyan már, Dönci, te itt mindig szívesen látott vendég vagy!

– Mondd csak, hogy állsz a zombikkal! Mármint a nyugisabb félékkel.

– Ha az agyam helyett a sörömbre pályáznak, és még fizetnek is érte, akkor semmi gondom velük. Látod azt a sarokasztalt? Éppen ott iszogatt kettő.

– Ühüm. Cső, Tibi! Mi a harci helyzet? – fordult Dönci a pult felé.

A megszólított erre felemelte mutatóujját, belenyúlt a zsebébe, és elfordult. Rövid ideig matatott valamit, majd közelről Dönci arcába nézett, és így felelt:

– Hörr... hörr – kinyitotta száját és két újjal kihúzott belőle valamit. – Törpehőrcsög! – közölte, tenyerén Dönci felé nyújtva a kis rágcslót.

– Oké, ez fáj – vigyorgott Dönci.

Szegény, alkoholpárába burkolt törpehórcsóg lelki szemei előtt lassan forgó, kéklő gyümölcsöktől roskadozó szilvafák járták vidám táncukat.

Amikor Ízirájder Dönci visszaindult a női mosdó felé, kicsapódott a bejárati ajtó, és négy fegyveres nyomult be a Rumszeszbe.

– John Smith ügynök vagyok, senki se mozduljon, a terület fertőzött! – kiáltotta az egyik berontó szíjájés. – Azok lesznek ketten, a sarokban – mutatott Borzék felé.

Kristálýsolyom: A nagy zombifutam

Hertelendy Anna és Ndy

Holt Költők Társasága

Senki nem sejtette, milyen erőik szabadulnak el. Senki nem gondolta, hogy mindez lehetséges. Senki nem számolt a következőkkel. De a csillogós vámpírok, a *mamipornó* és a szépirodalminak mondott bravúrprózák mindent megváltoztattak. Valakinek megálljt kellett parancsolnia a romlásnak. Véget kellett vetni a dekadenciának. A világot sötétségbe taszító erőik ellen valakinek fel kellett lépnie. Az emberiség hanyatlását meg kellett akadályozni!

A világ egy hősrre várt... ám arra senki nem számított, sőt legvadabb álmában sem jutott volna eszébe, hogy végül paranormális erőik sietnek majd a társadalom, a kultúra és a nyugati civilizáció segítségére...

* * *

A holttest körbetekintett, és csalódottan vette tudomásul, hogy fogalma sincs, hol van. Megkövülten meredt a kezében tartott feljegyzésre, amiben a „vizsgálati alany” megnevezés alatt részletes leírás következett egy mumifikálódott ismeretlen férfi hulláról, akiről azt feltételezte a feljegyzés készítője, hogy talán „P. Sándor”. „Lelőhelye: Simagöröngyös-síkság.”

– Mi a kő? – kérdezte bosszúsan az üres helyiségtől, amire az gondolatban vállat rándított, és ignorálta a tépelődő vizsgálati alany kérdését.

P. Sándor hamar tisztába jött a helyzetével. Végignézett erősen dehidratálódott önmagán, és azonnal tudta, a feljegyzés csakis róla szól. Csalhatatlan ösztönei megsúgták, hogy a csontjaira tapadó bőr, a légzés szükségtelensége és a vérkeringés totális hiánya miatt mindenképp halottnak kell tekintenie magát. Ebben a minőségében pedig nem csak joga volt, de erős késztetést is érzett, hogy kétségbeesett, földöntúli sikolyokat hallatva tépedesni kezdje ritkás – valaha fekete, mostanra szürkékévé fakult – bajuszát. De ellenállt a kísértésnek. Helyette ezt gondolta:

„Ha férfi vagy, légy férfi,
Erős, bátor, szilárd,
Akkor, hidd, hogy sem ember,
Sem sors könnyen nem árt.”

Ekképpen felbátorodva – és erősen hisztérikus hangulatban – feltépte a Fővárosi Régészeti Kutató Intézet ajtaját, és a nyomába szegődött néhány száz döglégy társaságában, engedve az ösztönös hívásnak (Forradalmat kell csinálni!), angolosan távozott, és elindult lelőhelye felé.

* * *

Juhász Tibor, menetjegy ellenőr, hivatástudata példásnak számított a BKV kötelékében. Reggel pontosan nyolc órakor vasalt ingben, makulátlanul tiszta, kék egyenruhában, a Marcsi Presszóban elfogyasztott féldeci pálinka áldásos, idegnyugtató hatása alatt, munkára készen jelentkezett felettesénél. Ezt követően – csak úgy, bemelegítésként – fél kilencig véletlenszerű igazoltatással feltartott néhány szemmel láthatóan siető utast a bejáratánál. Kilenc óra tíz perckor kiszúrt magának egy bajuszos férfit a hömpölygő tömegben. A lélektelenül csoszogó élők sűrűjében egy virgonc holttest ki-mondottan feltűnő jelenségnek számított. Juhász azonnal tudta, az ipsének vaj van a füle mögött. Elégedetten dörzsölgette tenyerét...

A kilenc óra negyvenötökor a helyszínre érkező rendőröknek így számolt be az elmúlt fél óra idegtépő eseményeiről:

– Kedves kollégák, így magunk közt meg kell valljam, sosem tévedek, jó emberismerő vagyok, és ez a tag – itt kicsit közelebb hajolt a rend őreihez – egészen biztosan állíthatom, hogy ez egy *értelmiségi* volt. – Az értelmiségi szót fojtott orrhangon kissé megnyomta és elnyújtotta, mintegy nyomatékosítva kialakult lesújtó véleményét az emberiség csőcselékéről, akikről titokban mindig is azt gondolta, haszontalan naplopók gyülekezete, és csak a bajt keverik. – Higgyék el, ez a fickó már messziről bűzlött... ezek állatok, kérem, ezek nem fürdenek, nem olyanok, mint mink, tisztességes állampolgárok! Ez a tag a másvilágról gyűtt’, én mondom, Juhász Tibor!

A rendőrök sokatmondó pillantást váltottak, majd hirtelen távozásukkal elejét vették a hosszasan ecsetelt sérelmek ismertetésének,

úgy mint számos döglégy család váratlan támadása, kezeletlen menetjegy, dulakodás közben lehulló ujjpercek meg némi bajuszszőr, arcátlan bliccelés és az

„Örömmel s fájdalommal

Számot vetett örökre,

S ezentúl úgy jár a világba, mint

Testetlen árnyék, mint lélektelen test.” poéma, amit a potyázó értelmiségi válaszul odamotyogott az ellenőrnek, amikor szakszerűen felszólította őt menetjegye vagy bérlete bemutatására.

* * *

Különös sereg menetelt délre. Évek óta forogtak mind sírjukban, de most kiszabadultak. Letépték a halál láncait, legyőzték a gúzsba kötő erőt. Egy egész generáció kiáltott segítségükért. De előjöttek, és átkeltek az Alföld sivatagán, hogy egyesülve életet leheljenek egy ország akadozó vérkeringésébe. Sajnos, amikor megérkeztek Simagöröngyös szutykos kis utcáira, és körbetekintettek az agyatlanul lődörgő seregleten, csalódottan konstatálták, hogy elkéstek.

– Elkéstünk! – hördült fel A. Endre.

– A népnek teljesen átmosták az agyát! – sajnálkozott R. Miklós.

– Vége a dalnak! – búsongott A. János.

– Uraim, az Alkonyattal bealkonyult a józanésznek is – közölte K. Frigyes, majd hozzátette: – Igyunk egy sört!

* * *

P. Sándor hitetlenkedve állt a pályaudvar zúgó forgatagában. Az imént próbálta meg a jegyáros elhíttetni vele, hogy nyolcszor kell átszállnia, ha a fővárosból el akar jutni arra a helyre, ami a legközelebb esik a feljegyzésben említett „lelőhelyéhez”. A jegyáros azt is megpróbálta bemagyarázni neki, hogy a Paprika IC-re kell először felszállnia.

– Nézze, nem lehetne inkább vonatra? – kérdezte P. Sándor udvariasan.

– Na, figyeljen! – rikoltott ki a pápaszemes asszony a kis beszélő-lukon. – I-n-t-e-r-c-i-t-y! – betűzte le hibátlanul. Büszkén vigyorgott hozzá. Mindig szeretett a műveltségével villogni.

– V-o-n-a-t n-e-m m-e-gy a-r-r-a-f-e-l-é? – P. Sándor nagyon igyekezett, hogy szót értsen ezzel a furcsa nővel.

– Fiacskám – a jegyárus kezdett kijönni a sodrából –, vagy a Paprikával utazik, és akkor pótbjegyet kell váltania, vagy gyorsan megy, akkor nem kell felárat fizetnie!

A zavart élőholtat elsodorta a hazautazó diákok tömege a pénztártól, mielőtt felgöngyölíthette volna ezt a nagy rejtélyt a vasút körül...

Így aztán P. Sándor fizetőeszköz híján ugyan, de az ifjúság modortalanságával kapcsolatban egy tapasztalattal gazdagabban felszállt az IC-vel egybekötött gyorsvonatra, amin – mint azt örömmel felfedezte - olyan ismeretlen eredetű szagok terjengtek, melyek elnyomták az övét...

* * *

A lángoló nyakú zsiráfot ábrázoló festményt még Varga Józsi, miskolci turista akasztotta - máig tisztázatlan okból – a Rumszesz belső termének a falára.

– Hehe, lángoló sör-ény – mutogatott a képre válaszul Józsi, amikor az ivóban lévők elkezdtek firtatni a hirtelen jött dekorációs roham okát. A kocsmá törzsközönsége (Sanya, Dezső és Dönci) hosszú másodpercekig próbálták értelmezni az elhangzottakat, de utóbb annyiban hagyták a dolgot.

Bár eltelt azóta jó néhány év, és a turista már messze jár, a festmény ma is intellektuális kihívások elé állítja a Simagöröngyös szélén megbúvó ivóba betérő falunépét. A zsiráf maga sem sejtette, milyen küldetést bízott rá a sors, csak diszkréten túrta a megaláztatást, hogy egy csendes és kulturált múzeumi szeglet helyett a hangos és kulturálatlan kocsmá falán díszeljen. Tette ezt zokszó nélkül, még akkor is, amikor Ízirájder Dönci helyi lakos és zombivadász, alkoholtól fűtött lelkesedésében megpróbálta eloltani a sörényét.

Persze, mindez a történet szempontjából nem lényeges.

* * *

P. Sándor végül nyolcszori átszállás után, „hí a haza” felkiáltással, valamint egy bzmuttal érkezett Simagöröngyös festőietlen, minden jelleget nélkülöző településére. Akadt ugyan dolga néhány

jegyellenőrrel, de azok egy kivételével visszafordíthatatlan arcidegrángással távoztak az emelkedett hangulatban lévő férfi közeléből. Az utolsóknak nem volt ilyen szerencséje – őt még Salakszentmotoros térségében felfalta egy vonatra szökött élőhalott.

P. Sándor nem várt ugyan fogadóbizottságot, mégis meglepte az állomáson lődörgő, hörgő, lődörögve ténfergő, helybélieket üldöző élőhalottak tömege. Ugyanakkor ellenállhatatlan erő vonzotta a saras utcácskákon át egy apró kocsmá felé, melynek fából faragott homlokzatára a „Rumszesz” nevet vésték.

Az ivó előtt kisebb csődület fogadta.

- Ez kirekesztés! – harsogta egy szürkére aszott bőrű, ám ápolt szakállat viselő férfi az ajtón elhelyezett, kartonpapírra mutatva, melyen a következő felirat díszelgett:

„ÉLLŐHALLOTAKKNAK TÍLOS AZ BLÉPÉSS!!!!”

- Naná! – bólogatott egy kockásinges, pocakos férfi az ajtóban, miközben egy jókora kaszát lengetett. – Mi itten fogyasztani akarunk, nem pedig azt, hogy minket fogyasszanak! Úgyhogy ki vagytok rekesztve!

- Miféle rekesz? – tudakolta az egyik nagybajuszú társuk, akinek hiányoztak a fülei.

- Nem rekesz, hanem rekeszt! – vesztette el a türelmét végleg az ápolt szakállú.

- Én is azt mondtam... – sértődött meg a bajszos. – Bort! Egy teljes rekeszt!

- Nézze, János, arról van szó, hogy nem engednek be!

- Ja?! – Földtől porló zsebeiből néhány fakósárgán csillogó érmét varázsolt elő. – Ez talán segít...

- Khmm... azaz khmm! – változtatta meg a véleményét a kockásinges. – Fáradjanak be az urak!

P. Sándor tudta, hogy révbe ért. Baráti vállveregetések közepette belépett az ivóba.

Senki sem vette észre, hogy a társaság nyomában két másik férfi is beslisszolt a kocsmába. Egyikük mélyen az arcába húzott kapucnival rejtette el az arcát ért, ágyúcső okozta traumát, míg a másik egy makacsul a csigolyái közé fészkelődött dobócsillagot rejtgetett. Pedig némi nézeteltérés is akadhatott köztük, mert a kapucnis

olykor nagy erővel gyomrozta a dobócsillagost, míg az egy letört faággal támadta a traumatizált lágyrészeit.

* * *

Miközben a „kehidai tekintetes” és a „forradalom költője” kisebb szemantikai vitába keveredett, valamint a nagybajuszú vitába szállt a szakállással egy régi költemény aktualizálásának szükségességét illetően („Hol sírjaink homorúak”) kisebb társaság ült a szomszédos asztalhoz egy csontváz és macskaszagú élőholt társaságában. Az ajtót őrző kockásinges mindeközben dühösen a sarokba vágta a kartonpapírra írt feliratot, melynek megfogalmazására és javíthatására ráment a fél délutánja.

És nem csak ő volt dühös. A sarokban rejtőző Borz Brúnót – akit az asztal alatt Horváth Edömér egy hegyes faággal vegzált – mindinkább elkapta a pulykaméreg. A pesti tahóval még csak kiegyezett volna (természetesen csak akkor, ha átengedi neki Klauzál Teréziácska kegyeit), de hallgatván a nagyszájú társaság „az irodalom megreformálását” és a „középszerűség eltörlését” célzó kirohanását, betelt nála a pohár! Épp felpattant volna, hogy kiossza a tudálékos társaságot, amikor kicsapódott a bejárati ajtó, és négy fegyveres nyomult be a Rumszeszbe.

– John Smith ügynök vagyok, senki se mozduljon, a terület fertőzött! – kiáltotta az egyik berontó szíjájás. – Azok lesznek ketten, a sarokban – mutatott Borzék felé. – És ott még kettő!

Edömérre hálót lőttek, a borsodi udvarost azonban elhibázták. Borz azonnal felfedezte az egérutat: a konyhaajtó nyitva állt! Rohanva indult a kiút felé, azonban néhány lépés után megtorpant. Lelkiismerete nem engedte távozni!

– Ti ott! – kiáltott a néhány asztalnyira ülő társaság felé. – Daboklész kardjaként lebeg fejetek felett a tudatlanság! Írni csak úgy érdemes, hogy egy kétéves gyerek is megértse! Lila ködös, képzavaros képzelgésekre senki sem kíváncsi! Szerénytelenség nélkül állíthatom, hogy én például... – ebben a pillanatban egy sokkoló vezetőke állt a testébe, és kékes szikraözön hallgattatta el.

* * *

John Smith elégedetten állt a kocsmá közepén, miközben emberei Dezsőt, Csontváz Bélát, Borzot és Edömért kivonszolták az ivóból.

– Velük mi legyen, hadnagy? – mutatott az egyik fekete ruhás a kényelmetlenül feszengő (élő)holt költők felé. – Őket is vigyük?

– Bolond vagy te?! – mordult rá a hadnagy a beosztottjára. – Nem látod, hogy azok *értelmiségiek*? Bajlódjanak velük csak a magyarok!

* * *

A csillogós vámpírok, a *mamipornó* és a szépirodalminak mondott bravúrprózák mindent megváltoztattak. Valakinek megálljt kellett parancsolnia a romlásnak. Véget kellett vetni a dekadenciának. A világot sötétségbe taszító erők ellen valakinek fel kellett lépnie. Az emberiség hanyatlását meg kellett akadályozni!

A világ egy hősrre várt... és még egy képzavart is vállalva, megkönnyebbülve sóhajtott fel, hogy ez az illető nem Borz Brúnó lett.

Ndy

Adód, vagy nem adod!

1.

Zombori őrmester – a közismert politikus, Zombori Gerzson fia – elmélyülten piszkálta ritkás hajtincseit, miközben az apró magaslatról Simagöröngyöst szemlélte. A szikrázó napsütés szépiaszínűre fakította a tájat, az épületek világosszürkének, a vörös cseréptetők barnásnak látszottak. Belülről, a szögesdróttal körülvett sáncok mögül békésnek tűnt az alatt elterülő falucska: leszámítva persze a szűk utcákban és a főtéren ögyelgő zombikat és az előlük menekülő néhány helybelit, balul járt újságíró, valamint katasztrófaturistát.

– Reméljük, nem kapnak szagot megint – dűnnyögte Colos, a frissen besorozott újonc, aki a helyszínrre érkezése óta betegesen rettegett a zombiktól. Persze tudta, hogy benne van a hiba, de az „Út a munkába” programot, melynek keretében idekerült, a választásokat megelőző szavazáskor másként képzelte el. Igaz, bölcsész-doktorként örülhetett, hogy szerepelhet a közmunka-programban. Büszkeséggel töltötte el, hogy ha leszolgálja harminc napját, végre regisztrált munkanélkülivé léphet elő!

– Van két gépfegyverállításunk, tizenkét kézfegyverünk – csattant fel Zombori mérgesen. – Ezek csak agytalan halottak! – Nem engedhette, hogy az ehhez hasonló megnyilvánulások aláássák a morált.

– És egy homokzsákunk – fűzte hozzá H. László, az ötvenkét éves, katasztrófavédelemre berendelt kéziszigálatos.

– Hogy néz ki már megint, fiam? – dörrent a korosodó kéziszigálatosra a huszonhét éves őrmester.

– Mint mondtam, adminisztrációs hiba történt, amikor kiosztották az egyenruhákat... – kezdett a magyarázatba a testes férfi, aki a három számmal kisebb, hátul szakadt zubbonyában leginkább egy gígási kötözöttsonkára emlékeztetett.

– Kifogásokkal tele van a padlás! – üvöltötte a parancsnok a tábor átellenes pontjára mutatva. – Na, tegye csak oda azt a homokzsákot!

A sokat látott homokzsák már bejárta a tábor minden szegletét, mert Zombori rühellte az idősödő férfit – nagy tiszteletben tartott

édesapja egykori politikai ellenfelét – akit az ominózus, ötvenkilős homokzsákkal felfegyverkezve rendeltek a haza szolgálatára.

Miután Zombori úgy érezte, hogy ismét helyreállt a tekintélye – valamint a homokzsák is a korábitól eltérő helyre és pozícióba került – egy rémisztő jelenségre lett figyelmes.

Kipattant a falu egyetlen kocsmájának az ajtaja, lövések dördültek, majd két furcsa alak ugrott be egy piros, tuningolt Zsiguliba, és nyaktörő tempóban a Zombori által parancsnokolt megfigyelőpont felé indult. Az őrmester rettegetve ráncolta össze a homlokát: a nagyritkán erre kószáló zombikkal még elboldogult, viszont az ezerkettes Ladában érkező helybeliek ellen több ízben is tehetetlennek bizonyult; mindig alulmaradt, amikor a kocsmá tulajdonosa és valamelyik akasztófavirág haverja tarhálni kezdett a tábornál.

2.

Özvegy Pulacsek Sándor komor képpel üldögélt Seres Tóni borozójában néhány helybeli és néhány ezer légy társaságában. A fapadokkal és rozoga asztalokkal berendezett szocreál ivóban penetráns kocsmaszag terjengett. Tóni azt állította, hogy nem lehet szellőztetni az utcákon ögyelgő zombinépség miatt, de Sanya tudta, hogy a kocsmáros mellébeszél: a helyiségben már a katasztrófa előtt is vágni lehetett a kiömlött olcsó bor és sör, valamint a dohányfüst egyvelegéből létrejött ajert. A szag és az utcákon lődörgő zombik ellenére a helybeliek napi szinten látogatták az ivót, professzionális szintre fejlesztve ezzel lopakodási, rejtőzési és menekülési képességeiket.

„A természetes szelekció evolúciós, az alkoholizmus pedig társadalmi szükségszerűség” – mutatott rá Seres, ha valamelyik törzsvendégét mégis elkapták az élőholtak.

Sándort azonban pillanatnyilag nem tudta jobb kedvre hangolni sem a megszokott társaság, sem pedig az előtte álló műanyagpallackban lötyögő bor. Baja volt a világgal. Az ismert mondás szerint két dolog biztos az életben: a halál és az adók. Miután a mondás első részében korábban keserűen és nyilvánvalóan csalódott, ezúttal a második félmondatba vetett hite is összeomlott. Az egykulcsos adórendszer bevezetésével huszonkétezer-nyolcszáz forintra csökken a becsülettel kiérdemelt özvegyi nyugdíja!

Komor merengését fékcsikorgás, néhány lövés, morgás, kaparászás, hörgés, még több hörgés, egy elnyújtott üvöltés, valamint a bejárati ajtó zárjában megnyikorduló kulcs hangja zavarta meg. Seres Tóniék visszaérkeztek a megfigyelőpontoknál tett üzleti útjukról.

– Egy teljes zsák minőségi homokot cseréltem az egyik polgárvédelmessel fél marék pipadohányért – újságolta boldogan. – Akad még egy kis cement, végre ki tudom javítani a pincelejárót, mert már erősen omlik.

– Erősen omlik! – bólogatott a Tóni mellett álló langaléta alak.

– Miért lógatod az orrod, Sanya? – fordult barátja felé Seres, amint annak borús arcára pillantott.

– Miért lógatod...? – ismételte a langaléta.

Özvegy Pulacseken látszott, hogy az őt ért sokk miatt nehezeére esik beszélni a dolgról. Végül mégis belekezdett:

– Lecsökkentették... – megköszöriülte a torkát, férfiasan kitörölt egy kósza könnycseppet a szeme sarkából, és elcsukló hangon folytatta: – Lecsökkentették a nyugdíjam. Mivel a Hansz után kapott juttatást segélyszerű ellátásnak minősítették... – szája széle megremegett, de hősiesen befejezte a mondatot –, adóznom kell belőle!

A helyiségre döbrent csend telepedett.

– Nem mondd! – jegyezte meg Tóni, csak hogy mondjon valamit.

– De, mondom! – búsulva Sándor.

– Mongya! – erősített rá a langaléta.

– Hogy etessek ennyiből egy éhes száját? – tört elő a kétségbeesés az özvegy férfiből.

– Méghozzá baromi éheset! – kontrázott rá Seres. – Tudják is azok odafent, hogy csörgeti szegény Hanszi a láncait, ha kimarad a vacsora! – Részvétteljesen átkarolta barátja vállát.

Csak lehet valamit tenni! – vetette fel az egyik vendég. – Esetleg megolajozhatnátok azokat a láncokat, vagy mi...

– Ezeknek semmi sem szent – csóválta a fejét Sanya. – Sem a halál, sem az adók.

– Talán... talán a kettő együtt mégis működhetne – okoskodott Huszák Feri, aki korábban a salakszentmotorosi színesfémtelep könyvelője volt, és szakértőnek számított adóelkerülésben. Évekig

jól végezte a dolgát, csak akkor bukott meg, amikor egy gátlástalan adóellenőr kihasználva a férfi kettőslátását, szerelmespárnak álcázta magát. – Ha meghalnál, nem lenne jogalapjuk levonni az adót, a TB-ről nem is beszélve!

– Mégis, hogyan haljak meg? – tanácsolankodott Sándor.

– Szigorúan technikai értelemben – közölte Huszák. – Néhányan, akiket megharaptak, továbbra is egészen jól vannak, vidáman élnek... azaz élőhalnak tovább, végzik a munkájukat.

Bár Sándort a „végzik a munkájukat” momentum erősen idegesítette, azért rákérdezett:

– És hogyan lehetne ezt véghezvinni?

– Fogalmam sincs – vonta meg a vállát a volt könyvelő. – Viszont erre kószál egy furcsa fazon, aki állítása szerint mindent tud az élet és halál rejtelméről...

– Keressük meg! – pörgette meg az ujja körül a tuning-Zsiguli kulcsát Seres Tóni. Mindig is a tettek emberének tartotta magát.

3.

Alig egy órányi távolságra Simagöröngyöstől – helikopterrel per sze – egy ablaktalan, félhomályos helyiségben egy férfi várakozott. Ha az aprócska helyiségnek lett volna ablaka, ezt az ablakot minden bizonnyal úgy definiálják, hogy „vakon hunyorog”. De nem volt neki.

A férfi cigarettát vett elő a zsebéből. Néha apróságok különböz tetnek csak meg egy dolgot egy másik dologtól. Az imént említett férfi olyan balsejtelmet árasztva vette elő azt a bizonyos cigarettát, mint ahogy csak azok tudják, akik egész életükben azt gyakorolták, hogy mégis, hogy a fenébe kell egy vacak cigarettát ilyen határozott módon, fenyegető balsejtelmet árasztva elővenni.

4.

H. László békésen pipázgatott egy drótkötélre feszített ponyva takarásában, miközben Colost – annak napi fejadagja feléért – egy esetleges zombitámadás túlélésére oktatta. Bár a kézisziglatos semmivel sem tudott többet a fiatal újoncnál a zombikról – úgy vélte –, a túlélésről annál többet.

– Fontos dolog még... – jókora füstfelhőt fújt. – Add csak ide a maradék sonkát, demonstrálom!

Colos, bár erősen korgott a gyomra, szolgálatkészen nyújtotta felé a féladag ételből megmaradt szeletet, amit László egyetlen harapással eltüntetett.

– Tehát, mint láthattad, fontos dolog még a bőséges és kiegyensúlyozott táplálkozás.

A bölcsész hálásan bólintott, és feljegyezte a lassan teleírt lapra, a „Zombitámadás” címszó alá: 23-as pont, kiegyensúlyozott, bőséges táplálkozás.

Ebben a pillanatban Zombori dugta be a fejét a hevenyészve felállított árnyékvető alá, és szokásához híven azonnal ordítani kezdett:

– Maguk meg mit heverésznek szolgálat közben?

H. László szánakozva megvakarta az orrát: – Tudja, őrmester, a kommunikáció ezen módozata előbb-utóbb tolulást okoz. Onnan már csak egy lépés a permanens székrekedés, a gyomorbántalmak és...

– Hogy áll magán az a zubbony, katona?! – üvöltötte Zombori elégedetten, hiszen jó pár felesleges kör lefutása nélkül, szinte azonnal kedvenc témájára térhetett.

– Mint ezelőtt már pontosan száztizenhét alkalommal említettem, egy adminisztrációs hiba folytán...

– Mindenért más a hibás, mi? Na, fogja csak meg azt a homokzsákot! – mutatott a tábor átellenes pontja felé, majd összeráncolta a homlokát, beleszimatolt a levegőbe, forgatta a fejét és legmélyebb döbbenettel a hangjában megszólalt: – Hova tűnt az az átkozott homokzsák?!

H. László vonásai gyermeki ártatlanságot tükröztek, miközben meglepetten visszakérdezett:

– Miféle homokzsák?

– Amivel ideküldték magát, marha!

– Én teherautóval jöttem! – adta László továbbra is az ártatlant. – A kiképzés alatt a homokzsák, mint lehetséges szállítóeszköz, szóba sem került.

Zombori elviharzott, majd egy hivatalosnak látszó papírlappal tért vissza.

– Itt van, feketén-fehéren! H. László katonai felszerelése: XXXL-es nadrág, 45-ös bakancs, egy S-es méretű zubbony...

– Na, ugye! – szúrta közbe László, de a parancsnokot nem lehetett megfélekezni.

– ...valamint a fegyverzeteként szolgáló ötven kilós homokzsák!

– Ja, az a homokzsák! – csapott a homlokára a kéziszolgálatos, mint aki rájött az univerzum valamely fontosabb titkára.

– Pontosan az! – tajtékozott Zombori. – Tehát, hol van?

– Úgy tűnik, elkallódott.

– Maga szórakozik velem! – Az őrmester hangja elcsuklott a döbbenettől.

– Nem csak magával – László igyekezett megnyugtatni az agyvérzés közelében járó parancsnokot.

Zombori arcán kaján vigyor terült el:

– Megmondom, mi lesz. Maga elhagyja a körletet, és addig vissza sem jön, amíg meg nem találja a hanyagsága miatt elveszett felszerelését. Ellenkező esetben olyan szabálysértési eljárást indítok ön ellen, ami után még az unokája is fizetni fog!

H. László nem sokkal később kísértél a megfigyelőpont kapuján. Odakint bukfencezett, vetődött kettőt jobbra, utána egyet balra – tudta ő jól, milyen a háború, hiszen otthon saját airsoft csapata volt –, majd a látszólagosnál keményebb talajra, valamint a frissen szerzett zúzódásaira való tekintettel úgy döntött, hogy ezúttal kivételesen nem törődik az imázsa építésével. Sántikálva elindult a falu irányába.

5.

Seres Tóni épp a főtér felé szlalomozott a zombik közt – utálta, ha a fogaikkal vagy más kiálló testrészükkel megkarcolták a dukkózását –, amikor a természetes polgárvédelmis előrohant egy mellékutcából, néhány élőhalottal a nyomában.

– Jé, ez az a fazon, akivel a homokzsákot cseréltük. Jó fejnek tűnt. Vajon mit keres itt?

– Kérdezzük meg! – vonta meg a vállát rezignáltan Sanya.

Seres nagyot fékezett a polgárvédelmis orra előtt, majd letekerte az ablakot és kikiabált:

– Hé, komám, miért futkározol erre?

– Nem... rm... ...janak!

Mivel a megtermett férfi immár a Zsiguli körül keringett nyomában az élőholtakkal, a válasz kritikus részeinél mindig a túloldali, feltekert ablak, vagy a füstöt okádó kipufogó mellé ért. Ilyenkor köhögött is.

– Te érted, mit mond? – kérdezte Tóni Pulacseket, de az csak vonogatta a vállát.

– Egy kukkot sem értünk! – kiabált ki Seres újfent.

– ...m akarom h... nak! – lihegte vissza az.

– Valamit nem akar – közölte Sándor a homlokát ráncoló kocsmárossal.

– Na, de mit nem? – értetlenkedett Tóni.

– Mit nem? – ismételte firtató hangon a hátsó ülésen nyújtózó langaléta figura.

Mivel a következő tíz kör után sem értették, hogy mit kiabál a polgáriszolgálatos, Seres kidugta a puskáját az ablakon, és fejbe lőtte a testes férfit üldöző zombikat.

– Bocsi – intett a torzók felé Tóni –, de nem értettük, hogy mit nem akarsz.

– Hogy megharapjanak! – köhögte a férfi.

– Jogos! – bólintott Sanya. – Randán szokott az olyasmi végződni.

– Olyasmi végződni – kontrázta a hátsó ülésről a langaléta.

– Ülj be – intett Tóni hanyagul –, elviszünk.

Miután a testes kéziszolgálatos bekászálódott a hátsó ülésen kuporgó langaléta mellé, a kocsmáros csikorgó kerekekkel kilőtt, és egy percen belül harmincra gyorsulva ismét nekivágott az útnak.

– Hova megyünk? – kérdezte H. László úgy negyedóra múlva, miután feltűnt, hogy Tóni mind tanácstalanabban köröz a falu főtere körül.

– Keresünk egy embert – közölte Sanya.

– Ja, az más – vakarta meg feje búbját a szenior korú sorköteles. – Nem akarok pofátlan lenni, de mégis, merre keressük?

– A cselekmény ezen része még tervezési fázisban van – meredt maga elé Tóni. Felhúzott bal szemöldöke és félreálló szája azt a tényt sugallta, miszerint nagyon gondolkodik. – Megvan! – kiáltott fel újabb negyed óra múlva, miután harmadjára gázolt élőhalálra egy

hörögve méltatlankodó egykori katasztrófaturistát. – Ez egy szent ember. Tehát, miután Simagöröngyösre érkezett, biztos meglátogatta a falu régebben eltemetett szentjét. Az öreg temetőbe megyünk!

– Szentté avattak valakit erre? – lepődött meg H. László, aki annyira utálta a kereszténységet, hogy mindent tudott róla.

– Lápi Szent Teobaldot – bólintott Sanya. – Itt élt a mocsárban és békákat evett.

– Egyszer egy vak ember bement a kunyhójába, és mire kijött, nem volt sánta – tódította Seres.

– Előtte az volt? – értetlenkedett a kéziszigálatos.

– Nem, de vak létére egy olyan csúszós mocsárban könnyen lesérülhetett volna – mentegette a falu szentjének becsületét Tóni.

– Sőt – fokozta Sanya –, egy esős napon, amikor felduzzadt a mocsár, utat mutatott a törökök elől menekülő Rétapáty Gróf állapotos nejének és karon ülő kisgyermekének.

– És gondolom, így megmenekültek – bólintott H. László, mire Seres megrázta a fejét.

– Valójában belefulladás a mocsárba, mert Teobald elhibázta az útvonalat, de a jószándék megvolt benne.

– A jószándék megvolt... – kontrázott a langaléta, aki idáig csendesen érdeklődve nézte a monoton ismétlődő tájat.

– Egyébként, nem is mondtad, miért jöttél le a katasztrófavédelmisektől? – fordult Sanya a kéziszigálatos felé, miután betájolta a régi temetőt.

– Kéne a homokzsák zacskója – közölte H. László. – Cserébe én is visszaadom a pipadohányét.

Seres bólintott, majd – üzlet az üzlet – kezét nyújtott a testes férfinak.

6.

Néhány száz kilométerrel Simagöröngyöstől, egy félhomályos szobában megcsörrent egy telefon. Ha egy telefon tudott volna parancsolóan és ellentmondást nem tűrően csörögni, minden bizonnyal ez a készülék lett volna az.

Inas kéz nyúlt az ütött-kopott készülék felé, majd egy vérfagyasztoán nyugodt férfihang szólt bele a kagylóba olyan tónusban, melyet

hallva szinte mindenki úgy érezné, fagypont körülre csökkent a hőmérséklet:

– Itt Gerzson.

7.

Az öreg temetőben lódörgő halottak nem voltak bőrben – se jóban, sem pedig rosszban. Seres söréttel lőtte a csontvázakat, Pulacsek a szívéhez nőtt ásójával aprított, míg H. László homokzsák hiányában egy kölcsön-kerékkulccsal zúzta a koponyákat. A Zsigulinak támaszkodó langaléta mindeközben az orrát túrta. Mint Tóni korábban megjegyezte, fura haverjuk számos jó tulajdonsága mellett (például, hogy gyakran ismétli az elmondottakat), sajnos zombi-apokaliszis esetén nem bevethető, mert „valahogy mindig elmélázza az ilyen dogokat”.

Nehéz volt a terep. Rozsdabarna avar és makacsul kapaszkodó kúszónövények borították az ázott talajt. Az alattomosan lapuló mohos kősirokat méregzöld moha lepte és frissen kapart lyukak ásítottak szerte-szét, hogy csapdába ejtsék a gyanútlanul erre tévedőket.

Tízpercnyi küzdelem után végre megközelítették az egykori remete kriptáját. A leszakadt ajtót belülről egymásra rakott kövekkel torlaszolták el. A kövek között az egyik résen egy seszínű szempár kukucskált kifelé.

– Van bent valaki? – kiabált be Seres Tóni egy nyíláson.
– Isten hatalmas! – érkezett a magas, orrhangon a válasz.
– Jó, de mégis mit csinálsz odabent? – érdeklődött Sanya.
– Elfalaztam magam – közölte az orrhang.
– Azt látjuk, de miért?
– Hogy nyugodtan imádkozhassak a megváltásotokért! Csak az előző pillanatban tizenhét démont szedtem le bűnös lelkeitekről! Nézzétek a számat...

– ...csak a szemed látjuk...

– ...a szívetekkel...

– ...ja, úgy!

– ...mert a szentlélek szól rajtam keresztül.

– Lenne egy kérdésünk – állt elő a farbával Seres.

– Mint mindenkinek – kenetteljeskedett a seszínű szem tulajdonosa.

– Lehet, de mi állunk itt, tehát ha nem válaszolsz, rád döntjük ezt a béna kórakást – vesztette el a türelmét Sanya. Lapát volt nála, és nem félt használni.

– Természetesen azért vagyok itt, hogy válaszoljak! – hadarta szinte nyomban az elfalazott.

– Hogyan lehetnék olyan élőhalott, aki nem rohangál hörögve mások után? – vágta ki Sanya. – Tegyük fel, ha véletlenül, az adócsalás mindenféle alapos és elítélendő szándéka nélkül, efféle szörnyű és valószínűtlen balesetet szenvednék.

– Ha egy igazhívő imádkozik érted, védett vagy e pokoli teremtmények hordái ellen! – válaszolt a kőfal biztonságából a seszínű szem tulajdonosa. – No persze, Krisztus koporsóját sem őrizték ingyen...

– És mibe fájna nekem egy ilyen imádság? – kérdezte borús képpel Sanya, aki a várható költségek hatására azonnal szenvedni kezdett és kis híján deperszonalizálódott.

– Világi hívságok engem nem érdekelnek! – válaszolta sértett hangon a szent ember. – Viszont húzhatnátok a kripta elé egy jobb falat, mert az elkárhozottak folyamatos hörögése idegesít.

Pulacsek epekedve nézett Tónira, aki a vágyakozó pillantások súlya alatt végül megtört:

– Jól van, a pincelejáró még várhat. Akad egy kis mész meg cement... és most már homok is. Megcsináljuk azt a nyavalyás falat.

A seszínű szem felcsillant.

8.

Távol a falutól (viszonylagosan, bár egy gyors járművel azért elég közel), egy félhomályos helyiségben feltárcsáztak egy telefonszámot. Az illető, aki tárcsázott, olyan hátborzongató és érzelemmentes módon tette ezt, hogy még a legbátrabb embernek is inába szállt volna a bátorsága, ha látja. Megvárta, amíg a túldalalon felveszik a készüléket, majd dermesztő hangon beleszólt:

– Akció indul, huszár F4-re.

– Be vagy baszva, ecsém, ez egy pizzéria, nem pedig a sakk klub!
– válaszolta egy hányaveti hang a vonal másik oldaláról.

– Izé... elnézést – esett ki szerepéből a hívó. – Úgy tűnik, elnéztem a számot.

Miután letette a telefont, megfordította a kezében lévő névjegykártyát, és megismételte a hívást. Ezúttal sikerrel járt. A simagöröngyösi CIA akció elindult.

9.

A kis társaság könyékig malteresen, de elégedetten állt az immár elfalazott kripta előtt. Az ezt megelőző másfél óra igen kimerítő volt számukra, nem is annyira a munka, inkább a kriptában tartózkodó fickó folyamatos szent- és példabeszédei miatt. Mindannyian megkönnyebbültek, mikor a kőfal végre hermetikusan elzárta a bejáratot, és visszagondolva, sajnálták azokat a zombikat, akiknek idáig a bejárat előtt az Isten dicsőségéről szóló példabeszédeket hallgatniuk kellett. Mielőtt az utolsó követ is helyére illesztették, a szent még megáldotta Pulacseket.

– De most komolyan. Nem fog bent éhen halni? – kérdezte H. László, miközben visszafelé gyalogoltak a piros Zsigulihoz.

– Isten fénye ad neki táplálékot – vágta rá egyszerre Seres és Pulacsek, akik az elmúlt időszak alatt többet megtudtak a vallásról, mint amennyit valaha is akartak.

– Jó, hallottam én is, de odabent sötét van... – próbálkozott még meg egy gyenge ellenvetéssel a kéziszigorlatos, ám az özvegyi-nyugdíjas és a kocsmáros pillanatok alatt összezúzták az érvelését:

– Isten fényét a lelkedben látod!

A testes férfi nem erőltette tovább a dolgot, nehogy megsértse Sanyát, aki a frissen megáldottak átszellemült vonásaival baktatott mellette.

– Most már csak meg kell, hogy harapjanak – közölte elégedetten Pulacsek, aki alig várta, hogy végre egyszemélyes adóparadicsommá magasztosuljon.

– A kísérletet ellenőrzött körülmények közt kell elvégeznünk – vetette ellen Tóni, aki egyszer udvarolt egy lánynak a helyi könyvtárban, és eközben véletlenül levert egy Öveges József könyvet a polcra. Azóta úgy érezte, teljesen tisztában van a tudományos eljárásokkal kapcsolatban.

Előhúzott egy jókora zacskót a kocsiából, és egy düledt szemmel vicsorgó fejet dobott bele, amit korábban épen hagyott, hogy megfelelő katalizátora legyen Sanya élőhalálának.

– Add csak ide! – türelmetlenkedett Pulacsek, de a kocsmáros bedobta a fejet a csomagtartóba.

– Előbb meg kell mosnunk a fogait! Gondolom, nem akarsz vérmérgezést kapni!

Gond nélkül értek vissza a kocsmához – leszámítva, hogy a korábban méltatlankodva hörgő katasztrófaturista-zombit negyedszer is elgázolták. A helyiségbe kicsit nehezebben jutottak be, mert ezúttal meglehetősen sok élőhalott lebzsel az ajtó előtt, ráadásul a csomagtartóba dobott fej is kirágta magát a zacskóból. Némi elterelő hadművelet után sikerült egy rettegve kukucskáló szomszéd ablaka alá csődíteni az élőhalottakat. A házban megbúvó férfi olyan érces, magas hangon sikoltozott, amikor a zombik elkezdték kaparni a bejárati ajtaját, hogy H. Lászlónak volt ideje elköszönni a többiektől, majd ráérős tempóban visszaindulni az immár fűvel és háztartási hulladékkal töltött „homokzsákkal” a támaszpontra.

10.

Sokkal távolabb, egy örökkel vigyázott szerény, hússzobás nyaralóban egy kövér férfi whisky-t töltött magas, ösztövérszélgetőtársának. Egy ideig élvezte a korábban szívott, mostanra pedig a hamutartóban füstölgő kubai szivar aromáját, majd megszólalt:

– Felfoghatjuk kudarcként is, hogy elesett az óceániai bázisunk, de én ennek ellenére pozitív szemszögből ítélném meg a dolgokat.

– Az a bázis több millió dollárba került – válaszolta szemöldök ráncolva a másik.

– Persze – vonta meg a vállát a kövér. – Az adófizetőknek. Nekünk viszont ezalatt sikerült kifejleszteni a vírus egy ellenszerét.

– Képesek vagyunk a vírusnak ellenálló egyedeket létrehozni? – csillant fel a vékony férfi szeme.

– Azt nem, a vírus továbbra is átváltoztatja az illetőt. Viszont ezután a sejtek nem pusztulnak. Egy közép-európai helységben el is kezdtük a tesztelést.

– Hol?

– Ez a legviccesebb. A forrásnál. Így bármi történne, senki nem fog gyanút.

– Hogy került oda az ellenanyag?

– Közönséges homoknak álcázva. Aki érintkezik velem, megkapja az ellenszert.

– Biztos, hogy a megfelelő helyen van az a homok?

– Persze. A falu egy aszályos síkságon áll. Mégis, mit kezdhetnének ott egy árvízvédelmi homokzsákkal? Egy polarizált mikrohullám kisebb robbanást okozva megsemmisíti az anyagot védő fóliát, és közben egy ügynökünk távolról megfertőzi a támaszpontot a kórral. Egyszerűen csak belő a kerítésen egy hordozógránátot. Az anyag fél óra alatt nyomtalanul lebomlik.

11.

– Mi a fene?! – H. László nagyot ugrott, amikor hangos csattanással elpárolgott a hóna alatt szorongatott homokzsák. Ételmaradék és szalma hullott bakancsa mellé a földre. Ráadásul néhány másodperccel később zöld füst gomolygott elő a néhány száz méterre álló őrhely szögessdróttal megerősített védvonalai mögül.

A kéziszolgálatos letelepedett egy apró bukkanóra, előhalászta zsebéből a katasztrófa esetére elcsomagolt fél tábla szalonnáját, valamint két szikkadt zsömlét. Miközben agyszerkentő falatozásba kezdett, azon morfondírozott, hogyan fogja beadni a bíróságnak – mert Zombori ezek után biztos feljelenti –, hogy az őrizetére bízott felszerelés egész egyszerűen elpárolgott.

Mire röpke másfél óra múlva befejezte a sokktalanító-különbédet, a feltámadó szél teljes egészében elsodorta a zöldes színű fellegeket a szemközti tábor fölül. Nagyot nyögve feltápaszkodott, és újra megindult a kerítés felé. Közelebb érve látta, hogy odabent teljes a káosz!

Az őrmester és a többi kivezényelt katasztrófa védelmis hörögve, darabos mozgással próbálták átrágni magukat a kerítésen, miután meglátták a közeledő Lászlót. Az idősödő kéziszolgálatos rádöbbsent, hogy egyedüli túlélőjévé vált egy váratlan katasztrófának. Rövid gondolkodás után ráébredt arra is, hogy ezáltal ő lett a rangidős parancsnok, így azonnal rendkívüli szabadságot utalt ki magá-

nak, majd ráérősen elindult a két kilométernyire fekvő salakszentmotorosi vasútállomás felé.

12.

Özvegy Pulacsek Sándor megigazította karján a kötést – előző nap jókorát harapott belé az ellenőrzött körülmények dacára is elszabadult zombifej –, majd felvette legjobb ruháját. (Melyhez piros alapon zöld csikos hózentróger is dukált.)

Miután a szintén Seres kocsmájában tartózkodó körzeti orvos megállapította, hogy Sanya minden kétséget kizáróan halott, a férfi hazament és eloldozta Hanszot. A házasított zombi bambán meredt Pulacsekre, de a korábbiaktól eltérően meg sem próbálta felfalni az özvegyi-nyugdíjast.

A férfi zsebre vágta tárcáját, és elindult az önkormányzat felé. Boldogan fütyörészett, miközben a hivatal felé tartott, hogy leadja személyiét, és végre kiválthassa halotti bizonyítványát.

13.

Egy befalazott kripta mélyén magasztosnak szánt, ám mostanra elhaló hang ötszáz-tizenharmadjára is megjegyezte:

– Izé... Jóuram... ...és persze bárki a Mennyben. Khmm... szóval hallotok? Mert igazán nem akarok pofátlannak tűnni, de most már rohadtul éhes vagyok.

Zora: Adótanácstalanság

Ignác Ágoston: Öregember nem vén ember

Egy messzi-messzi, baranyai településen...

Simagöröngyösön felpezsdült az élet. A kis település egyszeribe megelevenedett, ahogy az lenni szokott, ha valamilyen neves eseményre kerül sor. Most is így volt, cihelődött a falu apraja-nagyja: készültek a lakók, készült a polgármester. Még a rend helyi őrői is felöltötték magukra az ünneplő egyenruhájukat. A nagy esemény az ilyen alkalmakkor használatos Községház nagytermében kapott helyet, ahol már pirkadatkor nekiláttak a munkának, hogy minden tökéletes legyen. A kora délutáni órákban gyülekezni kezdtek az emberek, s rögvest helyet is foglaltak az ideiglenesen berendezett nézőtéren. Egy vándorszínészekből álló társulat érkezett Simagöröngyösre, s ma tartotta az előadást. Tegnap a lakók izgatottan olvasták a plakátokat, melyekre a következőket írták szép, nagy betűkkel szedve:

Hollósi Színjátzókör előadásában a

HAMLET

Helyszín: Községháza, nagyterem

Lassan kezdtek szállingózni a vendégek az utolsó helyekre. Göröngyös István, polgármester az első sorban foglalt helyet, Csipa Mihály, rendőr és kollégája, Szekeres Kálmán mellett. Tőlük néhány székkal arrébb telepedett le a két háborús veterán, Dünnyögő Pista bá és Nagypál Sanyi bácsi. Pista bá fennhangon mesélte, hogy valamikor ő is játszott egy színdarabban, de a címére már nem emlékszik...

Közben megjelent Ízirájder Dönci is pöttyös nyakkendőben, láthatóan feszegve érezte magát az öltönyben, ami távol állt a szokásos viseletétől. Kissé bátortalanul sétált a széksorok között, végül lehuppant az utolsó üres helyre az első sorban, Szeka balján. Néhány perc múlva mindenki elcsendesedett, s megkezdődött az előadás.

Egy kopaszodó, alacsony úr jelent meg a színpadon, köszöntötte a nézőket, nem felejtett el kitérni a hálálkodásra, hogy ennyi ember eljött, mert ők szívesen játszanak, majd ünnepélyesen bejelentette az első felvonást. Most két férfi lépett elő korhű öltözetben.

– Ki az? – harsant fel az egyik indulatosan.

– Nem úgy: *te* állj s felelj: ki vagy? – mondta a másik parancsolóan.

– Sokáig éljen a király! – kiáltott föl az első, karját diadalmasan fölemelve.

A közönség nagyon élvezte az előadást, izgatottan figyelték a színészek minden mozdulatát, sokan néha még a lélegzetüket is visszatartották. Csak Sanyi bácsi tüszentett néha egy óriásit, mire Pista mindig oldalba lökte, hogy ne zavarja az előadást. Kisvártatva – mikor időközben megjelenő újabb férfi is a szövegébe kezdett – furcsa mormogás hallatszott a színpalak mögül. Néha a függöny is megrezdült egy félhangos ordítás kíséretében. A színészek teljesen azonosulva a szerepükkel, nagyon élvezetesen játszottak. A mormogásra Csipa mérgesen összevonta a szemöldökét, majd odahajolt a társához.

– Szeka, te is hallod? – súgta annak fülébe.

– Igen, most jön majd a szellem... – mondta sejtelmesen Szeka, aki tájékozott volt az efféle Shakespeare-művekben.

– Csitt! Szó se több: ahol jó már megint! – emelte szájához a mutatóujját a Marcellus szerepébe bújt színész.

Ekkor a függöny félrecsapódott, s előbukkant a szellem... Idegesítően lassan imbolygott végig a színpadon, aztán megtorpant a színészek előtt, s körülnézett a teremben. A színészek meglepődve bámulták. Egyikük remegő hangon szólt:

– Alakra éppen a megholt király.

– Te tudsz latinul: szólítsd meg, Horatio! – érintette meg jobb vállát a szólítotttnak Marcellus.

– Egy ízig: átver a félelem, csodálat.

– Szót várna – súgta még mindig remegő hangon Bernardo.

– Tégy kérdést, Horatio! – lökte előre a társát Marcellus.

Horatio azonban nem mozdult. Úgy megmerevedett, mint egy szobor. Marcellus elismételte az iménti mondatát, mire a latinul tudó nehézkesen előbbre araszolt.

– Mi vagy te, mely az éjfelet bitorlod...

A szellem morgás kíséretében Horatio felé fordította arcát, ruhájának szakadt rongyai vele együtt mozdultak.

Horatio ismét megtorpant. Nem jött ki hang a torkán. A társaihoz fordult, ám azok hátrébb húzódtak, egészen a színpad széléig. Tehát úgy tűnt, egyedül kell szembenéznie a szellemmel. Horatio szinte félig sírva folytatta a szövegét.

– Együtt ama szép harcias idommal, amelyben egykor elhunyt Dánia...

A szellem hangosan felmordult és közelebb lépett Horatióhoz.

– ...egykor elhunyt Dánia – ismételte idegesen Horatio az iménti mondatot, végtagjai reszketni kezdtek.

A szellem felordított, s egy pillanatra a közönség irányába nézett, bízös lehetetet árasztva – tökéletes színjáték – a nézőkre. Foga épp, hogy volt egy-kettő. Bőre zöldesbarnás árnyalatban pompázott – tökéletes smink –, mely igencsak hitelessé tette a szellemkirály alakját. Az ocsmány ábrázat láttán Csipa ösztönösen a pisztolyához nyúlt. A szellem aztán ismét a reszkető férfihoz fordult. Még közelebb lépett, egészen közel Horatióhoz, aki keservesen sírva a félelemtől, saját könnyeit nyeldekelve tovább fűzte gondolatait.

– Fölsége járt?...

A nem e világi teremtmény kinyitotta rémes ajkait, s ráordított Horatióra.

A láthatóan félelmével küzdő Horatiót az ájulás környékezte, de azért még futotta erejéből befejezni a mondatot.

– Az égre kényszerítlek: szólj! – azzal össze is csuklott, s elnyúlt a földön. (Mi ez, ha nem bravúros színészi ügyesség?)

A szellem hatalmasat ordított, csontig hatoló sikoltást kiadva magából. A félrehúzódtott színészek ijedtükben hátraestek, neki a falnak. A nézők megrémültek, többen fölálltak a helyükről. Csipa Mihály is felpattant, odakiáltva Szekának.

– Nem tetszik ez a szelle...

A mondatot már nem fejezhette be, mert a túlvilági lény levetette magát a színpadról, egészen Csipára, akinek kezéből kiesett a fegyver. Szeka szerencsére megőrizte lélekjelenlétét, és a pisztoly után nyúlt. Ahogy a szellem a rend őrével viaskodott, lehullott fejéről a csuklya, melyet eddig viselt. Fején alig volt egy-két hajszál, nem volt

szép látvány. (De biztos megnyerné a legjobb maszkért járó díjat.) Egyik füle hiányzott, s fél arcán kilógott a járomcsont... Igazi járomcsont.

– Ez nem ember! – ordított Csipa.

Ízirájder Dönci is föl pattant helyéről, s előhúzva cséphadaróját csapást készült mérni a lényre, ám az kitért előre, s egyúttal elengedte Csipát.

– Rohadjon le a zombipofád! – kiáltott Dönci.

A polgármester annyira megijedt, hogy ültében maradt, fel sem tudta fogni a történeteket. Azt sem érezte, amint a zombi-szellemkirály – erőteljes rúgást mérve a cséphadaróval hadonászó, önjelölt zombivadászra –, rípiyára törte a mellette lévő székeket. Csipa a földön fetrengve nyuszörgött a sebeitől. Szeka lőni akart a pisztollyal, de a zombi most a polgármesterre vetette magát. Nem lőhetett, mert még véletlenül a polgármestert találja el. Dönci képtelen volt a székröcsök közül kikászálódni. Ekkor váratlan dolog történt. Valaki egy szemvillanás alatt ott termett a gyanútlan zombi háta mögött, megfogta a foszladozó ruhájánál fogva és szabályosan felemelte. A másvilági teremtmény kitátotta iszonyatos száját, s szabadjára engedte hajdani gyomrának rothadó bűzét.

– Hát nem tanított meg a jó ídesanyád, hogy csukd be a szád! – förmedt rá az a valaki, s egyszerűen ökölbe szorítva másik kezét, akkorát lekevert a zombira, hogy annak leesett a feje, de még jól hátra is zuhant az ütéstől. Az ocsmány kobak élettelen ábrázattal elgurult a székek alatt. A „szellem” nem moccan többet. A hős odalépett a zombi testéhez és megemelte kalapját, majd leköpte.

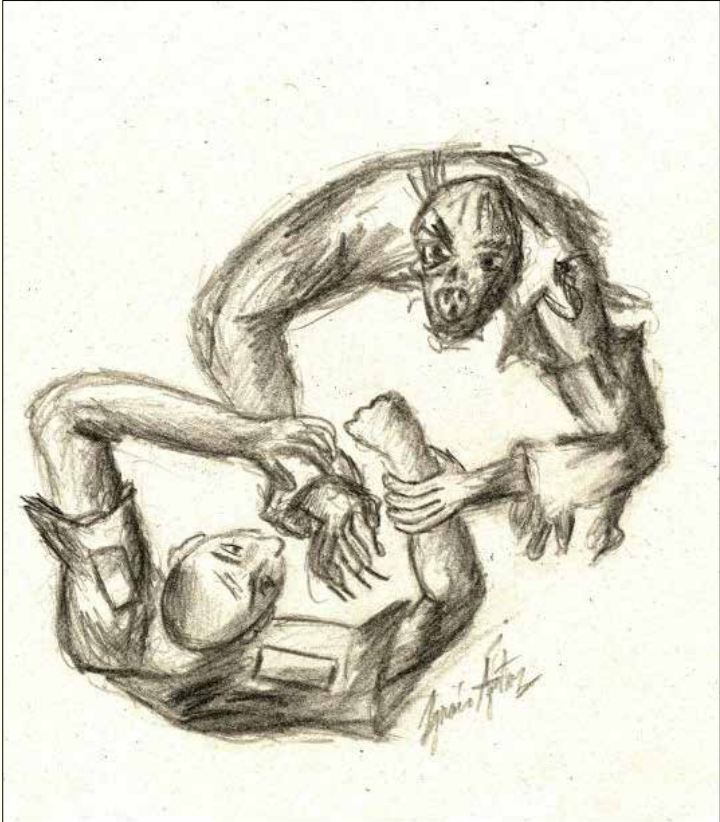
– Hallgattál volna anyádra...

Most eszmélt rá mindenki, hogy az a valaki, aki egy ütéssel az örök vadászmezőkre küldte (vissza) a lényt, nem más, mint Dünnyögő István. Szeka lassan leengedte a pisztolyt. Csipa föltápáskodott, Göröngyös István még mindig a helyén ült, most kezdett magához térni. Dönci értetlenül és ámulva pislogott a székek közül.

– Tyű, Pista bácsi! Ilyet még nem pipáltam, van ám magában spiritusz!

Pista bá csak csendesesen megjegyezte:

– Öregember nem vén ember, ídesfiam...

Ignác Ágoston: Öregember nem vénember

Scholtz Róbert (Sigynnae)

Y Ö S

Verőfényes nyári délután volt. Vasárnap talán. Kábé egy hete áshattunk már a poros csonttemplomi temetődombon. Ne kérdezétek, miért! Engem nem érdekelt, mit keresnek. Le voltam égve, adtak szállást, fizették a kaját, nekem akkor annyi épp elég volt. Egyszer-kétszer már korábban is dolgoztam a régészekkel, gondoltam, megpróbálom most is. Felhívtam Pétert, az egyik iskolás cimborámat. Nekem elhihetitek, neki nagyon bejött az élet. Egyetem, család, két gyerkőc, négy kerék is akadt, meg az a flancos doktori képzés.

A telefon kicsörgött... csörgött, nem vette fel. Kihörpintettem a sört, majd újból próbálkoztam. A harmadik bűgás után ismerős hang kérdezte meg, kivel beszél. Asztalra csaptam az üveget, és legilledelemesebb modoromban tálaltam a helyzetet:

– Szevasz, Pé! Ildi kidobott, le vagyok égve, meló kell, bármit elvállalok.

Van egy régi mondás: *Aki mer, az nyer*, én ezt magamra nézve csupán egy betűs módosítással alkalmaztam: a nyer végi r-t, l-re cseréltem. És bejött. Belebújtam vérvörös *Anarchy* pólómba, vállamra kanyarítottam szakadt katonai hátizsákom, majd, amilyen hangosan csak tudtam, bevágtam magam mögött az albérlet ajtaját, és belevetettem magamat a csongrádi éjszakába.

* * *

– Lassíts, Pé, hánynom kell! – próbálta Réka túlüvölteni a fülsiketítő vizsلاugatást.

– Azon vagyok – mentegetőzött a középkorú sofőr.

A Mitsubishi L200-as vészesen jobbra kanyarodott, amint Péter, mindenki Pé-je, a fékbe taposott. A hátsó ülésén nyögve borultunk egymásra Győzővel és Vigivel, a fiatal vizslával.

– Szállj le rólam, te átkozott dög! – sziszegte Győző, miközben két kézzel igyekezett az ölembe tolni az égzengéstől rémült kutyát. – Menjél csak Tamás bácsihoz, ő úgyis allergiás a kutyaszőrre!

– Zazzeg Győző! – tüszentettem két emberest, a sofőrülésbe kapaszkodva. – *Vezethetnél óvatosabban is* – torkoltam volna le, de visszanyeltem a mondatot, mert eszembe villant, biztos izgul Rékáért. A lányt ma reggel csípte meg valami a kibontott sírnál. Épp a felszedett lábszárcsontokat csomagoltam, amikor fájdalmasat szisszent.

– Biztos valami darázs lehetett – mondtam, amikor nem talál-
tuk a támadót. – Egy méhecske már rég holtan heverne. – Bekentük
pálinkával a kézfejét, majd egy-egy pohárka után gyorsan meg is
feledkeztünk az egésztől. Egészen vacsoráig.

A terepjáró mellé állított napernyő alatt eszegettünk, amikor
Réka felugrott és a kocsni mögé szaladt. Öklendezését hallva még
viccelődtünk is, hogy biztos terhes... az utóbbi napokban ugyanis
egész összelegegedett a mi kis mintarégészünkkel.

- Pakoljatok, Rékát orvoshoz kell vinni! – lépett elének Péter.
- Dobok egy sárgát és mehetünk – öltött komor arcot Győző.
- Én is kész vagyok – hörpintettem ki az italomat –, csak a
szerszámokat kell még összeszedni.
- Szarok a lapátokra, Rékának azonnal orvosra van szüksége!

* * *

No, így kezdődött az én kis kalandom. Egy békés leletmentő
ásatás az Isten háta mögötti Csonttemplomnál. Ott, ahol még a
madár se jár... csak a tűzpiros BIZMOT, meg valami harapós „izé”.
A fene a csáprágóját, hogy belerondított a vakációmba!

– Ha dagad a kezed, van nálam kalcium – készségeskedtem.
Elharapódzó allergiám miatt e tabletták nélkül sehova se tettem ki
a lábam. Felpattintottam a doboz tetejét, majd a földúton csúszkáló
terepjáró hátsó ülésen kevertem egy pezsgőbombát a régészlány-
nak. A hányásrohamoktól legyengült Réka felhajtotta, és úgy látszott,
segített is rajta, mert néhány perc múlva mély álomba szenderült.
Péter a lehető leggyorsabban hajtott a legközelebbi település felé, mi
pedig gumilabdaként pattogtunk az utastérben. Az egyik bukkanónál
bevertem a fejem és minden elsötétült.

* * *

Vigi ébresztett fel. Az eb a combomon állt, nedves pofáját az ablaknak nyomva ugatott. A fülke tetején vadul dobolt az eső. A motor halkán duruzsolt. A horizonton, mintha csak egy fénylő kigyó lenne, egy vonat szelte ketté a sötétséget.

– Mi történt? – ébredtem, a fejemen éktelenkedő dudort tapogatva. Péter és Győző a kocsi orra előtt állt. Nem hallottam, csak láttam, hogy valamit magyaráznak egymásnak. Győző előre mutatott, a fejét rázta. Péter a kocsi felé intett. Kis idő múlva mind a ketten beszálltak.

– Kiöntött a patak. Sajnálom, Réka, itt nem tudunk átkelni – nézett aggódva a feldagadt karú lányra Péter. – Valahol kerülnünk kell, ha még ma az ügyletre akarunk jutni. Ki látta a térképet?

– A kesztyűtartóban van – mondtam, továbbra is a búbomat lapogatva. Réka elővette a fénymásolt térképszelvényt, és amennyire csak tudta, kihajtogatta az utasfülkében.

– Keresnünk kell egy másik hidat! – jegyezte meg Péter.

– Jó, jó, de csak ez az egy szelvényünk van. Kifogyott a gépből a papír – tárta szét karjait Győző.

Péter tenyerébe temette arcát, majd hirtelen felcsattant:

– Most meg hová mész?

– Piáért. Nem bírom ezt a feszültséget. Hozzak még valakinek?

Egy gyógy sör jól esne – gondoltam, de Rékára néztem, és inkább elkértem a térképet. Győző felvillanyozódva szaladt a putonyhoz. – Oké, akkor több jut nekem!

– Ha visszamegyünk, és a legutolsó elágazásnál északnak fordulunk, akkor itt át tudunk kelni a patakon. Aztán tovább északnyugatnak ezen a dűlőúton és... hmm... valahol YÖS-nél lyukadunk ki. – Húztam végig az ujjamat a fénymásolat maszatos szélén árválkodó településnévig. – YÖS. *Csak tudnám, mi a fene az a YÖS?!*

– Nagyon fázom – nyöszörgött Réka.

– Nem tudtad, hogy allergiás vagy a darázscsípésre? – kérdezte Péter, miközben egy kockás inget borított a lányra.

– Nem, eddig még egyszer sem volt tőle semmi bajom – válaszolt Réka, majd rémülten a nyakához kapott. – Pé, a torkom is kezd bedagadni...

– Gyere, Győző, mert itt hagylak! – ordította el magát Péter, és felbőgte a motort.

* * *

– Hol van itt az ügyelet? – tekergette tanácstalanul a nyakát Péter. Egy kátyús dűlőúton érkezünk meg YÖS-re. Körülöttünk rozoga kockaházak, leengedett rolók. Sehol egy kórház, sehol egy tábla...

– Menj a kocsmába, ott majd megmondják! – javasoltam halkan, nehogy felkeltsem a békésen szundikáló lányt.

– Azta, Tamás, hogy neked mennyi eszed van! – gúnyolódott Győző.

– Te, Pé – szólaltam meg kis idő múlva. – Szerinted azok ott mik?

– Mik?

– Hát azok, ott az úton...– mutattam az előttünk kacskaringózó betonút végébe. A szakadó esőben csak a kocsik lámpái világítottak. YÖS köztéri lámpái sötétben magasodtak elő az útszéli fák közül.

– Tudja a fene – hümmögött Péter, amint a fénykörbe támolgó alakokat figyelte.

– Biztos valami fesztiválról jönnek! – röhögött Győző. – De lehet, hogy lagzi volt, mert mindegyik öltönyben van. – Kidugta kopasz fejét a lehúzott ablakon, és elbődült:

– ELADÓ A MENYASSZOOOOONY!!!!

Az úttesten összevissza tébláboló alakok az artikulálatlan férfihang hallatán egyszerre megtorpantak. A hátsó sorokban állók közül néhányan a terepjáró felé fordultak. Fejüket magasra emelték, mint mikor szagot fognak a vadászkutyák, és szapora jobbra-balra mozdulattal a levegőt fürkészték. Réka kinyitotta szemét.

– Kussolj már, te barom! – rángattam vissza Győzöt az ablakból.

– O-Óóó! – nyelt nagyot a sörgőzös technikus is, amint a dülöngélő sorokból kivált néhány alak és a Mitshubishi felé kezdett sántikálni.

– Ezek ide jönnek.

– Naná, okoskám, mit gondoltál?! Most tegeződtél le velük. Na mindegy, biztos tudja valamelyik, hol találjuk a dokit – fejezte be Péter, és már lenyomta a kilincset, hogy kiszáll. Az ablakának ekkor egy véres férfiarc préselődött. Csapzott haja homlokára tapadt, orra helyén sötét üreg tátongott. Csontos ujjjaival rémes ábrákká mázgalta a szájából fröcskölő fekete lét.

– TÚNJÚNK INNEN, PÉÉÉÉÉÉÉ! – ordítottuk kórusban.

* * *

Péter hátramenetbe kapcsolt, és felpörgette a motort. Néhány elsuhanó lámpaszlop után befarolt egy kapubejáróba, egyesbe váltott, majd egy gyors balkanyarral visszatért a főútra.

– Ezek hullák! – őrjöngött Győző. – Azért vannak öltönyben!!!

A kocsi még ötven métert sem tett meg, mikor Győző ismét elkiáltotta magát:

– Ott is van egy!

– Bekerítettek minket! – üvöltöttem a vezetőülés fejtámlájába kapaszkodva.

– A szaaaaart! Mi vagyunk az erősebbek. Kivágjuk magunkat!
– Péter két marokra fogta a kormányt, és beletaposott a gázba. A Mitshubishi méterről méterre gyorsult. A terepjáró és az öltönyös csoport közti távolság vészesen fogyott. Az alakok nem mozdultak. Az úttesten álltak arcukat a reflektorok felé fordítva. Nem tudom, hogy a félelem, vagy az úton szerzett fejsérülés tette, de hirtelen egy gyermekkori emlékkép villant a szemem elé:

– *Adj, király katonát!* – kiabáltam teli torokból.

– *Nem adunk!* – skandálta a velem szemben, egymással kart karba öltő gyerekek sorfala.

– *Ha nem adtok, szakítunk!*

– *Szakíts, ha bírsz! Kit kívánsz?*

Péter hármasba kapcsolt, padlóig nyomta a gázpedált. YÖS csendjét a Mitshubishi jelzőkürtje hasította darabokra.

– *Tamást!* – ordította a sorfal torkaszakadtából.

Apró, szandálos gyereklábak iramodtak meg az óvoda salakos udvarán...

* * *

Péter a totálkáros Mitshubishi L-200-as mellett feküdt. Fehér ingét és barna vászonmellényét vörösre festette a jobb karjából fröcskölő vér.

– Baromira fáj! – szívta ütemesen foga közt a levegőt.
 – Maradj veszteg, mindjárt bekötözöm! – csitította Győző, kezét erősen a sebre szorítva. – Tamás, hozd a kötszert!
 – Honnan a picsából?
 – Mit tudom én! Keresd meg!
 – Az első ülés alatt van – sziszegte a fájdalomtól eltorzult arccal Péter.

– Adom mááár... – A kabinból előmászva lábam megcsúszott a felázott talajon. Hasra vágódtam, mellkasomból kifutott a levegő.

– Mi lesz már?!

– Mindjárt – nyögtem, miközben megpróbáltam feltápáskodni. Szemem sarkából lassan csoszogó lábakat vettem észre az átszakított kerítés foghíjai között. Mellkasomat dörzsölve a puttony ajtóhoz sántikáltam, s amilyen gyorsan csak tudtam, fegyverként használható tárgyat kerestem. A csomagtartóban a szokásos ásatási felszerelések heverték: leletes dobozok, zacskók, telepakolt, sáros krump-lisztsákok, rajztáska, mérőszalagok, rajzdeszka, ásók, lapátok.

A méterrudak! – villant agyamba a felismerés. A nagy pakolásban időnként hátra-hátrapillantottam, nehogy a „*lécen túliak*” meglepjenek.

– Réka megharapott, érted?! – háborgott Péter. – Az a hülye kis lotyó megharapott! – majd hirtelen témát változtatott: – Hol a kutyám? Hol van Vígi?!

– Nem t’om, nem láttam!

Az eső továbbra is kitartóan esett. Ott dobolt a fejemen, ütemesen verte a palatetős házakat, alaktalan tócsákba gyűlt a kocszi körül. A pocsoltyák aztán karokat növesztettek, szeszélyesen tekerdőző méteres csápokat, melyek, mint az üvegtartályából kiszabadult higany, óriás tavakká egyesültek. Hatalmas sártengerré, melyet vörösre festett a terepjáró helyzetjelzője.

– A hátizsákomat is viszem – mondtam magamnak, azzal vállamra kanyarítottam a khaki szövettáskát. Oldalt néztem. – Meg a gyalásót is! Majd adok én a pofátoknak!

Megmarkoltam a rövid fanyelet, ám ekkor éles fájdalom hasított a hátamba. Felüvöltöttem a meglepetéstől. Megperdültem tengelyem körül, és egy hajlott hátú alakot vettem észre. Támadóm a derekamig se ért, hangosan morgott, démoni arcára fekete sávokat rajzolt a lámpafény.

– Az anyád! – sziszegtem.

Szemem kikerekedett, amint a tízéves forma fiúcska őrjöngve a karomra vetette magát. A teremtmény természetfeletti erővel rendelkezett. Hiába ütöttem-vertem a gyalogsági ásóval, az csak tört előre, hegyes fogait csattogatva. Aztán lesújtottam, majd még egyszer és még egyszer... csont repedt, izmok szakadtak, fekete higanyos vér lövellt a zuhogó esőbe. Elvesztettem az egyensúlyom és a fiú ronccsá vert mellkasára zuhantam, úgy csapkodtam tovább a torkom felé markolászó lényt.

– Dögölj már meg! – kiáltottam a péppé zúzott koponyába.
– Dögölj meeeeeg!

Péter és Győző tátott szájjal, földbe gyökerezett lábbal bámulták a jelenetet.

– Nem, nem, nem... ezt nem hiszem el... ilyen nincs... nincs... ez nem, én nem, nem... – motyogta Győző. – Halottak mind, mi is mind meghalunk, mind, mind... minek jöttünk ide? – Péter Győző holtápadtra vált arcába nézett, de nem tudott mit felelni.

– Mire vártok még?! – vonszoltam magammal a hátizsákom. – *FUSSATOK!*

* * *

– Megfulladok, megfulladok! – nyöszörögte Péter. Régi iskola-társam a gyógyszer-tár pultjának vetett háttal ült. Fél kézzel a torkát tapogatta. Rémesen nézett ki. Réka harapása óta legfeljebb egy óra telt el – ám a lányhoz hasonlóan – feldagadt a karja, válla, s a torka is lilás színt öltött. Lázás igyekezettel sepertem le a polcokról a színes gyógyszeres dobozokat. Kalciumot kerestem.

Végre megvan! Vízet töltöttem egy pohárba, beledobtam három-négy tablettát, majd a patika rácsos ablakán dörömbölő élőholtakról, és a vesém körüli karmolásból pulzáló fájdalomról tudomást sem véve, megigézve bámultam a pezsegve keringő korongok haláltáncát.

A terembe rontó Győző térített magamhoz:

– A hátsó ajtón még kijutunk, a kert tiszta! – kiáltotta. Péterre nézett és hadarva folytatta: – Rajta már nem segíthetsz, ő is átváltozik! – Azzal felrángatott a földről, és kivonszolt az épületből.

* * *

A YÖS menti vasúti töltés sáros volt és dudvás. Éles kövekkel felszórt, kátrányos talpfái között csak lassan botladoztunk előre. Távrolról szinte semmiben sem különböztünk a minket üldöző, dülöngélő áradattól. Az adrenalin le-felszágulzott végső erőfeszítéstől lüktető ereinkben. Bakancsos lábunk meg-megbicsaklott a sűrű bazaltkövekben, s a kövek közül alattomosan előtekergő gyökerekben.

Mintha a természet is összeesküdött volna ellenünk!

A töltés elején még biztattuk, nógattuk egymást, néhány száz méter után már csak a lihegésre futotta. Ez volt a legtöbb, amit elgyötört testünkből ki tudtunk préselni.

– Nézd, ott a hídon látok egy kocsit – mutatott előre Győző.

Az ódon vasmonstrum karnyújtásnyira magasodott előttünk. Csak odáig eljussunk!

* * *

Utálom ezeket a rothadó agyabálókat! Mindig a legváratlanabb helyen és pillanatban bukkannak fel.

Már majdnem elértük a hidat, mikor egy kisebb csoportosulásba botlottunk. Ők is észrevettek minket, és azonnal támadásba lendültek. Győzővel az utolsó pillanatban szánkáztunk le a töltésen. Lábunk bokáig süllyedt a felkavart iszapba. Lyukas traktorgumik útvesztőjében, millió műanyagpalack között bukdácsoltunk előre. Megriadt békák ugráltak a vízbe körülöttük, rövidnadrágos lábunkhoz ismeretlen nyálkás testek dörgölöztek, fagyos rémülettel borzolva, amúgy is pattanásig feszített idegeinket...

Néhány, küszködve megtett méter után egy sötét árny emelkedett ki a vízből eltorlaszolva előttünk az utat.

Megtorpantam.

– Réka, te vagy az? – kérdeztem a szakadó esőben is ismerősnek tűnő alakot. – Azt hittem, meghaltál.

Az árny nem válaszolt, csak állt, fejét lehajtva a fekete vízben. Lassan megemelte hínároktól borított karjait és hörögve rám vetette magát.

– Neeee! – kiáltottam védekezően magam elé emelve kezemet.

Győző megmentette az életem.

Félre rántott, majd támadásba lendült.

A méterrudat két marokra kapva teljes erejéből előredőfött.

Réka bordái recsegeve engedtek a szíve felé törő fémlemeznek. Baljával megragadta a nyelet, jobb kezével torkon vágta a technikust. Győző a pofon erejétől a mederfalnak csapódott.

Réka a testéből kiálló acélrúddal mit sem törődve rontott rám. Szerencsémre megbotlott, arccal a vízbe bukott. Feldagadt ujjai azonban a lábikrára fonódtak.

– ÁÁÁÁÁÁÁ! – üvöltöttem.

Ekkor azonban különös dolog történt. Az élőholt szörny hátára egy rozsdabarna lény ugrott. Borotvaéles agyarak villantak. Péter elveszettnek hitt kutyája Réka nyakszirtjébe mélyesztette fogait. A víz habzott, amint Vigi újból és újból harapott...

Kihasználva az alkalmat magamhoz vettem az ásót, és óvatosan Győzőhöz kúsztam. Hóna alá nyúlva kihúztam az iszapból, nehogy megfulladjon. Sebét megpillantva tudatosult csak bennem, itt már nem segíthetek. Vigi és Réka közben mind közelebb és közelebb vívta párharcát. Víz és sár fröcskölt az egymásba fonódó testek körül. A kutya még egyszer felvonyított, mielőtt végleg elhallgatott. Kiömlő véreztől gőzölgő Réka új prédát keresve fordult felém.

– Belőlem aztán nem eszel... – nyeltem nagyot. – Rohadj meg, te dög!

A gyalogsági ásó monoton csapásai alatt lassan-lassan halkult, majd végleg elhalt a hörgése.

* * *

Éhes voltam. Rettentő éhes. Nem tudom, mennyi idő telt el a YÖS-i éjszaka óta. Egy nap, két nap... talán egy hónap. Az idő teljesen megszűnt számomra létezni. A szám kiszáradt, szakadt ruhám alól elővillanó feldagadt végtagjaimat hólyagosra égette a nap. A nyári hőségben izzó pusztaságban némán hallgattam a közeledő vonatkerekeltette monoton zajt.

Verőfényes nyári délután volt.

Vasárnap talán.

Mellettem egy magányos tábla állt,

rajta felirat:

KECSKELÁP

Kapitány

Atomgerendástól Simagöröngyösig, avagy rémület a Bzmoton

Nem volt éjszaka, nem dühöngött elemi erejű vihar, ráadásul még világos is volt történetünk színhelyén. Kis Ede elgondolkozva álldogált az elhagyatott atomgerendási vasútállomáson, várva a menetrend szerint hamarosan megérkező személyvonatot. Ede a Végvári Vitézek Középkori Hagyományőrző Egyesületének oszlopos tagja volt, és néhány órával ezelőtt még az atomgerendási falunapon lépett fel társulatával, ahol bemutatót tartottak a középkori fegyverek használatáról, és eljátszották, hogy annak idején hogyan mérték össze kardjaik és buzogányaik erejét eleink. A küzdelem után egy korabeli zenével kísért, jelmezes körtánc következett, ami főleg a helybeli hölgyek tetszését nyerte el. A falusi szervezők elégedettek voltak a bemutatóval, és a kialakított fellépti díj kifizetése után hálából jóllakatták az egész csapatot pacallal, majd a bőséges ebéd után tovább marasztalták a vitézeket, hogy együtt élvezhessék a falunap vidám forgatagát. A csapat majd minden tagja elfogadta a szíves invitálást, de Edének néhány nap múlva analízis vizsgálója volt az egyetemen, és a felkészülést fontosabbnak tartotta a vitézek dorbézolásánál. Ezért úgy határozott, hogy hazatér a következő vonattal. Elköszönt barátaitól, kezét fogott az atomgerendási polgármesterrel, majd a közeli állomásra ballagott.

Az állomáson csak egy régi, düledező épület állt a talpfákon futó sínpár mellett. Atomgerendáson furcsa módon még működött a jegypénztár, ahol egy idős néni adta ki a jegyet az utazni vágyóknak. Ede megvette a jegyet, majd kísértelt a sínek mellé.

– Diósgyőr, 1890 – olvasta el a sínre öntött feliratot. – Hát igen, akkoriban még nem egy-két évre gyártották a dolgokat – gondolta.

Ede körülnézett. A közelben sehol nem volt enyhet adó árnyék, a kék égen nem úsztak esőt ígérő felhők. A forró nyári nap tüzesen süttött le a vitéz kopaszra borotvált fejére, és sós izzadság csörgedezett rövidre nyírt szakálla alatt. Kúpos sisakját egy tesztkösz szatyorba

tette – a kegyetlen melegben gyorsan átforrósodó fémkalapot inkább nem akarta a fején tartani. Páncélja viszont rajta volt – a falusi csata után nem vette le kigyúrt testét és izmos karjait védelmezően fedő láncinget, gondolván, hogy így könnyebben boldogul majd a nehéz fellépő felszerelés hazaszállításával. Inkább magán tartotta ahelyett, hogy kék sporttáskájába tette volna a kerítésdrótból font, ám ennek ellenére mégis többé-kevésbé korhű páncélzatot. A meleg elleni védekezésül magára terítette fehér köpenyét, melyet vérvörös tempomomos kereszt díszített.

– Ha a sivatagban harcoló kereszties lovagoknak bevált a módszer, akkor nekem is megfelel – gondolta.

Az idő homokja kegyetlen lassúsággal pergett lefelé a képzeletbeli órában. A vonat nem akart megérkezni, pedig az állomásépület falára kiragasztott menetrend szerint már legalább húsz perce itt kellett volna lennie. Ede elővette táskájából a már alaposan átmelegedett ásványvizes palackot. A címkéről a híres futballjátékos, Figo képe vigyorgott rá vidáman. Ede nem törődött vele, inkább egy nagyot kortyolt a langyos, nyomokban még szénsavas vízből. A flakon egy húzás után kiürült, ezért tulajdonosa elsétált a közelben lévő kúthoz (fúrta Göröngyös László 1938-ban, hirdette a rajta lévő felirat), és újratöltötte az üveget. Amikor megfordult, egy rossz kinézetű, borostás ember állt mellette, hosszú, poros kabátban, fején széles karimájú kalappal.

– Maga meg mit csinál itt? – kérdezte az ember többé-kevésbé barátságosan.

– Várom a Pogányhalma felé továbbinduló vonatot – válaszolta Ede.

– Arra aztán várhat, az a szerelvény lerobbant valahol Bácsmajor és Zónasámson között. Most mondta az állomásfőnök, Feri bácsi – közölte a borostás. – Még legalább egy óra, amíg megjavítják. Pedig jöhetne már végre. Várok valakit, aki ezen a vonaton utazik...

– Na, ezt jól kifogtam! – bosszankodott Ede. – Addig mi a fenét csináljak? – A kalapos ennyit mondott:

– Jöjjön, itt van a közelben a 478. számú italbolt. Meghívom egy sörre.

Ede – a hőségre való tekintettel – gondolkodás nélkül elfogadta a meghívást. Új ismerősével elsétáltak a közeli italboltig. Beléptek

az ajtón. Rajtuk kívül nem volt vendég a helyiségben, valószínűleg mindenki a falunapon múlatta az időt. Az ősrégi pult mögött áll-dogáló, fekete bajszos csapos rájuk nézett, morgott valami köszö-nésfélét, majd tovább bámulta az előtte álló Junoszty tévé képer-nyőjét. A hangokból ítélve éppen valamilyen szirupos dél-amerikai sorozatot nézett.

– Itt megállt az idő – csodálkozott el Ede. – Melyik évben va-gyunk? Az ötvenes években? Nem, az nem lehet, nem látom Rákosi elvtárs képét a falon. Akkor talán 1960-at írunk? Bár akkoriban még nem voltak szappanoperák a magyar tévében...

– Faluhelyen lassan telnek az évek – mondta az ember. – De azért errefelé is történnek furcsa dolgok. Majd mesélek, csak előbb hozom a sört.

Néhány perc elteltével már mindketten a piros kockás via-szos-vászon abrosszal fedett asztal mellett ültek, jéghideg csapolt Kőbányai Világost iszogatva. A borostás fickó maga elé meredt, láthatóan élvezte a sörivás minden pillanatát. Aztán néhány perc gondolkodás után megszólalt:

– Ha már így találkoztunk, úgy illő, hogy bemutatkozzunk. Kovács Béla a nevem, de szólíts csak Bélának.

– Kis Ede, örülök, hogy megismertelek – válaszolta Ede.

– Én Simagöröngyösön élek, csak most volt egy kis dolgom itt, Atomgerendáson. Meglátogattam a komámat.

– Én pedig a falunapon voltam kint – mondta Ede.

– Aha – válaszolta Béla, majd ismét a sörét kezdte el kortyol-gatni. Újabb fél korsó sör elfogyasztása után Béla megszólalt:

– Az előbb már mondtam, hogy furcsa dolgok történnek erre-felé. Nemrégiben Simagöröngyösön, amikor a barátnőmmel egy régi kunhalom...

A történetet hirtelen vonatkürt hangja szakította félbe. Mindket-ten felpattantak az asztaltól.

– Megjött a vonat, induljunk! – kiáltotta Ede.

Gyorsan felhajtották a korsó alján még megmaradt kevéske sört, majd az állomásra siettek. A síneken már ott várakozott az egy kocsiból álló, pirosra festett szerelvény, melynek orrán a Bzmot fel-irat díszelgett.

Ede elköszönt új ismerősétől. Kezet fogtak. Béla csak ennyit mondott búcsúzóul:

– Óvakodj Simagöröngyöstől!

Ede nem tudta mire vélni ezt a rejtélyes figyelmeztetést. Odalépett a kocsni lépcsőjéhez. Csak egy ember szállt le a vonatról. Hosszú, szürke kabátja a földet söpörte, kalapjának árnyéka elfedte napcserzette arcát. Kezében fekete sporttáskát tartott, nyakában pedig madzagra kötve egy ócska harmonika lógott. Ede félreállt, elengedte a furcsa figurát, majd felszállt a Bzmotra. Keresett egy üres helyet – nem volt nehéz, mert rajta kívül csak a kalauz és még két másik utas volt a szerelvényen –, letette táskáját az ülésre, majd ő is letelepedett. Körbenézett, látta, hogy az egyik utazó egy szőke, középiskolás lány, a másik pedig egy piros műanyag szatyorral felfegyverkezett anyóka, aki üveges szemekkel bámult maga elé.

A vonat idegborzoló nyikorgások közepette megindult, és neki lendült a hőségűtől olvadozó síneken vezető végeláthatatlan útjának. Még nem voltak messze az állomástól, amikor dörrenések hangját hozta a szél az utasok felé. Ede nem nézett vissza.

– Biztosan elkezdtek a tűzijátékot a falunapon – gondolta. Merengését a kalauz borízű hangja szakította félbe.

– Új felszállók menetjegyét kérem kezelésre! – harsogta a vasutas.

Edén kívül nem volt más felszálló, így ő volt az egyetlen, aki átadta menetjegyét ellenőrzésre. A kalauz szúrós szemekkel vizsgálgatta a jegyet, de nem talált rajta semmi kivetnivalót. Visszaadta a papírdarabot, majd rárivallt annak tulajdonosára:

– A táskát meg tegye fel a csomagtartóra! Nem lehet az ülésen tartani! Mi van, ha valaki oda akar ülni?!

– De hát az egész vonaton összesen, ha öten vagyunk! – értetlenkedett Ede.

– Nem érdekel, a szabály az szabály! – recsegte a kalauz.

Ede nem akart vitatkozni, ezért inkább feltette csomagját a feje felett lévő tartóra. A kalauz elégedett arccal vette tudomásul, hogy ismét érvényt szerzett a vasúti szabályzatnak, majd leült a kocsni elejében lévő ülésre.

Ede, jobb dolga nem lévén, üveges tekintettel bámult kifelé az ablakon a szokatlan őszi hőségben égő pusztaságra, és némán hall-

gatta a vonatkerekek keltette monoton, ütemes zajt. Hogy az utazási élmény teljes legyen, és mintha a szikrázó napsütés nem lett volna elég, a vonaton – biztos, ami biztos alapon – működött a fűtés is. Vagy az is lehet, hogy egyszerűen nem tudták, hogy hogyan lehet kikapcsolni.

Az alaposan felfűtött kocsi egyszer csak megállt a semmi közepén.

– Szegholtornya – olvasta a megálló tábláján Ede. – Milyen helyek vannak...

Szegholtornyan úgy tűnik, nem nagyon voltak élők, legalábbis olyanok biztos nem, akik igénybe szeretnék volna venni a vasút szolgáltatásait. Így néhány perc álldogálás után a szerelvény neki-lódult, és folytatta útját a pusztában. Az indulás során valami meglötytyent egy rejtélyes tartályban, és az utasteret kimondhatatlan bűz árasztotta el. Edének összeszorult a gyomra.

– Mi ez, vonat, vagy egy mozgó pöcegödör? – gondolta. – És még ezt nevezik a MÁV-nál szolgáltatásnak! – morgolódott magában.

A kalauz, hogy valamiképp orvosolja a kellemetlen helyzetet, sorra kinyitotta a lehajtható ablakokat, így a rothadászerű szag lassacskán kiszellőzött a kocsiból, és valamivel elviselhetőbb lett a hőmérséklet is. Az utazás ettől még nem lett sokkal elviselhetőbb. A nap továbbra is sütött, a levegő szinte mozdulatlan volt.

A sínek mellett töredezett aszfaltút kanyargott. Az ablakon kitekintve az utazóközönség – mind a három fő – egy rozszant biciklijén tekerő fehér szakállú, vénséges vén alkoholistát láthatott, aki járművével épp hagyta a vonatot. Az öreg vidáman integetett kerékpárjáról az utasok felé, majd eltűnt a messzeségben.

A következő állomás Romhalom volt. Talán nem kell mondaní, hogy itt sem szállt fel új utas. Edében felvetődött a kérdés, hogy miért is kellett itt megállniuk, hiszen már a középkori krónikák is csak romokról és halmokról emlékeztek meg ezen a környéken.

A vonat fáradtan zötyögött tovább a hőségétől megvetemedett síneken, egészen Kecseláp megállóig. A hely nevét hirdető tábla mellett álldogált egy szakadt öltözetű alak, láthatóan a vonatot várta. A szerelvény meg is állt, az ajtó nagy csattanással kinyílt. A várakozó ezt látván bizonytalan léptekkel megindult a kocsi felé. Megpróbált felmászni a lépcsőn, de elsőre nem sikerült neki. Megpróbálkozott

még egyszer, határozatlan mozdulattal fogta meg a kapaszkodót. Erőlködött egy ideig, majd nagy nehezen feljutott a vonatra. A kalauz körbenézett, de nem látott további potenciális utasokat, így intett egyet, mire a mozdonyvezető bezárta az ajtót, majd gázt adott, és a pirosra mázolt alkotmány nehézkesen mozgásba lendült.

– Új felszállók menetjegyét kérem kezelésre! – hangzott fel ismét az ismerős felszólítás.

Ede nem volt különösebben kíváncsi a jegyellenőrzés folyamatára, ellenben az Atomgerendáson elfogyasztott Kőbányai Világos már igencsak kikíváncozott szervezetéből, ezért feltápáskodott az ülésről, és a vécé felé vette az irányt. Kinyitotta az ajtót, belépett, majd letolta nadrágját, és könnyített magán. Ezután meg szeretne volna mosni a kezét, de ez irányú szándékát keresztülhúzta a sors könyörtelen keze. Először is a kézmosóban nem volt víz. Másodszor pedig vérfagyasztó üvöltés hallatszott az utastérből.

Ede nem csodálkozott különösebben a víz hiányán, ugyanis egyetemi évei alatt rutinos utazó vált belőle, és már sok mindent látott buszos, illetve vasúti utazásai során, ám az artikulátlan üvöltést nem tudta mire vélni. Kezét fehér köpenyébe törölgetve kilépett a vécéajtón, és körbenézett. Az eléje táruló rettenetes látvány felülmúlta minden várakozását.

A Kecskelápon felszálló utas éppen a kalauzt marcangolta véres és elkésérítően pudvás fogaival. A kalauz elgyötörten nyöszörgött, de láthatóan képtelen volt bármiféle védekezésre. A vonaton tartózkodó másik két utas még épségben volt, ám sokkolta őket a jelenet, így nem tudtak segíteni a szerencsétlen vasutasnak. A lény, megérezve a fehér köpenybe burkolózó atomkori vitéz közelségét, felnézett, otthagya a kalauzt, és megindult újabb áldozata felé.

– Ez már nem él! – állapította meg Ede feltűnő nyugalommal.

Ez, akárhogy is nézzük, helyes megállapítás volt részéről. A közeledő szörny arca zöldeskék volt, hosszú, csapzott hajából rothadt hínár lógott, ruháját rászáradt sár borította. A sárréteg alatt még valamennyire kivehető volt egy piros póló, amelyen egy nagy, körbe foglalt A betű, az anarchia jele volt olvasható.

„Kecskelápi anarchista lápihulla... Ez nem semmi!” – gondolta Ede, miközben védekezően maga elé emelte karját.

A láphulla rávetette magát, és beleharapott Ede karjába. A szörnyeteg egy dologra biztosan nem számított, már ha az efféle mozgó holtak még gondolkoznak egyáltalán. A megtámadott kart a szívós kerítésdrótból font láncing védte, melybe beletört a halálon túli lény rothadó fogsora, és a lánc fedte élő szövet, tulajdonosának nagy szerencséjére nem sérült meg. Ede megpróbálta ellökni magától támadóját, ám a makacs hulla nem engedett, így két-három erőteljes rúgásra volt szükség a fellépések során használt, nem épp korhű acélbetétes bakancsral, hogy megszabadulhasson tőle. A láphulla elterült a padlón, és a láncinges bajnok nyert egy kis időt. Ezt persze ki is használta: lekapta a csomagtartóról sporttáskáját, és előhúzta hű fegyverét, egy Trabant féderből kovácsolt rövidkardot. Az említett kard nem volt kiélezve, hiszen az előadásokon használták, és itt sosem volt cél, hogy megsebezzen egymást a vitézek, ám a hegye nem volt teljesen tompa, így szúrásra lehetett valamennyire használni. A hulla ekkor már feltápászkodott, és tántorgó léptekkel ismét Ede felé indult. A megtámadott sem tétlenkedett, jobb lábával előrelépett, és egy gyors mozdulattal hasba szúrta a zombit. Ez különösebben nem hatotta meg a támadót, és a kardon lógva, rothadó karjaival ide-oda kaszálva, a rég nem működő tüdejében megrekedt lápi vizet felgurgulázva próbálta elérni áldozatát.

„A fejét támadd! Oda szúrj!” – hallotta mestere hangját Ede. Vagy lehet, hogy csak a képzelete játszott vele? Ezt nem tudta eldönteni, ám nem is gondolkozott sokáig, visszahúzta a kardot, majd a következő mozdulattal már döfött is. Egyenesen a mocsári szörnyeteg aszott koponyájába.

Ez már hatott. A zombi elterült a földön, és nem mocorgott tovább, sőt, már nem is hörgött. Ede visszahúzta a kardot, mélyet lélegzett, próbált megnyugodni. Nem sok sikerrel. Lélegzetét megakasztotta a padlóról szortyogva feltápászkodó, vértől csöpögő kalauz látványa. Kék vasutassapkája leesett a fejről, és láthatóvá tette a láphulla által ejtett szörnyű sebeket. Ám a kalauz nem elsősegélyt akart kérni az utazóközönségtől. Szemében a megnevezhetetlen éhség istentelen tüze égett. Rávetette magát a hozzá legközelebb reszketve meghúzódó szerencsétlen utasra, a fiatal, szőke lányra, és dögszagot árasztó, halált hozó száját harapásra tátotta.

– Átok reám, ha ezt hagynám! – üvöltötte Ede a klasszikus csatakiáltást. Testét előntötte az adrenalin égető folyama, bátor szívét szőrös mellkasában az Atomgerendáson megivott Kőbányai Világos harcra tüzelte. Rávetette magát a minden emberségéből kivetkőzött, jegylyukasztóját vadul csattogtató kalauzra, pusztá kézzel megragadta, és emberfeletti erővel a vezetőfülke falának csapta. Az élőholt vasutat ez nem állította meg, és megfélemlítve előző prédájáról, Edére vetette magát. Ám megbomlott elméje nem is sejtette, hogy most emberére akadt. A templomos köpeny alól előkerült Ede egyik féltve őrzött ereklyéje, egy eredeti AK-47-es szurony, mely egy pillanat alatt markolatig mélyedt a jobb sorsa érdemes kalauz bal szemgödrébe. Ezek után az utazás hátralévő részén már senkitől sem kérte a jegyeket kezelésre, bár az is igaz, hogy új felszállók sem voltak.

– Jól vagytok? – kérdezte utastársaitól Ede.

Azok képtelenek voltak a válaszra, oly mértékben sokkolták őket az átélt események, de szerencsére látszott, hogy az ijedtségtől eltekintve nem esett komolyabb bajuk. Ede lerogyott az ülésre, elővette vizes palackját, és jókorát húzott belőle.

A vonat hirtelen megállt. Ede kinézett az ablakon, és meglátta az újabb megállót jelző táblát: Csonttemplom.

– Mondhatom, stílusos a hely – gondolta magában.

Ekkor kinyílt a vezetőfülke ajtaja, és kilépett rajta a torzonborz szakállal keretezett arcú mozdonyvezető. Körülnézett a romokon, a vérfoltokkal borított üléseken és a padlón heverő holtakon.

– Houston, van egy problémánk – közölte az életben maradt utasokkal. Ezután elővette mobilját, és felhívott egy számot. – Szer-vusz, Misikém, itt állunk Csonttemplom megállóban. Van egy kis baj... Már megint... Igen, igen, erősítést kérnénk...

Az utasok kérdő tekintetére válaszul ennyit mondott:

– Csipa Mihály volt az, a simagöröngyösi körzeti megbízott. Neki van tapasztalata az ilyen helyzetek kezelésében. Simagöröngyös a következő állomás, már várnak minket.

Ezután visszament a vezetőfülkébe, és hallatszott, hogy gondosan bezárja az ajtót. Nem kockáztatott. A vonat megindult, és a megszokott sebességgel zötykölődött tovább Simagöröngyös felé. Az állomáson már várta őket a helyi rendőr, Csipa Mihály és segítője,

Szekeres Kálmán (barátainak csak Szeka). Leszállították az utasokat, és az ott várakozó fekete furgonba ültették őket.

– Nem lesz semmi baj, Hoffmann doktor úr majd megvizsgálja Önöket – közölte velük Szeka. – Nyugodjanak meg, minden rendben lesz.

Csipa Mihály odalépett az addigra már a Bzmot mellett várakozó, szótlán vasutashoz.

– Hát, ismét elkezdődött... – mondta.

Ignác Ágoston: Kecskelápi anarchista zombi

Mickey Long

Lángossütő akció

Odaléptem Csipa Mihály mellé, aki még mindig a földön fekvő zombit mustrálgatta.

– Főnök, a túlélők biztonságban vannak – guggoltam én is a testhez –, Hoffman doki épp most vizsgálja őket.

– Szeka, vizsgáld meg te is! – mondta a körzeti megbízott, és hátrább lépett.

Felhúztam a gumikesztyűt, és kipakoltam mindent a piros pólós élőhalott zsebeiből.

– Jé, egy gyújtó! – örültem meg az apró tűzszer számnak, és már kotorásztam a gyűrt cigis dobozom után. Szamba löktem egy kacskaringós szálát, és megpróbáltam meggyújtani, de a szerkezet ugyanúgy, mint a szemem, csak apró szikrákat szórt.

– Miért nem szoksz már le arról a büdös bagóról?

– Főnök, legalább egy napja nem szívtam már.

– De csak azért, mert lusta vagy gyufát venni!

Ebben, mondjuk, igaza volt, de hát a végeredmény a lényeg. Pedig a múltkori eset után megfogadtam, hogy mindig lesz nálam valamilyen tűzszer szám. De ember tervez, a pénztárca végez...

Az ominózus simagöröngyösi eset után felvezényeltek Pestre, ahol különleges kiképzést kaptam, mint EMNZV. Azaz az Első Magyar Nemzeti Zombi Vadász különítmény oszlopos tagja lettem. Ez különleges bánásmóddal, extra lőszerrel és ingyenes BKV bérlettel járt. De fizetésemeléssel nem.

Jobban megfigyeltem a véráztatta pólót, és a közepén lévő nagy „A” betű körül apró feliratot vettem észre. Vészesen közel kellett hajolnom a testhez, hogy el tudjam olvasni, orromat facsarta a rothadó hús szaga és a szilvapálinka erjedt bűze.

– Ace Security Kft. – motyogtam halkán.

– Ész szekuriti?

Nem bírtam ellenállni a kísértésnek, és azonnal válaszoltam Misinek.

– Igen, már hallottam róla, csak egyetemet végzettek vesznek fel.

De oda téged biztosan nem vennének fel – jegyeztem meg gondolatban. Félkörbe pakoltam minden tárgyat, amit a delikvensnél találtam, és elgondolkodva néztem rájuk.

– Látja, főnök?

– Persze, nincs jegye.

Nagyot sóhajtottam, és lehunytam a szemem egy hosszú pillanatra.

– Fáradt?

– Most már igen – válaszoltam kényszeredetten, és a vérfoltos kítűzőre mutattam. – Zöldellő Otthon Intézet. Ace biztonsági szolgálat...

– Ezzel mire akar célozni, fiam? – nézett szúrósan Misi, és kihúzta magát a százhatvan centis mélységében.

– Csak arra, hogy érdemes lenne meglátogatni az intézményt...

* * *

Alig néhány óra utazás után megérkeztünk Szegholttoronyra. A benzinárak miatt korlátozott kilométer-stoppra nem fért bele a szolgálati kocsival való furikázás. Így hát megvártuk a következő vonatot, amely menetrend szerint alig fél órát késett, és röpké zötykölődés után végre leszállhattunk az elhanyagolt állomáson.

Burjánhó bokrok és a gondozatlan fák közt, apró, erdei ösvény vezetett a takarásban álló faházikó felé. Az előkertben gondozott tulipánok illatoztak. A kisméretű, egyszintes építmény oldalát befedte a tavasz színeiben játszó repkény. Az oldalán csikorogva himbálódzó cégér megfakult pirossal hirdette: *Böbebaba Lángos süitődéje*.

Égett olaj szagát hozta felénk a szél, minden olyan békés volt, esküszöm, azt vártam, mikor masírozik el a háttérben néhány Disney figura. Annyira nyugodt volt minden, hogy éppen ettől lett gyanús.

Óvatosan megközelítettük a lángossütőt. A legnagyobb zajt az okozta, amikor egy apró gyík rémülten átfutott a lábunk előtt. Belestem a nyitott ajtón, és megkönnyebbülésemre senkit sem láttam a belső térben. A falak mentén elhelyezett magas székek üresen álltak, a pult mögötti sparhelten, hatalmas vājlingban forró olaj sercegett.

Bekeretezett, kifakult kép lógott a hátsó falon, amely egy dús idomú, fiatal nőt ábrázolt. Szőke haja csigákban hullott vállára, ódivatú ruházata sem tudta eltakarni nem mindennapi bájait. Mellette egy apám korabeli ipse feszített a kezében egy AK-47-sel. A háttérben jól látszott a lángossütő bódé cégtáblája. Megnyugodtam, úgy éreztem, jó helyre jöttem, és egy forró lángos mellé hátha kapok két hamvas barackot is. Megigazítottam a fegyverem, és hatvankétfogas cápa-mosollyal vágtattam be az ajtón.

Ekkor éreztem meg a semmivel sem összehasonlítható égett hús és szőr szagát. Ebben teljesen biztos voltam, hiszen már volt alkalmam megtapasztalni a simagöröngyösi Új Barázda épületének tetején. Lassítottam lépteimen, és a főnökömmel egyszerre kaptuk elő a szolgálati fegyverünket. Annyi előnnyel rendelkeztem, hogy az én táramban törtények is voltak. Misi a múlt héten igényelte a doboznyi kilencmilliméterest, és elvileg pár napon belül meg is kell kapnia. Addig viszont maximum levélnehezéknek jó a PA63.

Habozás nélkül követtem a körzeti megbízottat, aki töltetlen stukkerrel, de halálmegvető bátorsággal foglalta el a pultrészt, ahonnan keskeny folyosó vezetett a házikó hátsó részébe.

Artikulálatlan hörgés, idegborzoló nyöszörgés hangzott fel tompán a messzeségből. A legrosszabbra is felkészülve, megelőztem a körzeti megbízottat, és elindultam a hang forrása felé. Utam néhány lépés után egy szabványos, fehérre festett faajtónál ért végett. Most már tisztán hallatszott a szörcsögés és az értelmetlen nyögés. Teljes erővel beletalpaltam az ajtóba, pontosan a kilincs alá, úgy, ahogy a kiképzésen belém verték. A gyakorlatokon szebben nézett ki a dolog, főleg azért, mert ott befelé nyíltak az ajtók. Végül a korhadó ajtófélfá megadta magát, és feltárult előttem a következő helyiség.

Csapzott, hosszú, szőke hajú lény guggolt mögötte. Veritékben úszó arcára, homlokára rátapadt néhány tincs. Szeme környéke hullafoltos kékségben úszott, ajkánál pedig csak egy bordó duzzanat látszódott. Hatalmas, hájas teste szinte beszorulni látszott a szűk térben, ahogy felegyenesedett. Emberfejnyi kitiüremkedések lógtak a mellkasán, amelyeket még az otthonka sem gátolt meg az ide-oda lengedezéstől.

– Mit csinálsz te, barom! – üvöltött fel sztentori hangján.
– Takarodj ki a vécéből!

– Csókolom – dűnnyögtem, és próbáltam úgy tartani a stukkerem, hogy ne legyen feltűnő. Megigazítottam az ajtót, és kihátráltam a sütődébe.

Szégyenkező tekintettel néztünk egymásra Misivel, és mindketten a másikat okoltuk a félreértésért. Aztán néma csendben üldögéltünk, egészen addig, amíg a lángossütő tulajdonosnője ki nem jött a toalettről.

– Még a sminkem is elkenődött – dohogott Böbebababa, és felkapta a kockás kendőt a pultról, hogy pár mozdulattal megigazítsa az elkenődött foltokat. Nem tudom, mi volt a célja, de az biztos, hogy az élethű zombisminket egy másodperc alatt háborúban álló apacs harci csíkokra változtatta.

– Elnézést kérünk a rendőrség nevében – kezdte el tördelni a kezét Misi.

– Miért kellett rám törni az ajtót?! – emelte fel a hangját a nőnemű hegyomlás. – Úgy megijedtem, hogy amikor felpattantam, elszakítottam a tangámat!

Nem tehetek róla, vizuális típus vagyok. Abban a pillanatban, ahogy kimondta, elképzeltem az enyhén szólva is túlsúlyos Böbebabát tangában. Nem kellett volna...

– Nagyon furcsa dolgok történnek a környéken – nézett fel a főnököm, akit azóta nem láttam így megszeppenni, amióta a plébános rajtakapta, hogy kabátgombot tett a perselybe. – Az az égett szőr és hús szag...

– Mi a baj a flekkenemmel?!

– És azok a fura zajok...

– Szorulásom volt – zárta rövidre a témát Böbebababa, és egyikünk se érezte úgy, hogy tovább kellene forszírozni.

– Azért jöttünk Szegholtornyára, mert...

– De kedveskéim! – csapta össze a kezét a háborúba készülők indiánnő. – Hát egy megállóval hamarabb szálltak le a vonatról! Azok a rosszcsont kölykök támasztották oda azt a táblát, pedig én már annyiszor, de annyiszor jeleztem a MÁV-nak...

Összevillant a szemünk Misivel, bár lehet, hogy neki csak belement valami.

– De nem is baj, hogy itt vannak. Olyan fura alakok mászkálnak erre. A néhány kilométerre fekvő intézetből császkálnak el, és idáig

nem is volt semmi baj velük. Azonban mostanában nagyon megváltoztak. Nem szólnak egy szót sem, csak hörögnek és botladoznak. A múltkor is betámolyog ide az egyik, és se szó se beszéd, nekem esik, mintha valami ártatlan lányka lennék. Na, de én adtam neki, hát mit képzelsz rólam?!

Megrebegettette a szemét, és rajtam a hideg futkározott a látványtól.

– Aztán még egy párszor megpróbálkoztak, de én a tudtukra adtam, hogy nem vagyok én olyan nőszemély!

Bőszén bólogattam, hiszen ez tényleg azonnal látszott, hogy nem olyan. Sőt!

Feltűnt, hogy főnököm csak csendben figyel a nőre, és arcán olyan kifejezés látszódott, mint a kölyökkutyákén, akik előtt meglóbálják a csontot.

– Hát persze, hogy nem olyan – lépett közelebb Böbebabához, és megfogta a kezét, majd legnagyobb rökönödésemre egy csókot nyomott a pufók, most már szőrtelen kézre. – Hiszen a vak is láthatja, hogy egy úrinőhöz van szerencsénk.

Megint bólogattam, hiszen tényleg láthatja. Azt hiszem, eljutottam egy olyan szintre, ahol már semmiféle kijelentéssel nem mertem ellenkezni.

Misi megpróbált olyan közel menni, hogy még ne verje be a fejét a telt idomú nőszemély mellébe, de a privát szféráján már belül legyen.

– Nem kell elpirulni...

Nem tudom, honnan látta a festett csíkok alatt, szerintem már rózsaszín ködön keresztül figyelte a világot. Böbebaba pedig zavarában egyik lábáról a másikra állt, és teljesen meghatódott.

– Ugyan már!

Misi játékosan két ujjá közé csippentette a tangátlan, garázs-derekú nőszemély húsos arcát, mire az pajkosan hátba vágta. Nagyon büszke voltam magamra, hogy kibírtam röhögés nélkül, ahogy a főnököm egészen a pultig tántorodott.

Rezignált arccal bámultam kedélyesen civakodó párra, miközben kiütöttem a dobozból egy összenyomorgatott szálát.

– Kérhetnék egy kis tüzet?

– Meg ne próbálja! – csattant fel egyből Böbebaba, és esküszöm, azt vártam, hogy a légnymás meglebegteti a hajamat. Aztán koto-

rászni kezdett a melltartójában. – Még csak azt hiányzik, hogy megbüntessenek! Ha annyira bagózni akar, számolja ki az öt métert...

Teljesen ledermedtem, és csak akkor nyugodtam meg, amikor egy gyufásdobozt kapott elő a rejtkehelyről. Nem mertem vitatkozni vele, inkább az ajtó felé indultam, és öt hatalmas lépéssel eltávolodtam a bejárattól. Kinéztem belőle, hogy utánam lopózik egy colostokkal...

Szélárnyékot képeztem a kezemmel, miközben meggyújtottam a gyufát. Ahogy felnéztem vidáman lobogó lángokból, megpillantottam egy darabos mozgással közlekedő őszes férfit. Kórházi pizsamaszerűséget hordott, amelyet jócskán vér és sár szennyezett. Arcának bal feléről hiányzott a hús, olyan volt, mintha valaki megrágta volna, szeme szó szerint vérben forgott. Ahogy egyre jobban közeledett, fogait ütemesen csattogtatta, ujjait karomként begörbítette.

A gyufa a körmömre égett, fájdalmas szisszenéssel dobtam el. Előkaptam a PA63-at, és becéloztam a pasas fejét, kivártam egy ütemet, és meghúztam a ravaszt. A kilencmilliméteresben berobbant a löpor, és a nyomás maga előtt tolta a lövedéket, amely a huzalozáson végigpörögve, egyre gyorsuló ütemben hagyta el a csövet. Tiszta, tízpontos találat volt a homloka közepén. A skuló betörte a koponyát, majd átfúrta magát a szivacsos agyon, és játékosan meglebegtetve néhány ősz tincset, a fej hátulján távozott.

A lángossütődéből azonnal felhangzott Misi orgánuma.

– Mi történt?!

Csendben maradtam. Nem azért, mert idegesíteni akartam volna főnökömet, hanem mert a távolabbi bokrok megelevenedni látszótak. A meggyújtatlan cigi kiesett a számból, és mintha egy lassított felvételen látnám, négyet forgott, amíg földet ért. A négy volt a szerencseszámom, de a növények közül előbotorkáló élőhalottak azonnal köbre emelték.

Visszasprinteltem az épületbe, és becsaptam magam mögött az ajtót, majd lihegve nekidőltem.

– Zombik! Kezdődik...

Misi fölényesen tekintett Böbebabára, félretessékelt az útból, majd peckesen kivonult a bódé elé. Tisztán hallatszott, ahogy elkiáltotta magát.

– Állj! Rendőrség! A törvény nevében adják meg magukat!

Néhány másodperc múlva széleseben viharzott be az ajtón. Arca hullasápadt volt, mintha továbbképzésen lett volna odakint.

– Nincs lőszerem!

Kipattintottam a táramat és odadobtam neki.

– De így meg neked nem marad!

– Ez igaz. Viszont gyorsabban futok...

Böbebaba harákkolt, amit szerintem torokköszörülésnek indított.

– Azt hiszem, van néhány felesleges fegyverem...

Döbbsen néztem rá, pedig azt hittem, már semmin sem lepődök meg. Döngött a föld, ahogy az élő hangfal elsétált a falon lévő képig, és lekasztotta. Kisebb üreg tárult fel, amiből egy hosszúkás ládát húzott elő. Teljesen megváltozott a véleményem a nyugodt, vidéki életről, amikor két AK-47-est és egy AMD-65-öst pakolt ki a padlóra rengeteg tárral.

– Még szegény nagyapám cserélte a hazavezényelt orosz katonákkal. Három liter vodkába került, de nagyon bánta a végén.

– Igen, bünteti a törvény – dörmögte vigasztalólag Misi.

– Nem azért. Később kiderült, odaadták volna kettőért is...

Zajt hallottam az ablak felől, és amikor odakaptam a fejem, meghűlt a vér bennem.

Károly bácsi!

Még élénken élt az emlékezetemben, ahogy a simagöröngyösi Új Barázda épületének mosdójában fejbe lőttem az élőhalottá avanzsált kisöreget. Homlokán már rothadásnak indult a lyuk, haja csomókban kihullt. Nem tudtam eldönteni, hogy vigyorog a viszontlátás örömeire, vagy csak a hiányzó felsőajka miatt grimaszol. Félig már bekúszott az ablakon, amikor végre dermedtségem felengedett.

Az AMD-ért vetődtem. Amint felkaptam, csaknem azzal a mozdulattal betáraztam, aztán lőállást vettem fel fél térden. Kibiztosítani és az első sorozatot az ablak felé indítani egy pillanat műve volt. Vagy legalábbis az biztos, hogy nem pislogtam. Nem elégedtem meg ennyivel, hiszen már ismertem az öreget, és ahogy közeledtem a marionett bábuként vergődő Károly bácsihoz, az egész tárat beleengedtem.

Böbebaba közben a homlokára kötötte a kockás konyharuhát, és mindkét kezébe egy-egy AK gépfegyvert ragadott. Kirúgta a bejárati ajtót, és megállt a félfák közt.

– Mit csinálsz a tulipánommal te, pernahajder! – üvöltötte, és otthonkás terminátorként két kézzel szórta a halált...

* * *

Bírósági jegyzőkönyv. 150/45

Bíró: Csipa Mihály körzeti megbízottól kérdezem. Miért lőttek a kiszabadításukra küldött különleges egységre?

Cs. M.: Nem lőttünk.

Bíró: Idéznék Tiszai Gábor, az egység parancsnoka vallomásától: „Ahogy megközelítettük a lángossütőt, csak úgy füttyültek a golyók a fülem mellett.”

Cs. M.: Tiltakozom, bíró úr! Ezt visszautasítom! Nemhogy nem füttyültek, még csak nem is dúdoltak!

Bíró: Szekeres Kálmán, ön is fenntartja ezt az állítást?

Sz. K.: Hacsak az nem, hogy örömlövéseket adtunk le az ég felé, és a visszahulló lövedékek zavarták meg az egységet.

Bíró: Mióta szokás négyszáz üdvölvést leadni?

Sz. K.: Nagyon örültünk, bíró úr.

Bíró: Bojtár Erzsébet, a Böbebaba lángos süütödéje tulajdonosa, három darab illegális gépfegyvert miért tartott magánál?

Cs. M.: Nálam?

Bíró: Nem! A tulajdonában!

Cs. M.: A menyasszonyomra nem tehetek terhelő vallomást.

Bíró: Miért nem?

Cs. M.: Mert félek...

Bíró: Van valami, amit fontosnak tartanak megjegyezni?

Sz. K.: Tarthatnánk egy cigiszünetet?

HomoErgaster

Közzjáték: Elemérünk találkozása Venci bácsival

A simagöröngyösi válság után egy évvel...

„...*tessék vigyázni, az ajtók záródnak!*” – A dallamos géphang után bevágódó ajtók zaja, a kemény, tompa csattanás után a szerelvény meglódult. Mező Elemér szórakozottan átfutotta a jegyzeteit, de nem érzett magában késztetést, hogy el is mélyedjen bennük. Nem tudott róla, hogy az arcára idióta mosoly fagyott, ami egy korábban bevett tudatmódosító szer utóhatása volt. A cingár férfiú összevissza álló, rövidre vágott hajával, csipásan pislogó, rövidlátó szemével, jóformán áll nélküli, madárszerű fejével, és az imént említett mosolyával olyan benyomást tett, mint egy pszichiátriai páciens. A másnaposságot kivéve azonban Elemér nagyon is normális volt, már amennyire ezt a székesfőváros belvárosi létformája engedte. Bár jelenleg a vegyi utóhatások okán csakis vidáman tudta szemlélni a környezetét, bólogatva a szerelvény rázkódásaira, mint egy túlméretes csirke, ami szinte az összes tollát elveszítette valami kataklizmában. Elemér vidáman gondolt a közelgő vizsgára, s bár az anyagból nem érezte magát 100%-ban felkészültnek, úgy érezte, nem fog szégyent vallani. Az agya jelenleg egy kivilágított kastély volt, amelynek dísztermében rengeteg vendég tolongott: az elsajátított tudás fejezetei. Az egyetlen gond a kaotikus összkép lehetett, ebből kell majd a vizsgán Elemérünknek a feladatot kibogoznia. Nem aggódott, remek házigazdának érezte magát egy nagyszerű fogadáson.

– Fogadni mernék, hogy levizsgálók! – motyogta maga elé, miközben szórakozottan bámulta az utastársait. Végignézett egy szintén egyetemistának látszó leányzón, aki elmélyülten olvasott egy könyvet, tüzetesen megszemlélte a lány érdekes domborulatait. Tovább rebtent a tekintete bevásárlószatyorral ácsorgókon, üres tekintettel a semmibe meredő arcokon, melyek gazdái a mobiljuk zeneszolgáltatásával múltatták az időt. Ebben a napszakban már néhány fáradt munkást is látott, de a fontos arcot vágó hivatalnok-

típus volt túlsúlyban. Na meg az öregek. Az öregemberek a főváros múltjának hű keresztmetszetét adták. Elemér ezt már többször kifejtette barátainak. Az igazi szociológiai csemegét Budapest öregjei kínálták, szinte tálcán. A huszadik század második felének túlélői. Szinte az egész itt zötykölődik a metrón naponta. A komcsik, az antikomcsik és az antipolitikus megalkuvók. Itt vannak körülötte, és egy társadalomelmélettel és kultúr-antropológiával foglalkozó diáknak remek vadászterület ez. A „vendégek” zsvivaja a fejében halkult egy kicsit, amikor megpillantott egy ismerősnek rémlő, aszott alakot. Elemérnek fogalma sem volt róla, de egy pillanatra a mosoly lefagyott az arcáról. De csak egy pillanatra. Ugyanis hiába áltatta magát, mégsem ő volt e napon a házigazda, hanem a szer maradékai, még inkább az utóhatásai, „akik”, mint egy rendezőgárda a statisztákat, úgy terelgették maguk előtt Elemérünk hangulatát és a környezetének megítélését. Mindenesetre nem sokkal később felismerte az öregembert. Ez a felismerés nem járt együtt réműlettel, jeges borzongással, reszketéssel és a pánik egyéb szokványos kísérőjeleivel. Ezeket az utóhatásokat a rendezőgárda szépen kikapcsolta, akár egy használaton kívüli bérlakás világítását. Elemér föltápáskodott, és a fogantyúk adta pályán, nem mindig indokolt kilengéssel, átlavírozta magát az ismerős öreg mellé.

Az öregember rá se nézett, meredt a padlóra, nagyon úgy látszott, mintha aludna. Bár még az állkapcsa is megfittyedt, a szemei nyitva voltak. Tulajdonképpen közelebről megnézve inkább halottnak látszott, nem alvónak, de egy halott öregember már rég lebecskázott volna a padlóra a metró idegbeteg rángásaitól. Elemérünk keresgélte a nevet, amit az ismerős archoz rendelve ki kéne mondani egy megszólításnál. Ahogy kinézett a vénember, önkéntelenül mélyet húzott a metró kocsí amúgy oxigénben szegény levegőjéből, pállott bűzt várva. Semmi ilyesmit se érzett. Nem árasztott magából semmilyen szagot se, nem hogy bűzt. Ebben a pillanatban beugrott neki a név. Ez Venci bácsi, ahogy gyerekként nevezte. Nem tudta kimondani a D betűt, ezért C-vel helyettesítette. Sokat nevetett rajta az apja, és az örege azonnal rajta maradt a név. Hallotta, hogy később akadt olyan elvtársa, aki merő nyelvbotlásból ugyan, de szintén így szólította. Az öreg reakciója nem ismeretes.

– Vendel bácsi! Nem ismer meg? – Az öreg nehézkesen ráemelte

a tekintetét, és ettől Elemér kissé megborzongott... de csak nagyon kissé. Ahogy kinyitotta a száját, tisztán hallotta a kiszáradt ízület roppanását. Legalábbis olyan hangja volt, és nyomban megcsapta a hiányolt bűz a leheletéből.

– Kkkkiii ssaa fenné vatty tyeeee? – A hang, noha csikorgott, akár a kenetlen ajtó, egyértelműen az a hang volt, amire olyan élenken emlékezett a gyermekkorából. A különbség az elmosódottságban volt, de ezt belegondolva meg tudta érteni... ráadásul valóban! Ettől Eleméren olyan fokú lelkesedés lett úrrá, ami teljesen indokolatlan volt. Ismét kisfiúnak érezte magát, és ezt a rendezőgárda a fejében nagylelkűen engedélyezte. Az öregember agresszív kifejezése hirtelen eltűnt, szemei kiürültek, s talányosan, tompán, fénytelenül meredtek rá. Semmi jelét se adta, hogy felismerte volna, de amikor ismét megszólalt, az ellenkezőjét igazolta.

– Aaasz Eellem méérsz gyééreeekk! Tyeeee vagyyyy assz? – Elemérünk euforikus hangulatban bólogatni kezdett, ami a metró rázkódásában ismét túljátszott csirkeeffektusnak hatott.

– Igen, igen! – Az öreg lassan, szinte filmszerűen bólintott. – Aahhhha! – mondta. – Tee vatty aa Meeeeszööö Ellem mész, a Meezzzöööüü Aaantyyallll fffjjjaa. Aa Mezzzöööö Anattttal, akykykyi jojo bbollll dallíi-sssszokccdemmmm elhhhaajjjjókéééennny kaaarrriiferrrrty csssinyáll llt assz MMSZSZMMPPPP-beennn!

Szünet. Elemérnek, ha nincs a rendezőgárda, aggódnia kellett volna a számonkérő hangnem miatt. De csak türelmesen várt.

– Assz énnn rrégyiii rriiiválll iiszom, ésss ellvvtártsssamm fia... hmmmhmrr... Éssss hottyyyy vaaaann assz aa gaasszeeemm beer?

Elemérünk szélesen elvigyorodott. Alighanem ez mentette meg.

– Meghalt, mint a Venci bácsi!

Az öregember megrázkódott, de nem a metró miatt. Inkább gonosz kuncogás volt ez, meg-megrázkódó vállakkal, befelé röhögve, elfojtottan.

– Esz assz ellllszőő jójó híiirr mosztannábaaany! Tee meggy müüty ccsinyállll ssz itttt?

Elemér úgy vigyorgott, hogy majd beszakadt a feje teteje.

– Vizsgázom! Szellemtörténetből. A disszertáciomat egyébként a „Halottkultusz Európában” címmel írom. Képzelve, Venci bácsi, még az Unió is támogatja a kutatásom!

„Venci bácsi” rámeredt, és ennek a pillantásnak a perzselését még a rendezők sem tudták ellensúlyozni azonnal. Ha belegondolunk, nem is csoda, hiszen Elemérünk egy vén kommunistának dicsekedett el egy antimaterialista, antimarxista kutatási filozófiával, amit az „imperialista nyugat” támogat pénzügyileg! Kis időbe telt, míg az öreg ezt megemésztette, Elemérünkben ez alatt az idő alatt azért felmerült a „bakot lőttem” halvány gyanúja. De a folytatás eloszlatta a rossz érzést.

– Úgtyy! Soookkk sziké rttt hosszúa fjjjjjamm! – mondta Venci bácsi udvariasan. Félrebillentette a fejét, és egy pillanatra Elemér ismeretlen okból ismét aggódni kezdett, most azért, hogy nehogy leessen az öreg feje, és elguruljon... micsoda gondolat!

– Lllleeheett, hoty szike rrrüll isz assz aa viiizsssgyaa! Aanyydd nneem csssaa ssszééppppp vooolty, deee ok ooos isssz. Eseeetyleggg ökörkölhettyéllll beelőőleeeee valhaammmity...

Elemérünknek eszébe jutott a családi mende-monda, hogy fiatalabb korukban az apja, és Venci bácsi nem csak a munkásmozgalomban voltak riválisok, hanem a szerelemben is. Azon gondolkodott, mit csinálhat az öreg most.

– Hová tart, Venci bácsi?

Elemér valami diplomatikus kitérő válasza számított, ezért alaposan meglepődött ezen:

– Mmiiity tuuudommm énnnn fjjjjjamm. Ccscsaaakk úggy mmeegyyekkk itteeenn aa mmeetr óóval! Haa máaár ittyyy vagyyoookk mmeegyiiinnttt...

Elemérünk kissé megzavarodott a nyilvánvaló, és kevésbé nyilvánvaló dolgok ezen elegyétől.

– Miért van itt, Venci bácsi, nem volt jó a göröngyösi földben?

E durván udvariatlannak tűnő kérdést az öreg nem vette zokon, úgy tűnt, fel se fogta, hogy ezért esetleg megsértődhetne.

– Fénnne szze tudjjja fjjjjjaam! Od aalennnn szze voooltt roosssszabb, miintyy iittty feennnn. Neemmm vaggyokkkkk ottyy seeeee, ddeee ittyyy see igyaaaszánnn...

Elemérünk elgondolkodott. Nem merült fel benne az ilyenkor nyilvánvaló népi bölcsesség, mely szerint: „a testét a föld, a lelkét a pokol nem fogadta be”. Pedig e témában kutakodott az unió segédelmével! A rendezők szerint ez nem volt fontos a jelenlegi helyzetben.

Valóban kínos lehet, állapította meg azért. Hiszen az öreg nem kaphat nyugdíjat-segélyt, nincs biztosítása se... az is lehet, hogy hajléktalan? Ezt a szegényt! De ő se tud neki segíteni, hiszen a szállására, ahol eleve többedmagával lakott, nem hívhatja! A helyzetet, amely kétségkívül kínos dilemma volt, annak okozója oldotta meg, amikor feltápáskodott. Ebben a nehézkes felcihelődésben volt valami hátorzongató alulkoordináltság, és mégis céltudatos erőteljesség, ami megakadályozott alighanem többeket is, hogy segítsenek az öregnek. Valószínűleg jól tették, hogy veszteg maradtak. Az életöszton a tudat alatt is működik, a modern embernél is. Elemérünk szintén így tett, bár talán őt nem fenyegette veszély. Csak egy kérdést eresztett el.

– Látjuk még egymást, Venci bácsi?

Az aszott alak megállt a mozdulat közepén, és Jónás Vendel feje hátrafordult. Később a kocsis utasai közül többen rosszat álmodtak ezen mozdulat miatt. Ugyanis természetellenes volt, és hallhatóan csikorgó. A kiszáradt, velő nélküli csont csikorog így.

– Leeeehheety fiiiijam! Dee jobbbbaann jjjáársssz, hhhha mégyy szzemm.... sseeemmmi szzee biisstossss.... – reszelte bele a kocsis levegőjébe Venci bácsi, és kilépett a nyitott ajtón.

– Még a halál sem... – tette hozzá halkan Elemérünk elmélázva...

Hogy Jónás Vendel régen halott, és ő mégis beszélgetett vele, abból csak sokkal később, a vizsgadrukk és a rendezők távoztával jutott kellemetlen konklúziókra. Következtetései az esettel kapcsolatban nem hogy a napját, de az egész hónapját elcseszték... főleg, amikor később az egyetemen néhány gyanúsán titkosszolgálati külsejű egyén kereste...

A szerző megjegyzése:

Rövid művem szerény tisztelgés Stanislaw Lem: „Nyomozás” c. története előtt, melyben a mester bebizonyította, ha akart volna, ha érdekelt volna, tudott volna zombi történetet is írni...

HomoErgaster: Vencibácsi a metrón

Damien Grove

A kettes számú vizsgálati alany

Felriadtam. Dohos szag kúszott az orromba, ami a garatomba érve köhögésre ingerelt. A hideg kövön feküdtem, majdnem teljes sötétségben. A szemben lévő falon, jóval szemmagasság felett rácsos ablakot pillantottam meg, melyen keresztül halvány holdfény áramlott be a helyiségbe. Bokámon fémgyűrűk súlyát éreztem.

Ahogy megmozdultam, megsörrentek bilincseim láncai. A zajra mocorgás és mormogás volt a válasz, amely a szoba különböző irányjaiból tört felém. Felhangzott néhány ugató hang, majd kisértatva deszkán táncoló ujjak nyikorgása hasított bele a csendbe. A gerincemen borzongás futott végig, majd pánik lett úrrá rajtam, olyannyira, hogy azt is elfelejtettem, le vagyok béklyózva. Felugorva futni kezdtem, de második lépésnél visszarántott a lánc, és előre-bucskáztam a padlóra. Testem megadta magát a gravitáció erejének, orrom hangos recsenéssel tört péppé a nálánál sokkal keményebb anyagon. Végül az arcom bal felén ért véget rövid, de fájdalmas csúszásom, melynek eredményeképp a súrlódás tenyérynyi helyen hántolta le onnan a bőrt.

Hangos nyögéssel ültem fel, majd kihúztam meglazult jobb első szemfogamat, és a padlóra köptem némi vért. A zajok újra felerősödtek, és mivel a szemem kezdett alkalmazkodni a gyér fényhez, már képes voltam arra, hogy felfogjam a környezetemet. Tíz emberforma élőlényt számoltam meg, akiket hasonlóképpen a falhoz láncoltak. A legközelebbi nem egészen két méterre ült tőlem, a holdfény rásütött a hátát takaró női ruhára, ami egykor rózsaszín lehetett, de a por és a rászáradt sár teljesen mattá változtatta. Idáig hallottam, ahogy hangosan csámcsog és cuppog valamin. Pontosan nem tudtam kivenni, mit ehett, de az apró sikkantásokból kis emlősállatra következtettem.

Aztán a jelenés, mintha csak valamilyen irányított erőnek engedelmessé, felém fordította a fejét: sűrke bőre pergamenként tapadt a koponyájára, bal szemgödre üresen meredt rám, a másik kéken izzott. Szájában egy félig megrágott patkány vívta haláltusáját.

Úristen, egy zombi! – sikoltott bele a fejembe a gondolat. Aztán jobban megnéztem a lényt, aki valaha nő lehetett, és belém nyilallt a felismerés: akit látok, az nem más, mint Zagyva Kati, a vezérszurkoló! – A szomorú felismerés bekapcsolt bennem valamit, és hirtelen megelevenedett előttem a múlt. Az utolsó emlék, amit még fel tudtam idézni.

Újra a Simagöröngyösi Buckalakók – Baranyatenyerei Betyárok megye hármás futballrangadón találtam magam. A helyi Egyetértés Sporttelepen telt ház buzdította a hazai csapatot az ősi ellenséggel szemben. A velem szemben lévő lelátón a Buckalakók B-közép skandalta a győzelmi indulót, jobbra tőlem, a vendég kapu mögött, félárbóca eresztett kalózbogót lóbálva búslakodott a Betyárok kemény magja. Már elhagytuk a hetvennyolcadik percet, és háromnullára vezettünk. Éppen Piszka Milán tört előre a jobb szélén, egy Zidane-t megszégyenítő esernyőcsellel két védőt is átvért, majd betört a tizenhatosra. Már csak a kapus volt az ellenfele. Megcsinálta a lövőcselt, a kapus balra vetődött, majd alacsony röptét leírva harapott ketté egy méretes vakondtúrást az ötös vonalán. Milán diadalittasan a közönségre nézett, és középső ujját félreérthetetlen üzenetként a Betyárok szurkolótábora felé mutatva a kapuba gurította a labdát. A közönség egy emberként ugrott fel, a hangorkán elsöpörte a vendégszurkolók anyázását, akik elégtételt követelve a pálya felé tartottak. K. Szabó Pista bácsi, az északi-szektor megbízott felügyelője megpróbálta feltartani a pályára beözönlő csőcseléket, de a tömegből kiváló marcona alak egy lendületes karate-rúgással gyötörte le fejről a nagypjától örökölt bakterkalapját.

A szemben zúgolódó hazai szurkereknél sem kellett több: leözönlöttek a lelátóról, és a támadó csürhe irányába rohantak. Ahogy összeért a két tábor, a középkori csaták jutottak eszembe, csak a kardok és fejszék helyett itt letört műanyag székek és szalonnázó bugylibicskák szolgáltak fegyverként. Már én is majdnem rohanni kezdtem, amikor megpillantottam egy lassan mozgó csoportot, akik a szántófelől közelítették meg a küzdőket. Furcsa, rángó mozgással egyből felkeltették a figyelmemet, de rajtam kívül mindenki egymással foglalkozott, így az újonnan érkezők zavartalanul közelítették meg az embereket. Hörgéseket hallottam, amit elnyomott a moraj, aztán a jövevények bebotorkáltak az emberek közé.

És akkor megláttam a forgotag közepén a Katit. Arckifejezésében már akkor sem csillogott erősebben az értelem, mint most, de esztétikailag mindenképpen magasabb szintet képviselt. Éppen átölelte az egyik fura szerzet, amikor összeért a tekintetünk. Akaratlanul megroggyantak a lábaim. Most mondhatnám, hogy a Kati által régóta táplált mély érzések gyöngítettek el, de valószínűleg egy husáng lehetett, ami a fejemen koppant. Elsötétült előttem a világ.

A gondolataimból hangos mormogás ébresztett fel. Kati tovább tömte a szájába a patkány maradványait, és megpróbálta a maradékot egészben lenyelni. Az állat azonban túl nagyméretűre nőtt, ami nem könnyítette meg a feladatot. Hátsó lábai és a hosszú farka lelógott Kati állán, bizarr szakállként meredezve előre. Az egykori faluszépe most sokkal inkább hasonlított valami Krakenbe fordult Cthulhuhoz, mintsem egy ünnepezt szexszimbólumhoz. Béke poraira.

Mikor a többiek is felfogták, itt friss húsrá megy ki a játék, megélnékültek. Sokak közülük felemelkedtek, és ameddig a lánc előre engedte őket, Kati – vagyis a lény, aki Kati volt valamikor – felé indultak, de a béklyók mindannyiszor visszarántották őket. Szerencsére. Ahogy elnéztem az egykori patkányt, aki most már lassan, engedelmeskedve a gravitációnak és a nyelőcső magával ragadó erejének, lefelé araszolt Kati torkában, rá kellett jönnöm, nem lennék szívesen a helyében. Úgy tűnt, én maradtam az egyetlen értelmes entitás a környéken, és szándékoztam megőrizni ezt az állapotot, ameddig csak lehet. Igazság szerint kirobbanó örömmel töltött el, hogy emlékszem a múltra, de ettől még nem kevésbé tűnt helyzetem reménytelennek. Összefarva és leláncolva közel egy tucat agyatlan zombival, nos, azt gondolom, nem én vagyok az egyetlen, aki ezt a szituációt szívesen kihagyja.

Mielőtt elragadt volna a rettenetes kétségbeesés, távolról halatlatszó léptek zajára lettem figyelmes. Kisvártatva nyikorgás, majd hangos döndülés kíséretében kinyílt egy ajtó, és sárgás fény ömlött végig a cellán. Katonák léptek be a helyiségbe, közrefogva egy fehér köpenyes alakot, aki jól láthatóan idegesen viselkedett.

– Ték disz van! – kiáltott fel a fehér köpenyes. Fogalmam sem volt, ez mit jelent, azonban a katonák beléptek, majd kiemelték melőlem Katit, aki elégedetten nyelt néhány utolsót, végleg eltüntetve gyomrában a megboldogult patkányt.

– Hé, emberek, itt vagyok! Nekem nincsen semmi bajom! – kiáltottam fel. De vagy nem szoktak hozzá a simagöröngyösi akcentushoz, vagy tényleg nem értettek magyarul. – Ne hagyjanak itt! – próbálkoztam még egyszer, utoljára, de nem kaptam választ. Az egyik katona mellém lépett, majd fejlesztett M16-os gépkarabélyának csövével gyomron vágott. Azt gondolom, nem kell erősen ecsetelnem, hogy ezután egyből elment a kedvem az ordibálástól. Fizikailag nehéz is lett volna kiviteleznem a dolgot, mert éppen összegörnyedve öklendeztem fel a meccsen vásárolt vattacukor maradékát.

Ahogy a katonák Katit vonszolták kifelé, a beáramló fényben megcsillant a csuklóján a foszforeszkáló szám: egy egyes. Akaratlanul is lepillantottam a sajátomra, ahol megrökönyödésemmre egy precízen kidolgozott kettes virított. Szép kilátások.

* * *

Mielőtt a fáradtság magával húzott az ismeretlenbe, sikerült néhány kortyot lenyelnem a hézagos dilatációba szorult vízszerű valamiből. Álomban újra szeretett Simagöröngyösömben jártam, Jónás Matyi fagyizójában, ahol a számba tömtem a dupla sztracsatellát. A fagyí azonban keserű volt, és amikor a második gombóchoz értem, csótányok kezdtek kimászni a krémből a tölcser szélén. A forróság végigömlött rajtam, Matyi pedig rám nézett, mint aki szörnyet lát, és hangosan sikoltozni kezdett...

A napsugarak égették az arcomat. Kinyitottam a szemem. Majdnem felugrottam, amikor tudatosult bennem, hol is vagyok valójában. Nemhogy a sztracsatella, de egy pohár víz is nagyon távolinak tűnt. Végigsimítottam bucira dagadt arcomat, és megpróbáltam elképzelni, hogyan festhetek most. Bármennyire próbáltam szépíteni magam előtt a dolgokat, arra jutottam, a pépes massa, ami valaha az arcom volt, mostanra külsőleg jobban hasonlatossá tesz élőholt társaságomhoz, mint valódi önmagamhoz. Aztán legyűrtem magamban a negatív érzéseket, és visszatértem az egyetlen gondolat-hoz, ami képesnek látszott erőt lehelni belém: a reményhez.

Börtönöm ódonnak látszott. A kövekből kirakott falakat sötét árnyalatúvá festette az idő, a sarkokban itt-ott moha zöldellt. A társaim” többsége látszólag nyugodtan heverészett. Szemben ve-

lem kedvenc gólvágóm, Piszka Milán szürkébe torzult, sovány arca meredt rám, mellette nem sokkal Kajár Bendegúz, a Simagöröngyösi Szabó Ervin könyvtár mindenese verte bele fejét ütemesen a falba. A többieket nem ismertem.

Mire felocsúdtam volna, újra nyílt az ajtó. Szinte ugyanaz zajlott le a szemem előtt, mint tegnap este, annyi különbséggel, hogy a fehér köpenyes alakot most egyáltalán nem láttam. Visszagondolva a tegnap felfedezett számmisztikára, nem lepődtem meg, amikor a marcona alakok mellém léptek. Az egyik a nyakamra tekert egy sintérek által alkalmazott karikát, amely egy közel másfél méteres rúdhoz volt hegesztve.

Kivezettek a teremből a folyosóra. A katonákon látszott, hogy tartanak tőlem, csőre töltött fegyverüket rám szegezve kísérték. Gondoltam, hörgök egy kiadósat, hátha betojnak, de aztán letettem a dologról. Istennek és a gondviselésnek hála, egyelőre elkerültem azt a szörnyű végzetet, amely szerencsétlen földijeimet dühöngő fenevadakká változtatta. Könnyen megérlelődött bennem az elhatározás: még nem akarom átadni szánalmas porhüvelyem a rothadásnak.

– Ízi, ízi – tette rá kezét társa a mellettem lévő katona vállára, aki úgy szorította a karabélyt, hogy kifehéredtek az ujjai. Büszkének éreztem magam: százhatvan centim és ötvenöt kilóm még senkiben sem gerjesztett ekkora félelmet eddig, és bár jól tudtam, a kiváltó ok ahhoz hasonlatos, mint amikor a csirkeóiban a többi szárnyas elhúzódik a tüsszögő naposcsibétől, mégis kiélveztem erőfölényem minden pillanatát.

Végül feladtam a felesleges nyomásgyakorlást. Ahogy jobban szemügyre vettem a környezetet, arra a megállapításra jutottam, hogy az épület mégsem olyan régi, mint ahogy gondoltam. Igaz, képzeletemben korábban megjelent egy középkori lovagregény helyszíne, bizonyos részletekből azt gyanítottam: a hely nem lehet régebbi ötven-hatvan évesnél. Ami szintén egyértelműnek tűnt, biztos, hogy börtönöm nem Simagöröngyösön található, melynek minden porcikáját töviről-hegyire ismerem.

Szűk folyosón haladtunk végig, mely dísztelenül és üresen meredt rám, majd egy keskeny lépcsősoron keresztül feljebb jutottunk, ahol fogvatartóim bevezettek egy terembe, ami legjobban egy vizsgálati szobához hasonlított. Középen világoskék lepedővel letakart

asztal állt, rajta egy fejétől megfosztott, félig felboncolt hullával, mögötte, a fehér csempéből kirakott falak tövében szekrények sorakoztak. Jobbra tőlem kémcsövek tárolására használt mobil kocsi állt, a szemközti falon pedig egy térkép „St. Lazarus Island” felirattal. Még a rendszerváltás előtt jártam általános iskolába, a szívem is mindig Moszkva irányába húzott, de Schwarzin és Stallone-n felnőve azért ragadt rám néhány fontos angol kifejezés. Például a „staub” – bár az is lehet, hogy az nem angol, meg mondjuk a „subler” – az mondjuk tuti, hogy az. Szóval, legyen elég annyi, nem telt el sok idő, míg párhuzamot vontam Izland és Island között – nem mellékesen követve a térképen szereplő hely rajzban könnyen körülhatárolható alakját, ami erősen szigetre emlékeztetett.

– Szit dáon! – kiáltott rám az ideges katona, és közben a fegyverével lefelé integetett. Nem tudom, miért próbált beszélni hozzám, ha már engem is zombinak hitt, talán csak megnyugtatta a parancsoló beszéd.

Leültem boncasztal előtti székre. A többség rövidesen elhagyta a helyiséget, csak két fiatal srác maradt bent velem. Az egyik óvatosan rákattintott a kezemre egy bilincset, aminek másik végét a masszívnak látszó asztal egyik lábához rögzítette, majd lekapcsolta a karikát a nyakamról. Egy pillanatra sem vette le az ujját a ravaszról.

Óvatosan fellelegeztem, de nem mertem megmasszírozni a megnyomorgatott részt. Ha csak feleannyira vizket a suhanc keze, mint ahogy kinéz, még a végén ólommérgezésben fogok elhalálozni. Körbenézve a termen egyébként sem számítottam semmi jóra. Óriási üvegekben különböző végtagok úszkáltak valamiféle tartósító anyagban, az egyikben felfedeztem K. Szabó Pista bácsi eltorzult fejének maradványait. Az öreg talán életében sem volt szebb soha, de sokat rontott az összképen a szájából arasznyira kilógó vörös nyelve. Egy pillanatra átfutott rajtam az édesanyámtól örökölt együttérzési képesség, de végül meggyőztem magam, hogy minden rosszban van valami jó: így legalább színében magával vitte az ősi munkásör-életérzést.

Kezdttem feladni a reményt. Elképzelttem, ahogy a fehér köpenyes belép, majd szépen lefognak, felfektetnek a hulla helyére, és szép lassú mozdulatokkal lefűrészelik a fejem. El tudtam volna képzelni ennél sokkal szebb halált is, de úgy tűnt, jelen pillanatban nem

lesz más választásom. Ekkor, valahonnan az épület belsejéből felhangzott egy artikulatlan sikoly, amit sűrű fegyverropogás követett. Rögtön ezután fémes döndülések és csörömpölések jelezték, hogy valakik lelkesen próbálják átrendezni egynémely helyiségek bútorainak helyzetét.

Egy férfi tépte fel az ajtót, ráordítva őrzőimre.

– Héj, cím on!

A katonák vissza sem nézve rohantak ki a helyiségből. Egyedül maradtam néhány tucat rothadó testrész társaságában.

* * *

Nemsokára elcsendesedett minden. Először a fegyverek ugatása szűnt meg, majd a döndülések és csattogások. Egy ideig örültem, fogva tartóim valószínűleg vissza sem térnek, de aztán magával ragadott a kétségbeesés: mennyivel jobb az éhhalál az élve megnyúzásnál vagy a felnégyelésnél? Talán csak azt tudna erre választ adni, aki mindegyiket kipróbálta – ilyen pedig, ha jól belegondolok, valószínűleg egy sem létezik.

Mielőtt azonban feladtam volna, lenéztem az asztalhoz bilincselte kezemre, és azonnal jobb kedvre derültem. Szerencsére a közlegényeket sem az IQ teszt felső ponthatárát elért alanyokból szemezgetik: a bilincskarika ugyan a lábhoz volt rögzítve, de csak annyit kellett tennem, hogy felemelem valahogyan az asztalt, és már szabad is vagyok.

Nekiveselkedtem, és sikerült megmozdítanom a terhet. Egy pillanatig két kézzel egyensúlyozva tartottam a balanszot úgy jó harminc fokos szögben, aztán a fej nélküli holttest lecsúszott róla. Az ernyedt lábakat takaró fehér Tisza cipő az égnek emelkedett, hogy aztán a gravitációnak engedelmeskedve ő is a talaj irányába száguldjon, majd koppanva pihenjen meg a járólapon. Végül álló helyzetbe tornáztam a koloncot, és kiszabadítottam magam.

Diadalittasan néztem körbe. Hirtelen úgy éreztem magam, mint aki megmászta a Csomolungmát. Kár, hogy úgy nézett ki, a lefelé út sokkal rázósabb lesz. Odaléptem a sarokba támasztott saválló fémtálcához, és szemügyre vettem magam. Ránézésre tényleg nem különböztem a zombiktól: sérüléseim teljesen eltorzították a ké-

pem, koszos ruháim izzadtan tapadtak rá csontos testemre. Gyorsan megmostam az arcom, aztán a fiókban talált géz-ragasztó kombóval leragasztottam az orromat – még mindig nem volt minden tökéletes, de azért határozottan jobban néztem ki.

Visszamentem a térképhez a falon, és kis keresgélés után találtam rajta egy szürke téglalapot, mely leginkább egy nagy épület-együtteshez hasonlított. Mellette a „Harrington Castle” felirat nézett velem farkasszemet. Lejjebb vándorolt a szemem, ahol a parton valami kikötőféle formáit véltem felfedezni, amely a „Harbor” nevet viselte büszkén. Közvetlenül alatta valaki tussal egy horgonyt és egy szivar alakú testet rajzolt, ami fölé kézzel a „german submarine wreck” szavakat firkantotta. Az agyamban kattogni kezdtek a berozsdállt fogaskerekek. Habár általános iskolai tanárom, Krasztovszki Emőke szerint gyenge képességű gyerek voltam, ő nem tudhatta, hogy a nyálcsorgatással kombinált bamba nézése nem több, mint ügyes kibúvó a felelés elől, és a logikán nyugvó józan paraszti észből jócskán csepegtetett számomra az Úr. Igaz, egy pillanatra elkapott a hév, és az hittem, kiválasztott vagyok, aki belesöpött az univerzum gonosz erőinek játékába – végül azonban rá kellett jönnöm, maximum túlélő leszek, mintsem magányos hős.

Elhessegettem az engem imádó tömeg, a fanfárok és az ováció színes képeit, és eldöntöttem, hogy első lépésként megpróbálom ruhát és fegyvert szerezni, aztán kijutni az épületből – a többin ráérek később is morfondírozni.

Visszafojtott lélegzettel léptem ki a folyosóra. A szemközti rácsos ajtó felett a „Military Supplies” tábla hirdette, hogy valamiféle katonákkal kapcsolatos dolog lehet ott. A rács nyitva állt, a lakat a földön hevert, látszólag sietve verte le valaki. Óvatosan beléptem, a szívemet azonnal megmelengette a látvány: a fali tárolókon gépkarabélyok, a nyitott szekrényben terepszínű ruhák, vegyvédelmi felszerelés és kézigránátok várták, hogy a jó szándékú felhasználó birtokába vegye őket. Ledobáltam a rongyaim, majd magamhoz vettem egy M16-ost, és egy felcsatolható táskába jó néhány tárat töltöttem.

Áldottam a Teremtőt, hogy annak idején egyik utolsó turnusban berángattak a Magyar Honvédő Erők győzedelmes kötélkébe! Néhány pillanat alatt átvedlettem gyilkológéppé. Úgy éreztem, újra előjönnek a tanultak, és megint legalább százféle módon vagyok képes

elpusztítani ellenségeimet – elsősorban fegyverrel. Önbizalommal telve léptem ki az ajtón, és megközelítettem a következő fordulót. Sejtettem, ha erre megyek tovább, nemsokára elérhetem a kijáratot. A forduló után azonban meg kellett torpannom. Egy katonaruhás alak guggolt nem messze tőlem, egy fehér köpenyes test fölé hajolt, és erősen gépészkedett rajta. Először nyugtatni próbáltam magam, hogy csak egyfajta, általam még nem ismert újjáélesztési technikát tökéletesít, de a test rángásai és a cuppogó hangok gyorsan megcáfolták elméletemet. A vállamra dobott fegyverem nekiütődött a falnak, mire a férfi megfordult, láthatóvá téve a nemrég a cellámba lépő tudós maradványait. Eljött a pillanat, hogy lőjek: a golyók fülsüketítő csattogással hagyták el a karabély csövét, földre esett érett dinnyeként robbantva szét a zombi fejét.

A lópor füstje köhögésre ingerelt, de a háttérben artikulátlan üvöltés és csörgés-dörömbölés hallatszott. Nem volt kétségem afelől, kiknek a nyugalmát zavarhattam meg. Végigrohantam a padlón heverő holtak mellett, és a központi ajtón keresztül a hallba, majd onnan a szabadba jutottam. Kinn viszonylagos nyugalom honolt. A teraszról, ahol álltam, lépcső vezetett le a kastély kertjébe, ahol a burjánzó sövényerdőn túl már jól látszott a tenger.

Ösztönösen a part irányába kezdtem futni. Már a kapunál tartottam, amikor visszanéztem. Az épületből jól láthatóan tört ki a vonagló, botladozó tömeg, és látszólag cél nélkül széledt szét különböző irányokba. De nem győztek meg arról, hogy nem engem akarnak! Amint csak újra rájuk gondoltam, felállt a tarkómon a szőr, és előntött az adrenalin, ami újra menekülésre sarkallt. Sprintereket megszégyenítő tempóval vágattam végig a kikövezett úton, majd lihegve rogytam le a fövényen. Diadalt éreztem, aztán egyből utána közönyös ürességet. Eddig tartott a briliáns terv. A kikötő teljesen halott volt, nyomát sem lehetett látni hajónak, de még egy kézi hajtású ladiknak sem. És habár futás közben eszembe jutott rengeteg szigettel és meneküléssel kapcsolatos film, valahogy mégsem láttam magam előtt a megoldást. Elhatalmasodott rajtam a belenyugvás, hogy távol szeretett otthonomtól ér majd a vég, ráadásul bomló testem nemsokára sziget körüli turnéra indul.

Végül a hátamra feküdtem, és néztem a fölöttem komótosan poroszkáló bárányfelhőket, melyek innen nézve legjobban kékmár-

tásba kevert habcsókoknak látszottak. A kezem szemellenzőnek használva takartam el a gyilkos napsugarakat, és Simagöröngyösre gondoltam. Talán már nem is létezik – legalábbis olyan formában, ahogy eddig ismertem. Fogalmam sem volt arról, honnan érkezett a fertőző kór, de nem kellett hozzá agytrösztnek lennem, hogy rájöjjenek: valószínűleg nem sokan éltek túl. A sziget laborját elnézve, valószínűleg az itt tevékenykedő tudósok sem jutottak közelebb a megoldáshoz, habár jól láthatóan most éppen a gyakorlatban tesztelik le a visszafordíthatatlan folyamatot.

Vízcsobogás és hangos hörgés térített magamhoz, amely határozottan a part irányából jött. Eddig olyannyira biztosnak tűnt, hogy a támadóim kizárólag mögülem érkezhettek, hogy teljesen váratlanul ért a felismerés. Egy csapat igencsak megviselt állapotú zombi vánszorgott felém, akik a tengerből jöttek elő. Hús és bőr alig volt a csontjaikon, melyeket csak itt-ott fedett a szinte teljesen elfoszlott ruha. Némelyiküknek hiányzott valamely végtagja, a hozzám legközelebb lévőnek pedig egy fickádozó garnélarák futkosott a szem és orrüregében.

Nem mintha a beazonosításukkal előrébb lettem volna, de nem tartott sokáig felismernem támadóimat. A többség a Wehrmacht szürke egyenruhájának darabjait viselte – egy hátsó zombi a lábába akadt szíjon húzott a földön egy MP40-es géppisztolyt –, de akadtak köztük matrózruhas alakok is.

Nem vártam meg, hogy kiderüljön, vajon gyomor és nyelőcső nélkül megpróbálnak-e beiktatni a táplálékláncukba. Kibizosítottam az M16-ost, és lőni kezdtem. Csontdarabok robbantak szét mindenfelé, a golyók becsapódásait tompa csattanások hangjai követték. Sokan egymásba gabalyodtak a tengerből kijövet, amitől úgy nézett ki, mintha táncolnának. Ezeket könnyedén lekasabolta a sorozat, és mikor tárat cseréltem, a legtöbb közülük már nem mozdult többé.

A harctól és a kezdeti sikerektől megrészesgélve már azt is majdnem elhittem, győzhetek, amikor meghallottam a hátam mögül érkező zajokat. Visszanézve, a szemben lévőknél sokkal elevebbeknek látszó, de nem kevésbé halott ismerőseimet pillantottam meg, ahogy a vártnál sokkal összeszedettebb alakzatban lépkednek felém. Odakaptam az oldalamon lévő táskához, amiben az utolsó tár

lapult. Megtorpantam, és kétségbeesetten kutatni kezdtem a kiutat. Végül kiugrottam a körém tornyosuló tömegből, aztán bal kéz felé, egy kőhajításnyira lévő sziklaorom irányába nyargaltam. Üldözőim kocogós tempóra kapcsolva követtek. Egy pillanatra előtött a pánik, figyelmemet elkerülte a lábam előtt a földből kiálló szikla, megbotlottam – de most a változatosság kedvéért az arcom másik oldalán szánkáztam előre jó pár métert.

Gyorsan hasra fordultam, hogy szemből fogadjam az elkerülhetetlen véget. Becsatoltam az utolsó tárat, és leterítettem a közvetlen környezetemben lévőket. A karabély végül halk csattanással adta jelét a rólam szóló dráma utolsó felvonásának. A hullák átverekedték magukat társaik maradványain, az első közülük hörögve rám vetette magát – szerencsére elsőre csak a bakancsomba harapott bele. A még szabad lábammal lerúgtam az állkapcsát, amely ausztrál vadászbumerángokat megszegyenítő ívben állt bele a mögötte jövő szemébe. A világ hirtelen lelassult, belülről hallottam a lélegzetvételemet, majd megjelent előttem egy elcsépeelt Whisky-reklám, ami életem filmjének lepergésével volt kapcsolatos.

Miközben ösztöneimnek engedelmeskedve leütöttem a puska-tussal két bestiát, hangos, ütemesen ismétlődő robaj remegtette meg a levegőt. Úgy látszott, nem csak rám van hatással a dolog, mert élőholt barátaim is megbabonázva meredtek felfelé. A szívem nagyot dobbant, ahogy megláttam a kötelékben repülő helikoptereket. Aztán becsuktam a szám, és üldözőim megtorpanását kihasználva a part felé rohantam.

Talán húsz méterre lehettem, amikor felhangzott az eddig csak filmekből hallott M-60-as gépfegyver ugatása. Sosem hallottam ennél gyönyörűbb dallamot életemben! Megtorpantam és hátrapillantottam. Az általam hátrahagyott zombik az ellenség felé indultak, de többségük hamarosan a földön hevert darabokban. Néhány perc múlva nem maradt más belőlük, mint egy hatalmas hullakupac, amely mellett csak néhány leszakadt végtag rángatózott a földön. Ekkor fölējük repültek a Huey-k, aztán a katonák néhány lángszóró segítségével élő fáklyát csináltak a maradványokból. Eldobtam a fegyverem, és integetni kezdtem. A négy gépből három tovább haladt a kastély irányába, az utolsó ereszkedni kezdett felém.

Két katona toppant a földre, törzsüket megdöntve felém lépdelték. Az egyikük már távolról ordibált.

– Hey, private, are you OK?

– Nem értem, mit mond! – kiabáltam túl a rotorok zaját. Megerősítendő erősen ráztam a fejem.

A férfi rám nézett, majd elkerekedett szemmel hozzám lépett. Úgy mosolygott, mintha most nyerte volna meg a lottó-ötöst.

– Hé! Sztív vádzsok! Örülök, hogy találkozunk!

Egy pillanatra elakadt a szavam meglepetéstől.

– Honnan tudsz magyarul? – hebegtem.

– Én lenni tag Chicagói Magyar Közösség. Nekem nádzsapam-nádzsanam jönni át nagy víz ötvenhat. Tanulni mádzsár sokat gyermekkorban. Szeretni mádzsárok. – Azzal fogta magát, és megölelt. Olyan szorosán markolt, hogy attól féltem, összeroppantja a bordáimat. Pedig kár lett volna, főleg azok után, amit túléltem.

– Köszönöm, köszönöm! – nyögtem. Ekkor hittem el először, hogy tényleg van esélyem.

Sztív belém karolt, és a gép felé terelt.

– Dzsere, mennünk kell! Vissza kell térnünk a besziszra. Kaptunk nemrég segélyüzenet innen. Kell összeszednünk túlélők és néhány vizsgálati alany, aztán menni vissza hajó.

Először arra gondoltam, megosztom vele, hogy talán minta-zombit hozni a bázisra nem a legegészségesebb ötlet, kiindulva az itt történekből, de be kellett látnom, sajnos ebbe a kérdésbe vajmi kevés a beleszólásom. Eszembe jutott Simagöröngyös, és szomorúság szorította össze a gyomromat. Nem csak Kati miatt éreztem magam rosszul, de teljes mértékben most tudatosult bennem először szeretett szülőföldem pusztulása. Sztívre néztem, aki felfelé mutatott hüvelykujjal és kacsintással adta tudtomra, hogy minden rendben. Elfordultam, kidörzsöltem a szememből egy elefántkönnycseppet.

A kopter felemelkedett, és alacsonyan szállva haladt a kékség mélye felé – én pedig egész úton megbabonázva bámultam a végtelen tengeren megcsillanó napsugarakat.

Ndy

A pusztítás szimfóniája (kakofon), avagy a halott (paranormálisan materializálódott) nindzsa újra táncol

1.

A Csendes-óceán távoli szegletében megbúvó aprócska sziget komor fenséggel elnyúló sziklás partját egyhangúan ostromolták a hullámok. A szirteknek csapódó víztömeg mindannyiszor finom vízpermettel hintette meg a zátonyokon túl elterülő lankás fővenyt. Költői látványt nyújtott, amikor hajnalonként a felhőkön átszűrőmlő bátortalan napsugarak fénye megtört az apró cseppeken, és a szivárvány minden színében tündökölve hirdette a természet csodáját.

Költő azonban egy sem akadt az óceán ezen távoli, világtól elzárt szegletén – leszámítva persze Quo-Shait, a szirtfalak védelmében húzódó halászfalu önjelölt sámánját. Ő viszont leginkább ráolvasásban, kántálásban és „Habos Tengerimalachoz” címzett kocsma rumkészletének pusztításában jeleskedett.

Ettől függetlenül a fentebb ecsetelt nagyszerű látvány bármely fogékonyabb lelkületű embert megihletett volna; sajnos azonban ilyen sem akadt a kis szigeten. A halászfalu lakóit egyáltalán nem érdekelte ez a számukra mindennapos jelenség, sőt a legtöbben osztották Quo-Shai azon véleményét, miszerint a világ utálja őket, és ezért viszonzásképp ők is utálták a világot. Hiszen – mutatott rá a kocsma törzsivója egy komor, rumfogyasztással eltöltött délutánon –, mi másért lenne a víz rohadtul nedves, a hal vacakmód halizű, Féllábú Thorin felesége pedig ilyen eszméletlenül randa?

Ezekkel az érvekkkel senki sem tudott vitába szállni.

A közeli támaszponton állomásozó Amerikai Hadsereg katonáit és tudományos személyzetét sem érdekelte a festői táj. Sokkal komolyabb dolgokkal voltak elfoglalva. Olyanokkal, mint például a hazafias érzelmek, a focimeccsek eredménye, a csapat- és munkatársaik rokonaival kapcsolatos szexuális képzelgések, valamint az élőholton folytatott bizarr kísérletek eredményei.

2.

– Most jól odacsapunk a rohadt terroristáknak! – hetvenkedett a Habos Tengerimalac düledező pultjánál ülő Johnny Struvansky tizedes – becenevén JohnnyWalker –, akinek tudatát az elfogyasztott alkohol, a hazafias érzelmek és Wolf Hauser százados anyósa iránt érzett kanos gondolatok pont megfelelő arányban befolyásolták ahhoz, hogy a szokásosnál is kibírhatatlanabb, pofátlan fazonná váljon. – A saját fegyverükkel győzzük le őket!

– Tudtommal a műhold ruszki volt – vetette oda a mellette ülő Ronald Down alzászlós, csupán a vita kedvéért.

– Nem arról beszélek, hékás – jött a válasz hevesen. – Hanem arról, ahonnan a tesztalanyokat hozták. Simau-Gyorngyosh! Egy arab település.

– Tévedsz! – csóválta meg a fejét Ronald. Művelt amerikai állampolgárként tudta – hiszen még egyetemre is járt, amíg egy futbalsérülés miatt abba nem kellett hagynia –, hogy a világ népessége négyfelé oszlik: becsületes amerikaiakra, sunyi oroszokra, arab terroristákra és ténfergő, fura európaiakra, akikkel a fene se’ tudja, mit lehet kezdeni. – Simau-Gyorngyosh a kontinensen van, valahol Bukarest felé.

– Mindegy! – legyintett JohnnyWalker. – A lényeg, hogy odabent az agyasok áttörésről puszognak. Nemsokára miénk a végső győzelem!

Ennek megfelelően az este további része vidám és győzelemittas hangulatban telt. Együtt ittak a halászokkal a hazaszeretetre, a dicsőségre, Amerikára és legvégül Wolf Hauser százados anyósának bájaira.

Csupán a szomszédos asztalnál ülő Quo-Shai kapta fel mind gyakrabban a fejét, és nem sokkal este tíz előtt rontásúzó jeleket mutogatva, sietve távozott.

3.

Horváth Eduárd olyan másnaposan és szétcsapottan ébredt, mint amikor a pálinkát kokainnal keverte. A feje felett pislákoló halvány világítás és a csempézett falak láttán egy nyolcadik kerületi

késdobáló mosdójának képét vizionálta. Arra viszont nem emlékezett, hogy előzőleg ivott volna, csak a hülye álomra, amiben egy temető közepén viaskodik azzal a borsodi suttyóval, Menyét Brúnóval – vagy hogy a fenébe hívják a formát – egy ócska gyűrűért és Klauzál Terézia kegyeiért. A rémálomban élőholtakkal küzdöttek, menekültek, üldözték őket, majd ismét viaskodtak... *Még ekkora baromságot.* Csupán arra tudott gondolni, hogy Teréziácska iránti olthatatlan szerelme viselte meg ennyire. *Fel kell hívnom a lányt, nehogy az a tenyérbe mászó Tapír elszedje előlem...* – A gondolatok tompán és kuszán keringtek fejében, de nem furcsállta ezt; az évek során jobban hozzászokott a kótyagos ébredéshez, mint a reggeli merevedéshez. Sőt az utóbbival mondhatni, *nem állt túl jól*, de tudta: a gyógyír Teréziácska képében már karnyújtásnyira van... Csak azt a nyomorult erszényes-nevű fazont kell eltakarítania az útból.

Ismét elnyomhatta a buzgóság, mert ezután már valamivel frissebben, tisztább fejjel tért magához. A helyszín semmit sem változott, csupán a körülmények. Épp ráébredt, hogy nem egy kocma padlóján, hanem valamiféle fémasztalon fekszik, amikor határozott lépteket és egy magabiztos, majdhogynem arrogáns női hangot hallott.

– ...és végezetül, íme, a legújabb prototípus. A szerveket és a bomlást stabilizáltuk, a reakcióidők sebességét megnöveltük, valamint a beépített társprocesszor nemcsak pótolja, hanem a legfejlettebb stratégiai és taktika eszköztárral egészíti ki a memóriát. Azt kell mondjam, ezek a gépezetek utolérhetetlen harci manőverekre képesek.

Eduárd elfordította a fejét és egy szőke, negyvenes éveiben járó, fehér köpenyes nőt pillantott meg, aki a mögötte felsorakozott egyenruhás emberekhez beszélt, miközben a férfi felé mutatott. Eduárdot mindig is érdekelték a legújabb technikai vívmányok, ezért az abszurd helyzet ellenére is megfordult, hogy a nő által jelzett irányba nézzen, onnan azonban csupán a hideg csempefalak bámultak vissza rá. *Akkor hol a fenébe lehet az a bizonyos agyondicsért katonai prototípus?* – ráncolta a homlokát, enyhén megemelte a fejét, majd lenézett a testére, és magában megjegyezte:

– Upsz.

4.

Borz Brúnó halk zümmögéssel járkált a vasbetonnal megerősített aprócska cellában, és szerfelett idegesítette, hogy ez a zümmögés leginkább a végtagjai és egyéb testtájékai mozgásakor keletkezik. „Ezek valami cyber-izét csináltak belőlem!” – fortyogott magában, és ezredszer is megfogadta, hogy ezért még szörnyű bosszút áll. „Vajon képes leszek ebben az állapotban szaporodni Teréziácskával, amikor végre elnyerem a kegyeit?!” Próbaképp megriszálta a csípőjét, de a zümmögő hang hallatán ismét dührohamot kapott.

Elemezzük a problémát... – Megkísérelt megnyugodni, elvégre kiművelt embernek tartotta magát. Valóban: egyszer még egy haiku-pályázatot is megnyert annak ellenére, hogy mindvégig abban a hitben élt, miszerint a haiku egy maláj csatakiáltás.

Mindenesetre – hosszas vita után –, abban maradt önmagával, hogy türelmesen kivárja, amíg történik valami, és azután keményen, kegyetlenül lecsap a... na, azt még nem tudta kire. Ehhez a tervhez három perc negyvennyolc másodpercig kiválóan tartotta magát – csak azután kezdett teljes erejéből dörömbölni cellája acélajtáján, miközben fennhangon, káromkodásokkal és könyörgésekkel átszótt monológokat intézett fogva tartóihoz, melyekben minden oldalról alátámasztva indokolta, miért is lenne helyes cselekedet, ha végre szabadon engednék, mégpedig... AZONNAL!

Valószínűtlen, hogy rabul ejtőit ez hatotta meg, ámde a taktika kidolgozását követő hetedik perc huszonharmadik másodpercében nyikorogva kinyílt a cellaajtó, és két nagykaliberű rohamgéppisztollyal felfegyverkezett kommandós kiterelte egy tágas, ám a cellához hasonlóan betonból épített helyiségbe.

A szemközti falnál féltucatnyi hozzá hasonló, gépi alkatrészekkel kiegészített szerencsétlen figura állt. Előttük gépfegyveres katonák sorakoztak.

– Sorakoztassák fel ezt a csürhebandát! – üvöltötte egy karót nyelt, kefefrizurás fickó a háttérből, mire a katonák fegyvereik csövével szedett-vedett sorba terelték Brúnót és sorstársait.

– Ezek lennének azok a szuperkatonák? – nézett a kefefrizurás kételkedve a mellette álló negyvenes, szőkített hajú, fehérköpenyes nőre. – Olyanok, mint egy nagy rakás ócskavassal megdrótozott hulla.

– Ezt figyelje! – A nő szája szegletében minden vidámságot nélkülöző, hideg mosoly bujkált, miközben intett az egyik kommandósnak.

– Mi a neve, katona?! – förmedt az, a legszélen álló, joviális képű szerencsétlenre, akinek csillogó, krómacéllal pótolták végtagjait.

– Uram! Dezső, uram! – üvöltött vissza az látszólag boldogan, miközben gépkarját örömteli mosollyal tisztelgesre emelte.

– Miféle hülye név az az Uramdezső Uram? – firtatta egy Brúnó számára kísértetiesen ismerős, borízú hang a sorból, mire a szókített hajú nő egy aprócska, telefonszerű eszközön megnyomott egy gombot.

– „Eduárd!” – suttogetta meglepetten Brúnó, miközben a hang tulajdonosa öröklötten csorba, ám ezúttal kékes fényben szikrázó fogakkal, rángatózva kidőlt a sorból.

– Megvannak az eszközeink a fegyelmezésre... – emelte meg hangját a szőke nő.

– Én csupán egy elnevezés szemantikai helyességét vitattam... – érkezett a sértett replika a padló irányából, mire a nő ismét megnyomta az ominózus gombot. Miközben Eduárd önkéntelen, ámde Brúnó számára lenyűgöző brékmozdulatokat tett a földön, a fehérköpenyes tudós szenvtelenül ecsetelte, mekkora kinnal jár, ha a kezében tartott szerkezetet működésbe hozza.

– Előbb lesz belőlem Szirti sas, mint ezekből hadsereg. – A kefehajú tábornokot vélhetően nem győzték meg a látottak, mert fejcsóválva távozott, viszont a fehérköpenyes nőt ez nem törte le.

– Maguk lesznek a jövő szuperkatonái – közölte győzelemittas hangon a fal mellett felsorakoztatott szedett-vedett társasággal.

Bár láthatólag őket sem sikerült meggyőznie – Brúnót legalábbis biztos nem, mert ő továbbra is Borsod-megyei udvarosként gondolt magára –, határozott mozdulattal intett a kommandósoknak, akik elkezdték visszaterelni celláikba a mechanikusan feltuningolt foglyokat. A visszautat csak az az apró momentum zavarta meg, amikor a láthatólag kába Eduárd nekitántorodott a fehér köpenyes tudós-
nak, ám a kommandósok két puskatussal kivitelezett barátságos gyomros, valamint egy biztató tarkóütés segítségével viszonylag egyenes pályára állították.

5.

Horváth Eduárd elmélyülten tanulmányozta a kezében lévő aprócska szerkezetet, amelyet akkor lopott el a kísérletet vezető nőtől, amikor véletlenül nekitántorodott. „*Na jó, a **lopás** szó egy kissé erős*” – gondolta Eduárd. – „*Véletlenül nekiestem a csajnak, a kezem pedig beleakadt a zsebébe...*” – A férfi mindig is büszke volt kimagasló erkölcsi ítélőképességére.

„*Nem tehetek róla: amikor az ember elveszti az egyensúlyát, próbál megkapaszkodni valamiben, ugyebár... Ez a kutyü pedig valahogy a kezembe csúszott, miközben kétségbeesetten küzdöttem az egyensúlyom megőrzéséért!*”

Miután morálisan helyre tette a történetek, kíváncsian tanulmányozta az eszközt, amelyet egy apró numerikus billentyűzettel láttak el, alatta pedig egy négyes szám villogott. Ezeken kívül csak egy nagy, piros gombot helyeztek rá a tervezők. Eduárd imádta a piros gombokat, így egyre fokozódó kényszert érzett arra, hogy kipróbálja a szerkezetet. A férfi szinte bármivel sikeresen megküzdött életében – ez alól sajnos a saját belső késztetési kivételt képeztek.

Boldog mosollyal nyomta meg a gombot, miután boldogtalan vicsorral és szikrázó fogakkal esett padlóra. „*Na ne, már megint...*” – úgy érezte, mintha minden porcikájában apró lángok égnének, amelyek egészen a csontjait perzselik. A fájdalom kibírhatatlanak tűnt. Ráadásul az volt az egészből a legrosszabb, hogy a görcsös rángatózás közben az uja minduntalan rászorult arra a nyamvadt piros gombra.

Óráknak tűntek a percek, amíg sikerült végre eleresztenie a gombot. Igazság szerint a görcs a maga lassú tempójában valamiképp lerángatta az ujját a domború felületről. Nagy nehezen négykézlábra állt, és az új felfedezés örömeivel beütötte a billentyűn az egyes számot, majd ismét rányomott a szerkezetre. (Nem tehetett róla, a belső kényszerek, ugyebár.)

Elnyújtott üvöltés hangzott fel, majd egy elhaló Uramdezső Uram hallatszott egy közeli cellából.

Eduárd a saját testét borító, gladiátorpáncélhoz hasonlatos krómöntvényre nézett, amire a négyes számot gravírozták. „*Aha*” – döbrent rá hirtelen a számok funkciójára, és elmélyülten gondolkodni kezdett, melyik lehet Tapír száma. Rövid próbálgatás után

felcsendült az oly áhított, könnyörgésekkel és káromkodásokkal átszótt bariton.

– Nyugi, Oposzum, csak én vagyok – üvöltött át a cellafalon, hogy megnyugtassa sorstársát. – Megszereztem ezt a sokkoló-izét – büszkélkedett.

– Oké, de mi a retkes jó ló***-ért engem sokkolsz? – üvöltötte vissza borsodi vetélytársa.

Ezen Eduárd elgondolkodott.

– Mert szórakoztat! – kiáltott vissza, mikor végre meglelte a megoldást, majd jókorát nyomott a gombon.

– Elmész te a jó ***-ba! – érkezett remegő hangon a válasz egy idő múlva.

Eduárd megbüntette. Férfiember ne káromkodjon.

– Figyelj! – igyekezett békülékenyebb hangot megütni Rozsomák, miután magához tért a sokkból. – Azt tudod, hogy nem miattam kerültünk ilyen helyzetbe, ugye? Egy sima fairplay volt Teréziácska kegyeiért, azután pedig feltűntek azok a zombik, majd valahogy az a rohadék nindzsa... Legvégül pedig itt ébredtünk fel. Szar a helyzet, elismerem, de erről nem én tehetek...

– Igazad lehet – csavargatta Eduárd a feje tetejére helyezett fémsisak alól előkandikáló hosszú hajtincseit. Mivel büszke volt morális ítélőképességére, el kellett ismernie: szorult helyzetükről nem Görény tehet.

– Akkor megkérhetlek, hogy NE NYOMOGASD azt a beb***-szott gombot?!

Eduárd sejtszinten háborodott fel a felvetésen! Az ember a kisujját nyújtja, ez a borsodi tahó pedig az egész karját akarja?! Még mit nem!

– Legközelebb meg majd azt kéred, hogy Teréziácskát is beszéljem rá, válasszon téged? – üvöltött vissza megbotránkozva, miután háromszor is hosszan rátenyerelt a piros gombra. – Az ember maradék szórakozási lehetőségét is elvennéd ezen a nyomorult helyen? Önző disznó!

Az éjszakai órák ólomlábon cammogtak. A bunker monoton csendjét csupán a rendszeres időközönként felharsanó elkeseredett üvöltés törte meg, de lassan Eduárd kezdett ráunni Sünmalac sokkolására. Próbálta rávenni vetélytársát, hogy változó hangmagassá-

gokban üvöltsön – lelki szemei előtt felrémlt egy sikeres és átütő Black Metal szimfónia –, de Cickány nem hajlott az együttműködésre.

Azt nem tudta, hogy a cyber-zombioknak kell-e alvás, de megpróbálkozott vele. A csend kellemes bódulatba ringatta. *Álomszerű képek peregtek lehunytt szemhéja mögött... A lakásában heverésztett, miközben Teréziácska épp ledobta a ruháit, majd biztatóan rákacsintott... A férfi kómásan nyúlt a képzeletbeli TV-távírányító után, hogy kikapcsolja azt, és teljesen át tudja magát adni az izgató képeknek. Kitapogatta az eszközt, majd megnyomta a gombját...*

Vonyításba torkolló üvöltés szakította ki Eduárdot az álom békésen ölelő karjai közül.

– Már aludni sem hagysz, te tahó?! – üvöltött fel ő is mérgesen.
– Hermelin pofátlansága elképesztette.

Mivel nem érkezett érdemi válasz, kartávolságon kívül helyezte magától a sokkoló-szerkezetet, nehogy az a mélynövésű Prérifarkas ismét felébressze.

6.

Quo-Shai-t a fejében dörömbölő, kibírhatatlan fájdalom azokra az inséges időkre elékeztette, amikor egy kisebb baleset következtében elfogyott a Habos Tengerimalac rumkészlete, és rászakott a fagyállóra. Bár a környékbeli tengerészek Fállábú Thorin vezetésével többször és erőteljesen „rehabilitálták”, mondván, hogy az az átkozott fagyálló kell a hajóikhoz, ugyanis télen enélkül nem tudnak kifutni, a probléma csak akkor oldódott meg, amikor végre új rum-szállítmány érkezett.

Igaz, karrierje csúcán járt, ám néha még nosztalgiával gondolt azokra az időkre, amikor a napfényes Bolognában kikötői koldusként működött. A szakma fortélyait apjától tanulta, de fél szemmel már akkor is a misztikum felé kacsintgatott. Kikötő-szerte híresen kántált, révüléseivel pedig számos hívet toborzott (egész pontosan kettőt, Siket Vhalmirt és Kaszvány Freddit).

Szó, mi szó, ha nem lett volna az a kövér, német turista, még most is Bolognában üzné az ipart, ám az a makacs sváb nem átallotta ráuszítani a rendőröket, miután Quo-Shai elemelte a tárcáját.

Ez persze még nem lett volna probléma, az ottani őrök cellái kényelmesek és szellősek voltak, de amikor elpasszolta a német útlevelet, botor módon azt állította a maffia kifizetőfiújának, hogy a kövér turista meghalt. Ez okozott némi adminisztrációs galibát, ugyanis az mégsem járja, hogy két ember egy személyazonosságot használjon: egy dagadt sváb és a maffia bérgyilkosa.

Az ezt követő üldöztetés már sok volt Shai számára, úgyhogy az ominózus eset után nem sokkal egy postahajó gyomrában kuksolt, ami hosszas hánykolódás után kikötött ezen a kies kis szigeten.

Miután az ex-koldus partra szállt, azonnal közölte új, választott népével, hogy ezentúl ő lesz a sziget sámánja. Bár az ott élő halászok eleinte vonakodtak, és ezt nyomatékosították is azzal, hogy alaposan eltárgálták, Quo-Shai nem adta fel. Végül „népe” beletörődött a dologba, sőt a sziget előjárója valahonnan még egy bennszülöttekre vonatkozó kormányrendeletet is előásott, aminek kapcsán csekély pénzalappal támogathatta a helyi közművelődés misztikus és kultikus hagyományait. Így Shai véglegesen is bennszülötté, azon belül pedig hivatásos sámánná avanszált.

Most viszont, úgy tűnik, visszaüött ez a békésnek tűnő munkakör. Egész este egy hangot hallott a fejében. „*Vér, a véremből!*” – suttogetta az ismeretlen. – „*Segíts nekem.*”

Quo-Shai hazarohant, de otthon sem lelt megnyugvásra, a hang egyfolytában szölongatta.

– Mégis, hogy segítsék, te parazita?! – förmedt a hangra, mikor végleg megelégtelte a dolgot.

– „*Segíts, hogy a lekem elszakadhasson börtönétől egy időre, és választ lelhessek!*”

A hang részletesen leírta, mit kell tennie. A sámán a közeli fenyvesben növényeket gyűjtött, gyertyát gyűjtött, majd keserű lemondással – mely lemondás a remélt, másnap reggeli tojásrántottájával állt szoros összefüggésben – csirkét is áldozott. Rövid ideig kántált – ezt az egyet élvezte az egészségből –, és nagyot köpött az előtte lobogó tűzbe.

A következő pillanatban rianásszerű hangot hallott – mint amikor jég reccsen a tavaszi olvadáskor –, majd eltűnt fejéből a fájdalom. Quo-Shai kimerülten nyúlt a szekrénye polcán rejtgetett rumosüveg után.

7.

Eduárdnak majdnem sikerült ismét visszaaludnia, amikor hangos kattantást követően zöldre váltott a cellaajtó mellé szerelt zárszerkezet vezérlője, csikorogva kitárult az ajtó, és egy meglehetősen zavart tekintetű nindzsa lépett az aprócska helyiségbe. Eduárd ráismert a simagöröngyösi temetőben látott kis keleti fickóra, aki anno dobócsillagot hajított a homlokába.

– Üdvözet, idegen! – közölte az. – Nogo vagyok, a Tu-ce nemzetség atyja. Bár tudom, hogy nem ismerheted a nyelvet, amelyen most szólok hozzád, de némely kérdést szeretnék veled tisztázni, és az udvariasság úgy diktálja, hogy megpróbálkozzak szólni hozzád. – Meghajolt.

– Persze, hogy nem! – képedt el Eduárd. – Honnan tudhatnék japánul? Az iskolában csak oroszul tanítottak.

– Pedig jelenleg a Tao-ce tartomány egyik ismert dialektusában szólsz hozzám, tiszteletre méltó gépember.

– Úgy tűnik, sokoldalúbb vagyok, mint gondoltam – vakarta meg a fejét a férfi, és igyekezett ő is választékosan válaszolni: – Mit akarsz tőlem, aprócska, ám idegesítő, dobócsillag-hajigáló fura szerzet?

– Választ várnék. Mi volt a neve annak az asszonyszemélynek, akinek sírjából e föld távoli vidékén megszerezted a sárkánycsillagvésetekkel díszített gyűrűt?

– Sárkányizé vésetekkel? Ja, azt a gyűrűt! – Eduárd homlokán összeszaladtak a ráncok a heves összpontosítástól. – Kuznyecov... izé... Kalauz vagy Kakuzák... A fenébe, a zsebemben fel volt írva egy papírra! Itt van a nyelvemen, mondd már...

Az aprócska japánt láthatóan nem elégitette ki a válasz, mert ismét meghajolt, és kimasírozott a cellából.

– Hé, nálatok zipzár van az ajtón, harci teknős? Legalább húzd be magad után az ajtót, hogy fogok így aludni? „Csak jussak ki ebből a cellából egyszer valahogy!” – gondolta bosszúsan. – „Ezen az átkozott helyen még pihenni sem hagyják az embert.”

8.

Borz Brúnó elektromos utórezgésektől meg-megrándulva fekiúdt a padlón, és úgy érezte, már gyűlölködni sincs ereje. Amikor belépett hozzá az aprócska japán, sietve felülbíráltta ezen álláspontját, és gyűlölködve nézett a feketébe öltözött nindzsára, akinek jókora szerepe volt abban, hogy most ebben a cellában rohad sokszorososan lesokkolva, miközben rég Teréziácskával hancúrozhatna otthon.

– Mi va’? – köpte mérgesen a szavakat a feketébe öltözött jelenés felé.

– Az öreglány nevét akarja tudni, akinek lerángattuk az ujjáról Teréziácska gyűrűjét! – üvöltötte egy rekedtes hang a szomszéd cellából. – Köhögd már ki, azután hagyjatok aludni!

– Te csak ne parancsolgass nekem, rohadt imposztor! – süvítette vissza Borz. – Ha egyszer kijutok innen, úgy szájba váglak, hogy beledöglesz.

– Hehe, már megdöglöttünk, nem emlékszel? Na, nyögd ki azt a nevet, vagy bünti lesz...

– Ez már több a soknál! – borult el Brúnó agya végleg, és elviharzott a meglepett nindzsa mellett, kilökte a félig nyitott ajtót és kirontott a folyosóra. – Állj ki velem, mint férfi a férfivel!

– Mint kicsoda, a férfivel?! – pattant ki a szomszédos cellából Eduárd. – Azt hiszed, megijedek tőled? Ha nem lennénk bezárva, a puszta kezemmel csinálnék belőled halkonzervet!

– Te idióta, nem vagyunk bezárva! – tajtékszott Brúnó.

– Akkor pedig mit kekeckedsz itt ahelyett, hogy szöknénk? – nézett körül meglepetten Eduárd.

– Még hogy én?! Te nyomogattad azt a gombot órákon keresztül!

– Az... izé... nem volt személyes – ütött meg az békülékenyebb hangnemet. – Óóó... na, szóval tudod, hogy megy az ilyen!

– Mégis, hogy?! – tette csípőre a karját Borz.

– Szóval... Óóó... igazából felkészítettek arra, hogyha szökni próbálnál, ne állíthasson meg egy ilyen vacak szerkezet – vágta ki magát Eduárd. – Edzés volt az egész. Baráti szívesség. – Mosolyogva megveregette a kételkedő Brúnó vállát.

– Hmm... De...

– Nem kell megköszönni! – vágta el a készülődő litánia fonalát Horváth. – Te is megtetted volna értem!

– Meghiszem azt – morogta a bajusza alatt Borz. – Csak jussunk ki innét...

– Ez az, amit különösen kedvelek benned – hízelgett tovább Eduárd. – Ezt a pontos és precíz helyzetértékelést! Van valami terved?

– A nindzsa is bejött valahogy – válaszolta Brúnó, aki az elmúlt percekben „köpni-nyelni nem tud”-tudatállapotba került Horváth viselkedése következtében.

– Hé, Harciteknős! – viharzott Eduárd a nindzsához. – Hogy jöttél be?

– Az akarat előtt fejet hajt az anyag.

– Ki tudja nyitni az ajtókat – tolmácsolta Borz a japán szavait sorstársa tanácstalan arcára pillantva.

– Akkor mért nem ezt mondja? – hőbörgött Eduárd, majd a nindzsához fordult. – Ha kikísérsz a felszínre, elmondjuk, kinek az ujjáról húztuk le azt a vacak gyűrűt!

A nindzsa bólított és elindult a sápadt fényű lámpákkal megvilágított szűk betonfolyosón.

– Egy pillanat – torpant meg Borz az első kanyar után, amikor már vagy ötven métert megtettek. Gyorsan visszafutott a cellák irányába, majd hamarosan újra csatlakozott hozzájuk. – Most már mehetünk – vigyorogta üdvözült arccal.

9.

– Arab terroristák? – nézett JohnnyWalker Ronald Down alzászlósra, majd az előttük heverő kapu romjaira, melynek egy jókora, hattonnás teherautó ütközött az imént. A hatalmas bátár teljesen átszakította a támaszpont bejáratát. Motorházát halvány-sárga lángok nyaldosták. Down alzászlós kelleetlenül megcsóválta a fejét.

– Helyi ellenállók? – kérdezte Walker reménykedve.

Ronald ismét csak a fejét csóválta.

– Akkor valami magányos örült lehetett, aki... – Down alzászlós hűvös tekintete belefojtotta a szót.

– Ezek szerint megint elfelejtettem behúzni a kéziféket – nyögte megadóan JohnnyWalker.

– Megint – válaszolta társa bosszúsan. – Ebben a hónapban harmadszor.

– Mert mindig a támaszpont előtt harminc méterrel jön rád a szapora! – vágott vissza Walker.

– És neked muszáj eközben azt a műholdas telefont babrálni, amit Wolf Hausertől nyúltál le!

– A szívnek nem lehet parancsolni! – intett gőgösen Johnny.

– Ahogy a beleknek sem!

– Hmm... De hogy fogjuk ezt kimagyarázni?

A következő pillanatban puskaropogás hangzott fel a bázisról, majd egy jókora dörrenés. JohnnyWalker arcán boldog mosoly terült el.

– Nem tudom, mi történik odabent, de bármi is az, a teherautót és a kaput ráfogjuk. Nyomás!

– Hé, Hauser telefonját egy kidőlt fa törzsén hagytam!

– Ne törődj velem, majd visszajövünk érte. Szerinted ki jöhet erre ilyenkor, hogy elvigye?

10.

A hosszan elnyúló, szűk folyosók néptelenek voltak, ami egyben meglepte és le is hangolta Borzot. Vágyott egy kis csetepatéra, persze mindezt annak tudatában, hogy paranormális harci-nindzsa volt nála, és nem félt használni.

„No, végre” – gondolta, amikor egy üvegfalú labor mellett haladtak el, ahol védőruhás kutatók mindenféle fura szerkezettel és emberi testrészekkel ügyködtek. De hiába csapkodta erőteljesebben a lábát a kőpadlóhoz, az üveg hangszigetelt volt, a bent dolgozók pedig ügvet sem vetettek rájuk.

„Ugyan miért is figyelnének fel” – dünyögte bosszúsan. – „Csak két cyberzombi és egy nindzsaszellem sétált el mellettük, ennél semmitmondóbb esemény aligha történhet erre felé.”

A hosszabb-rövidebb folyosószakaszokat mágneszárakkal ellátott ajtók választották el egymástól, de mindahányszor egy ilyen elé értek, Nogo elhúzta a szerkezet előtt a kezét, és a zsilipekre emlékeztető vaskapuk csikorogva becsúsztak a falba.

Egy hosszú egyenest követő éles forduló előtt a nindzsa hangtalanul megálljt intett, és halkán suttogni kezdett:

– Ezt a kaput négyen őrzik. Az átjutáshoz Hu-Jün-Hangnak, a Tsu-Juang nemzetség második, ám legismertebb oldalági leszármazottjának harci stratégiáját fogjuk használni, mely során...

– Támadáááás! – üvöltött fel Borz és kirentott a sarok mögül.

Az aprócska japán olyan képet vágott, mintha az egész világ súlya az ő, kizárólag metafizikai értelemben létező vállára nehezedne, és követte a berzerkerré avanszált borsodi udvarost.

A folyosó egy közepes méretű terembe torkollt, melynek túlsó végénél négy katona várakozott. Meglepetten kapkodtak fegyvereik után, miközben Borz kilőtt ágyúgolyóként vágódott egyiküknek, aki az acéllal megerősített test taszításától ájultan csapódott a mögötte álló hangárajtónak. Másik kettő hangtalanul hanyatlott le, amikor egy-egy dobócsillag állt a homlokukba, egyedül a negyediknek volt ideje leadni egy rövid sorozatot – természetesen a stratégiailag kiváló álláspontra helyezkedett Eduárdra.

Eduárd – mint harci tényező – továbbra sem jeleskedett, ám amikor a gépfegyversorozat ártalmatlanul pattant le a mellkasát és ágyékát borító páncélzatról, büszkén konstataálta magában, hogy mindezek ellenére golyófogónak kiváló. „*Nem hiába voltam az Alsó-Letenyei Öregfiúk-blues zenekar mozgásművésze*” – gondolta dagadozó mellkassal. Sajnos sokáig nem örömködhetett a dolgon, mert a megvadult Borz az utolsó kommandóst is elintézte.

– Te aztán rendesen beindultál, Harcimókus – vetett néhány elismerő szót sorstársának, aki a háttérben – nemcsak metafizikai értelemben – tűnődő nindzsa határozott fejrázása ellenére, a jókora hangárajtóra szerelt zárat feszegette.

– Bonsai! – kiáltotta a végletekig felpörgött Borz, majd torka szakadtából hozzáfűzte: – Feng-Shui!

Az erőteljes rohamoknak végül engedett a zárszerkezet, és nagy csattanással kettétört, majd az ajtó feltárult. Csoszogó, dünyögő élőhalottak sorjáztak elő az eddig bezárt teremből.

Bár az élőholtak nem bántották a halott élőket, Eduárdot felzaklatta a dolog.

– De bűdösek vagytok! – finnyáskodott, miután a zombik előzönlöttek a kisebb helyiséget is. – Hékás! – kiáltott az egyikükre.

– Vidd innen a kezed... vagyis fúj! Az nem is a te kezed!

– Menjünk arra, amerről jöttek! – pózolt Borz továbbra is a vezető szerepében.

– Gondolod, hogy kintről jöttek? – nézett rá értetlenül Eduárd.

– Nem, de biztos van bent egy ajtó, ami a szabadba vezet. Ennyi zombit csak nem zsúfolhattak a bunker közepébe.

– Felőlem... – vonta meg a vállát Horváth, majd bosszúsan a körülötte sertepertelő élőholtakra förmedt: – Ne hömpölyögjetekek már fel-alá! Megfájdul tőletek a fejem. Tisztára olyan, mint egy metrómegállóban...

A belső helyiséget üvegtetővel látták el, amelyen keresztül halványan bevilágított a kinti lámpák fénye. A szemközti falon egy keskeny acélajtó állt, melyre vörös festékkel egy jókora „EXIT” feliratot festettek.

– Vak-ond is talál szemet – dűnnyögte Eduárd.

Az apró nindzsa már indult volna az ajtó felé, de Borz eszelős vigyorral megállította.

– Hé-kás, ide nekem is van kulcsom! – felmutatott egy, a leterített őroktól zsákmányolt kézigránátot, majd elhajította. – Ráadásul mindig is ki akartam próbálni egy ilyen!

Az ezt követő fülsüketítő detonáció törmelékdarabokat hintett a nyakukba, de a vastag füstködön át is megéreztek a hús, tengerillatú levegőt. Feltárult a szabadba vezető út.

11.

– Azta! – hümmögött JohnnyWalker egy autó takarásában, miközben a falon robbantott lyukból előmasírozott a két króm acél páncélos ismeretlen és az aprócska nindzsa. – Tiszta terminátor három!

– Elintézem őket! – kapott az oldalfegyveréhez Down, de Walker megállította.

– Tudod, hogy mit szokott mondani Hauser százados, nem?

– Persze! – vágta rá Ronald. – Hogy az anyósáról készült pucér képek a szekrényében, csak...

– Nem azt! – intette le türelmetlenül Johnny.

– Jaaaa! Hogy le akar már vetköztetni egyszer az állatkertben egy pingvint, mert tuti, hogy az nem is madár, csak egy alacsony apáca, aki...

- Dehogy is.
- Dehogynem, ezt szokta mondani! Meg azt, hogyha nem, akkor valami Occam-nevű fickó elhagyta a borotváját!
- Azt mondja mindig, hogy többet észszel, mint erővel!
- Oké, de ez hogy segít most rajtunk?
- Van egy elméletem. Felesleges lenne nekirontani ezeknek a terminátoroknak, jobb, ha okosan csináljuk.
- Légicsapást kérünk?
- Na persze! És szépen átengedjük azoknak a szűkagyú pilótáknak a dicsőséget?! Egy fenét. Gondolkozz!
- Ronald Down gondolkozott egy darabig, majd feladta. Az ilyen irányú tevékenység sosem volt erőssége.
- Tehát? – nógatta JohnnyWalkert.
- Pofonegyszerű. Megöljük a szüleiket, és így ezek meg sem születnek! – közölte diadalittasan Walker.
- De honnan tudjuk, kik a szüleik? – mutatott rá az elmélet gyenge pontjára Down.
- A kutatók alapos népség. A bunkerben biztos tárolnak róluk feljegyzéseket.
- Akkor csapjunk a lovak közé! – kapta el a hév Ronaldot is. – Gyerünk!

12.

Miután kiértek a friss levegőre, Borz Brúnó közölte az apró japánnal, hogy Klauzál Terézia sírjában találták a számára oly fontos gyűrűt. A nindzsa erre hangos hálálkodásba tört ki, és érthetetlen megjegyzéseket tett, miszerint tehetsége mégsem hagyta el, csupán isteni tudata magasabb régiói bírálták felül alantas, anyagi létre kényyszerített gyarló végtagjait, és ez okozhatta, hogy elhibázta a célt. Ezt követően átlátszóvá vált, majd elillant, mintha sosem létezett volna.

Mindkét cyberzombi vállat vont, és ráérősen baktattak tovább.

– Nézd már, egy telefon! – kiáltott fel Eduárd, mikor a kerítés roncsait elhagyva egy kidőlt fa mellett haladtak el. – Na, ezek sem hallottak még miniatürizálásról.

– Add csak ide! – kérte Borz.

– Hülye lennék – vigyorgott a felvetésen Eduárd.

– Döntsük el becsületes vetélkedés keretében! – Borz Brúnó arcára ravasznak szánt vigyor ült ki. – Beütöttem egy számot egy és hét között a nálam levő elektromos küttyübe. Próbáld meg eltalálni!

– Kettő! – vágta rá Eduárd, majd Borz talányos arcára tekintve sietve módosított korábbi válaszában: – három... izé négy?

– Talált! – közölte Brúnó, majd előhalászta az Eduárd cellájából megmentett aprócska szerkezetet.

Eduárd elégedetten konstataálta magában, hogy igen jól megy neki a számok kitalálása, majd szikrázó fogsorral és égnek meredő hajjal esett össze, amikor Borz megnyomta a piros gombot.

13.

Három nappal később...

Az aprócska szigetet ostromló hullámok monoton dübörgéssel vágódnak a recés élű partfalnak, finom vízpermettel hintve meg a hosszan nyújtózó, lankás fővenyt. Az illékony pára kövér harmatcseppekbe gyűlik a zöldellő növénytakarón, a bohókás napsugarak pedig meg-megcsillannak rajtuk. Egy bölcs ember egyszer azt mondta, hogy minden apró csepp egy külön világot rejt magában, az élet és halál megannyi misztériumát... de ez errefelé még mindig nem érdekel senkit.

A kocsma falai közt ugyanúgy zajlik az élet. Bár az amerikai katonák eltűntek, idegenek most is akadnak itt, de a helyben lakó, egyszerű halásznépség ezúttal sem csinál gondot ebből, élik békés mindennapjaikat.

Ha valaki csendben megáll kívül, a kocsmajtó takarásában, csakúgy hallhatja Quo-Tsai rumtól érlelt bölcselkedését, mint a fura idegenek különös, ám idővel könnyen megunható társalgását.

– Gondolj egy számra egy és hét között! – hallatszik kintről egy tudálékos fejhang, mire egy borízú, ravaszknás bariton válaszol:

– Gondoltam, és az a szám nem a négy!

– Dehogynem...

Ezután némi vergődés, poharak csörömpölése és széklábak nyekergése szűrődik ki, majd egy zsörtölődő, elkínzott hang:

– Így könnyű! Mondjad bárkinek, hogy ne gondoljon lila elefánt-ra, és az illető egyből arra gondol...

A távoli mezőn egy fém végtagokkal ellátott, Dezső névre hallgatató illető gyakorlatoztatja nálánál is különösebb hadseregét. Bár a népes csapat minduntalan megpróbál szétszéledni, Dezső „kemény kézzel” fogja őket.

– Így sosem lesztek hozzám hasonló szuperkatonák! – inti fegyelemre csapatát, majd egy különösen makacs lödörgőre ordít:

– Neked pedig ötven fekvőtámasz, a háromszázhuszonhetedik dezertációs kísérletért! – Közben persze az illetőre pillantva meg-állapítja, hogy abból legfeljebb „törzs-őrmeister” lehet, így jó parancsnok módjára felülbírálja korábbi döntését. – Azaz, inkább ötven guggolás.

14.

...és még valamivel később...

Salakszentmotoros környékén megcsördül egy rózsaszínben divatozó rádiótelefon.

– Halló? – enyhén affektáló, ám buja szexuális ígéretekkal teli felhangokat rejtő női hang szól bele a kagylóba.

– Drága Teréziácska, Eduárd vagyok – válaszol egy nyegle férfi-hang.

– Merre jártál, te kis cukipofa? – kedveskedik a buja hang tulajdonosa.

– Csak valami szigeten... De már robogok is hozzád... vagy pöfögök... azaz zakatolok, a fene se tudja, mitől megy ez a vacak halászhajó.

– Jó, hogy itt leszel végre! – leheli a telefonba a nő. – Borzinak már mondtam, hogy csúful itt hagyatok, pedig megígértétek nekem, hogy megszerzitek azt a gyűrűt! Mondd meg őszintén, illik ilyenkor nyaralni menni? Hát én már nem is kellek neked?

– Ne félj, amíg engem látsz... illetve hallasz – érkezik a magabiztos felelet. – Nemsokára találkozunk, és megszerzem neked azt a gyűrűt.

– Várlak, drága Edömérem!

Eduárd hanyagul kinyomja a gombot a nagynehezen elemelt műholdas telefonon, és a leendő biztos nyertesek nyugodt álmába merül.

...pedig a tengeren, nem messze tőle egy másik halászhajó pöfög versenyt az őt szállító lélekvesztővel.

Cyrus Livingstone

Közzjáték.

Leszámolás a Fóka-szirtnél

A jégtablák a tél fagyott könnyeiként sodródtak a hullámtarajok között. Az élet szigetei... mikor a fókák számára eljön az ellés ideje. Olykor a halál szigetei is. Nemegyszer kardszárnyú delfinek torpedózzák meg alulról az alkalmi „tutajokat”, könnyű préda reményében.

A Szent Lőrinc-folyó torkolatától keletre és az Új-Fundlandtól északra fekvő Fóka-szirt a kúpos fókák kedvelt gyülekezőhelye. A zátony déli, homokos partszakaszánál sekély a víz, ahol az uszonyos jószágok előszeretettel sütkéreznek, és békésen megférnek a pingvinekkel. Ámde a tavaszi jégolvadásokat követően ugyanitt megjelennek a tenger parazitái is.

A halál ezen a napon két lábon érkezett.

Wladislaw Lensky készített emlékebe néhány fotót az északi idillről, majd nekilátott felállítani a csapatát.

Olga. Lenka. Diego. Arcok és nevek lebegtek a szeme előtt a sós szélben. Egykori Greenpeace-aktivisták, akik már nem lehetnek vele. Orvvadászok végeztek velük, amikor a kiszolgáltatott vízi emlősök védelmére keltek.

Értetek teszem.

Lensky nekikezdett a csapat felállításának, ehhez keresett megfelelő csalétket. Meg is lelte egy idősebb, feltehetően beteg nőstényben. Az altatólővedék hosszú órákra lecsendesítette az állatot, Lenskynek így bőven jutott ideje felcsatolni a speciális nyakörvet. Hamarosan megfordul a vadász és a zsákmány szerepe...

Lensky, mielőtt környezetvédővé vált, a Lengyel Különleges Erőknél szolgált, és számos NATO-hadműveletben szerzett harci tapasztalatot. A bosszújához szükséges felszereléshez is volt (egykori) bajtársai révén tett szert. Ugyancsak ők vitték el a férfit helikopterrel a Fóka-szirtre.

Lensky kényelmesen elhelyezkedett sarkvidéki túrákra kifejlesztett sátrában, és türelmesen várt. Biztos forrásból tudta, legfel-

jebb harminc óra múlva megérkeznek az önjelölt kalózok. Nemcsak Lensky volt az egyetlen, aki meg akarta torolni társai értelmetlen halálát.

* * *

Kezdetét vette az éjszaka és vele együtt a rémálmok. A húsba csapó dorongok tompa puffanása, a sebesült fókák bőgése... és Lenka sikolya Olga halálakor.

Olgának nem maradt ideje kiáltani, a hirtelen rázúduló csákánycsapás hátulról repesztette szét a koponyáját. Egyedül Diego fogta fel, mi történik, ő állt leghátul, közel a menekülést jelentő motorcsónakhoz. Mégis ő lett az, aki a testével fogta fel a szigonydöféseket, így a golyótól talált Lensky megmenekülhetett.

A legszörnyűbb dolgok Lenkával történtek...

A vértől megrészegült mészárosok hálót dobtak rá, úgy hurcolták magukkal. Lensky a lány sikolyaiból következtetett arra, miket művelhettek vele, mielőtt megölték.

„Ez egy háború, ahol nap, mint nap meghalhatunk...” – suttogetta magában Lensky, hogy kizárja tudatából a fájdalmat és a társai elvesztése miatt érzett gyászt.

„Vonulj vissza! Éld túl! Akkor nem győzhetnek!”

Egykori kiképzőtisztjének mondatait idézte magában, miközben ösztönösen menedéket keresett a kietlen sziklák és a jég poklában.

Az üldözői hamar feladták. Fontosabb volt nekik a zsákmány biztonságba helyezése.

„Meddig keressük még? Nem túrhatjuk fel érte az egész sarkvidéket!” – hallotta Lensky az orvvadászok hangját.

„Sülyesszétek el a csónakjukat! Sebesülten nem bírja ki ekkora hidegben!”

A támadók a holttestekkel együtt eltüntették a vízi járművet, Lenskyt pedig a sorsára hagyták. Nem számoltak azonban egy inuit sámánnal, aki távolról a véres dráma tanújává vált, és a prémkalózok távozása után segítséget nyújtott a lengyel férfinak. És új erőt adott a bosszújához.

* * *

Lensky az ébresztőóra ciripelésére ébredt. Ásítva kidörzsölte az álmat a szeméből, majd kibújt a sátrából és óvatosan körülkémlelt. Semmi mozgást nem érzékelt, mindenütt nyugalom honolt. Az északnyugati partszakaszon lassan ébredtek a fókák. Lensky hirtelenjében betolakodónak érezte magát.

A férfi a parányi sziget sziklás déli részén húzódott meg, egy kikötésre alkalmatlan helyen, ahol biztosan nem tűnik fel senkinek. Lensky a sebtében elfogyasztott könnyű reggeli után nekiállt a fegyvereit tisztogatni. Közben megnézte az időt. Még nyolc óra sem volt. Tudta, akikre vár – az áramlatokat és a széljárást is figyelembe véve – délnél előbb semmiképp sem érkehetnek meg, így bőven marad ideje minden előkészületre...

* * *

Az orvvadászok bárkája, a *Fekete Hidra* délután egy óra környékén futott be. A martalócokon látszott a késedelem okozta düh, amint brutális sietséggel akartak nekikezdeni a mézszárlásnak.

– No, mi az, lemaradtunk az ebédidőről?! – a bödönhang tulajdonosa egy MacGregor nevű ír volt, a csapat főnöke.

– Talán valaki járt már itt előttünk? – gyanakodott Fedor, a MacGregor mögött haladó tagbaszakadt orosz. Még ketten tartottak velük, a japán Yamamoto és a svéd Gunnar.

A szirtek rejtekéből figyelő Lensky immár mindegyik archoz hozzá tudott kapcsolni egy nevet, a nevekhez pedig múltat. Meglehetősen terjedelmes múltat...

A férfi várakozás közben igyekezett mindettől elvonatkoztatni. Kétlábú csótányként gondolt leendő prédáira, hogy könnyebben végre tudja hajtani rajtuk az ítéletet. A fókákról már korábban gondoskodott a „kutyasíphoz” hasonló eszközzel. Az elkábított, öreg nőtényen kívül az összes példányt sikeresen elriasztotta a part közeléből. Szegény pára nem menekülhetett a bunkósbottól.

– Csak ezt a vén kurvát hagyták itt nekünk! – méltatlankodott MacGregor.

– Mi a csuda az nyakörv rajta? Mondom, hogy megint a környezetvédők! – kiáltotta Fedor.

– Legközelebb messzebbre ássuk el őket! – röhögött fel Gunnar.

– Várjatok, itt van még egy! – Yamamoto fürgén a part déli irá-

nyába szaladt, éppen csak utolérve egy sekély vízben tébláboló példányt. Lensky káromkodott magában az ismerős puffanások és recscsenések hallatán. Megint egy ártatlan áldozat! De már nem tarthat sokáig...

A detonáció elmozdította a prémkalózok mögötti sziklafal egy részét, kőlavínával borítva be a martalócokat. A légnomás hanyatt lökte a japánt, aki zavarodottan tápáskodott fel. Úgy ötven-ötvenöt méternyire állt a robbanás helyétől, és hirtelenjében nem tudta, társai életben vannak-e még, vagy szörnyethaltak. Lensky ekkor kibújt a fedezéke mögül, és nyílpuskájával hátulról lábón lőtte az ázsiait.

Yamamoto térdre rogyott a tenger áztatta, iszapos parton. Vinyogva szitkozódott az anyanyelvén. Lensky újratöltötte fegyverét, majd az ázsiai másik lábát célozta meg. Az újabb találatot ismét fájdalomvöltés követte, a vadász pedig türelmesen várt tovább a les helyén. Még ketten maradtak a legénységből. Az eszkimó testvérpár, akik a bárkát kormányozták.

Meg is jelentek néhány perc elteltével. Az egyikük távcsöves vadászpuskát szorongatott, a másikonál pisztoly volt, amelyet Lensky messziről 9 mm-esnek vélt. Az eszkimók megzavarodott örkkutyaként pásztázták végig a partot, szemlátomást nem készültek fel a látványra, ami fogadta őket.

Még ti hiszitek magatokat harcosnak! – gondolta megvetően Lensky, miközben a kőtaréjok fedezékében lassan feléjük kúszott. – *Ha fegyvert fogtok a kezetekbe, az már egy istenverte háború, hát nem értitek?!*

A lengyel nagy nehezen úrrá lett a gyorsvonatként meglóduló gondolatain. *Vigyázz, még elszalasztod őket!*

A testvérpár pisztolyos tagja tétován a törmelékkel betemetett testek felé fordította a figyelmét, társa pedig a nyöszörgő Yamamotohoz iramodott. Lenskynek kockáztatnia kellett.

Az eszkimó futtában észlelte a sziklák mögül hirtelen felegyenesedő, terepszín ruhás, szőke alakot, de döbbsen kiáltását a torkára forrasztotta a légcsővét átfúró acélhegy. A *Fekete Hidra* navigátorra még jóformán össze sem rogyott, Lensky fegyverét felajzva ismét fedezékbe vonult, és várta a lövéseket. Gyors egymásutánban két dörrenés hallatszott, majd rövid szünet után még kettő. Golyók füttyültek, és a sziklákon csattantak. Lensky a hangjukból ítélve rájött,

utolsó ellenfele nem változtatott a helyzetén. A lengyel a távolságot mérlegelte. Nem lehet messzebb nyolcvan méternél...

Lensky másodszor is kockáztatott. Villámgyorsan felemelkedett, majd elvetődött, eközben az iménti lövések irányába hajított egy kézigránátot. A robbanás ereje derékban tépte ketté a menekülő férfit. Lensky hirtelenjében nem értette, miért akarta az eszkimó cserbenhagyni a bűntársait. Ennyire gyáva volt? Vagy... Van még valaki a hajón, és őt akarta figyelmeztetni!

Lensky a hajó irányába rohant a parton, majd meghúzódott a lerombolt szirtfal tövében. Ekkor vette észre, hogy az orosz még lélegzik. A késével megszabadította az orrvadászt a földi élet kínjaitól, ezután idegölő várakozásba kezdett remélve, hogy az ismeretlen nem iszkol el a *Fekete Hidrával*.

Örökkévalóságnak tűntek a percek, mire végre meghallotta a lopakodó léptek nesztét. Az idegen óvatos volt, de nem eléggé. A partoldal lankáin leereszkedő eszkimó fiút sokkolta az elé táruló csatatér. A fegyvert tartó keze remegett a rettegéstől, és zihálva bámulta az elesetteket. Lensky lecsapott.

A fiú jóformán alig reagált a nyakának szegeződő fegyverre. Szinte önkívületben, szomorúsággal vegyes értetlenséggel meredt a jeges, kék szempárba, és ernyedten hagyta, hogy a megtermett, szőke férfi elvegye tőle a pisztolyt.

Lensky tizennyolcnak saccolta a srácot, majd intett neki, hogy induljon meg visszafelé, amerről jött. Az ifjú gépiesen engedelmeskedett, de mindössze két-három lépést tehetett, amikor a férfi tarkón lötte.

(Ez egy istenverte háború!)

Lensky óvatosan felkapaszkodott a szirtfal tetejére. A hajót kémlelte percekig, de sehol sem látott mozgást. Úgy tűnt, nem fenyegeti újabb veszély.

Visszaballagott a sebesült japánhoz, aki meglepő módon eszméleténél maradt. Yamamoto már feladta a lábikráját, illetve a combját átjáró nyilak kihúzására irányuló kísérleteket. Ehelyett a sekély vízben araszolt előre, népére jellemző szívóssággal, és a navigátor elejtett puskáját kereste. Amikor Lensky odaért hozzá, tekintetük egymásba forrt. Yamamoto felismerte az önjelölt ítéletvégrehajtót, mégsem szólalt meg. Mindketten tudták, hányadán állnak

egymással, a szavak értelmetlenné váltak. Különösen Lensky számára, mivel a korábbi sebesülése folytán képtelen volt a beszédre.

Yamamoto a gyors halált várta, azonban csak a sötétség tört rá, minden örületével és fájdalomával. Lensky közömbösen megtisztította kését, majd magára hagyta a kínok közt vergődő, megvakított japánt. Ezután elrejtett felszereléséért indult, amelyet még az akció kezdete előtt gondosan összecsomagolt.

Hamarosan a *Fekete Hidra* fedélzetén állt, miután alaposan átvizsgálta a bárkát. Nem volt egy bonyolult szerkezet, úgy gondolta, könnyen elboldogul vele. Ellenőrizte az üzemanyagszintet, valamint a vízkészletet, és megfelelőnek találta mindkettőt.

Lensky ezután megkereste a legfontosabb dolgot, a hajónaplót! Az általa kiiktatott férgesek csak végrehajtok voltak, léteznie kell egy megrendelőnek, aki ezt a mocskos üzletet finanszírozta.

A naplóban időről időre felbukkant egy bejegyzés: „Csomag kézbesítése a Szent Lázár-szigeten.”

A további részletekből Lensky megtudta a találkozási pont földrajzi koordinátáit. Az átadás helyszínét a Fóka-szirttől észak-keletre határozták meg, és a lengyel úgy saccolta, ha nem jön közbe semmilyen vihar, az oda vezető út még egy napig sem tarthat.

Lensky habozás nélkül beindította a motort. Nem maradt már ideje értesítenie a szövetségeseit, mert a küldetését mihamarabb be kellett fejeznie.

Stephen Rackham

Unktehila!

– Tényleg vannak a közelben romok! A tenger alatt! – szölt Mutter, a helikopter másodpilótájának sipító hangja a fülhallgatóból. – Figyelj, Broderick! Beszéltem egy bűvárral a kocsmában. Mutatott is nekem egy tégladarabot. Itt haljak meg, hogy valami lézerrel vágták ki!

A férfi balra döntötte a gépet, majd megengedett magának egy félmosolyt. Mutter volt azon kevesek egyike, akiket a nagydarab pilóta a barátjának mondhatott a Szent Lázár szigeten. A hely alkalmas arra, hogy annak az eszelős Lovercraftnak valamelyik horrortörténete itt játszódjon. A sors fintora az, hogy egy sejtelmes és unalmas rémsztori helyett inkább a Tökéletes katona-Holtak hajnala-Terminátor elemeiből összedobott katyvasz szabadult el a szigeten. A lények elfoglalták a bázist, és majdnem mindenkit lemészároltak, mire megtalálták a kiutat. Ráadásul a part közelében fekvő náci tengeralattjáró legénysége is feltámadt, és hogy a fejeseknek még több ősz hajszála legyen, két kibernetikusan felturbózott élőhalott is megszökött egy halászhajóval a szigetről...

– Egy bűvárral a kocsmában? – szólalt meg a pilóta. – Figyelj, két zombikiborgot akarunk elkapni, így nem hülyézlek le kapásból. Bűvárral a kocsmában?

– Most mi ezzel a gáz? – kérdezte Mutter. – A sziget közelében lemerült megnézni a tengeralattjárót, ekkor meglátott egy olyan épületet. Ilyen nagy kődarabokból épült. Hogy a fenébe is hívják?

Dalton, akinek a keze szinte rágyógyult az M-60-as gépfegyver markolatára, és le se vette a tekintetét az óceánról, szeme sarkából a másodpilóta felé pillantott.

– Stonehenge?

– Nem... M betűvel kezdődik...

– Megalit? – kérdezett Broderick.

– Az! Megalit! – vágta rá a másodpilóta. – A bűvár is ahhoz hasonlította.

– De mit keresett a bűvár abban a rohadt kocsmában?

Mutter kifújta a levegőt.

– Egy italra tért be!

Dalton, aki továbbra is az acélszürke tengerfelszint figyelte, bekapcsolódott a beszélgetésbe.

– Vicces lehetett, ahogy megpróbált inni, miközben a légzőmaszk eltakarta a száját.

– Ti most szívattok? – kérdezte döbbszent Mutter.

– Mint mindig, öregem.

Dalton újra a tengert kezdte el fürkészeni. Az óceán felett rajtuk kívül még két Huey járőrözött. A tengerbe sodródott zombik megkeresését és hatástalanítását kapták feladatul.

– Fura dolgok történtek eddig. Az a bűvár még egy tengeri szörnyet is látott az egyik merülésénél. Az egyik öreg indián kenuját is felborította egy hasonló dög. Állítólag úgy nézett ki, mint egy bazi nagy kígyó...

– Nutti, figyelj! – Broderick megvakarta az orrnyergét. – Ez a sziget ártalmas a mentális egészségedre. Én múlt héten náthát kaptam, te meg egy laza kis elmebajt. Jó is az...

– Láttad a zombikat? – kérdezte a másodpilóta.

– Ja. Dalton úgy kaszálta őket, hogy a faterom kombájnya is megirigyelné.

– Érett kis zombik voltak a szaguk alapján – mondta a lövész.

– Szerintem a romok a szigeten valami atlantiszi labor részei lehetnek. Biztos, hogy a halottak felélesztésén kísérleteztek a régiek. A berendezés talán bekrepált, és zombikat csinált a tesztalanyokból. Sőt talán még ma is működik. – Színpadiasan a szigetet jelentő fekete vonal felé intett. – Az eredményt szerintem láthattátok a parton.

– Csak ne zavarjon, hogy a kriptaszökevényeket is úgy hozták a szigetre.

– Mi van? – kérdezte meglepetten Mutter.

– Úgy, ahogy Brod mondja – vágott közbe Dalton. – A zombikat valami Schima Goronjos nevű helyről szállították ide.

Mutter értetlenül nézett a tüzérre, majd a pilótára.

– Az hol van? Afrikában?

– A srácok szerint Arábia – mondta Broderick. – Szerintem Albániában van, már csak a neve miatt is. Lezuhant állítólag arrafelé egy ruszki műhold.

– Csodás – válaszolta Mutter. – Albánok és ruszlik együtt. Tuti nem véletlen.

Broderick már válaszolt volna, de a horizonton megpillantott egy halászhajót. Előttük 30-40 méternyire haladt keleti irányba. A tatját mutatta a pilóta felé.

– Kapás van! – mondta Mutter.

– Attól függ, hogy azok utaznak-e ezen a szaron, akik miatt itt repkedünk az óceán felett.

A helikopter a halászhajó fölé ért. A fedélzeten csak egy ember üldögélt. Sárga kabátjának kapucniját a fejére húzta, az arca elé egy bordó sálat tekert. Akár az óceán felett száguldó hideg szelek ellen is védekezhetett, de épp úgy lehetett egy kék fényvel világító fogsorú, gépi testrészekkel kipótolt kriptaszökevény, aki így próbálta elrejteni az átlagostól elütő tulajdonságait. Broderick intett Daltonnak, aki rögtön a hajón álló alakra fogta az M-60-ast. Mutter a zsebébe nyúlt, és elővette a kiborgsokkolót. A pilóta libabőrös lett a vörös gomb látványától. Mintha csak egy bomba detonátora lett volna. Ha megnyomták azt a gombot, akkor pokoli fájdalmat okozott a döögöknek. Elvileg... Gyakorlatban meg majd csak kiderül. Broderick átkapcsolt a külső hangszórókra, majd beleszólt a mikrofonba.

– Két szökevényt keressünk! – hallotta a saját maga felerősített hangját. – Minden keletre tartó hajót ellenőrizzük! Mutassa az arcát!

A férfi lassan feltápáskodott. Jól láthatóan reszketett. *Ez bizony ember*, gondolta a pilóta, mikor a fickó hátrarántotta a fejéről a csuklyát, majd letekerte a sálat. Egy elhízott, hosszú, ősz hajú férfi arca bukkant elő. Ezer hasonlót lehetett látni a helyi kocsmában. Két sóvány, a férfira megszólalásig hasonlító fiú lépett elő a fedélközből. Amint meglátták a gépfegyvert, azonnal felemelték a kezüket.

– Minden rendben. Folytathatják az útjukat.

A Huey délnek fordult. A halászhajó lassan nyugatnak fordult és eltűnt a távolban. Az emberekre ilyen hatást gyakorolt az egyenruha, a katonai cuccok. Látható jelei annak, hogy aki ezt viseli, az hatalmat kapott, hogy bármikor letörölhessen valakit a föld színéről.

– Ellenőrizzük egy újabb hajót, és visszatérünk a szigetre!

– Ha még nem szabadult el ott a pokol – válaszolta Mutter.

* * *

– Scheisse!

A szitokszót tompa csattanások követték. Brett Fisher ebből a két jelből rögtön tudta, hogy megint a halradarral van a gond. Alig pár hete vásárolták a berendezést, de a hajó kapitánya, Helmut, a második világháborúból itt ragadt őskövület még mindig nem tudta megtanulni a kezelését. Jól irányította a Wasser Wolf halászhajót, de a modern technológiához nem nagyon értett. A fiatal fiút ez dühítette a legjobban.

Egyszer kimegyek a repülőtérrre, felpattanok a legközelebbi gépre, és meg se állok a szárazföldre.

A fedélzeten a kapitány két fia, Helmut és Udo küszködtek a hálókkal. Mindkettő nagydarab, szőrös fickó volt, zsíros hajuk izzadtan tapadt hatalmas, busa fejükhöz. Körülöttük a dohány, a pia, az izzadság és a kiontott halbelek émelyítő szaga kavargott.

– Der Vater, hallom, megint ideges – jegyezte meg Udo mély, kásás hangján.

– Megint a halradar – mondta sietősen Brett.

– Ki kellene dobni azt a szart.

– Több hely lenne a raktérben – kontrázott rá Udo. – Na, ne tartóztassuk Ficánkát, a főnökkel van beszélőnivalója.

Brett kifújta a levegőt, és felment a kormányfülkébe.

– Schmutzige Machine! Was ist los mit dir?

A halászhajó kormányfülkéjében pedáns rend uralkodott. A helymeghatározó képernyőjére kiterített hajózási térképen egy régi, barna favonalzó és egy körző hevert keresztbe fektetve. Az elülső ablakon jó kilátás nyílt a fedélzetre és a kapitány két fiára, akik épp az emelőre akasztották fel a halászhálót. Udo mondott valamit az ifjabb Helmutnak, mire az felröhögött.

Biztos rajtam röhögnek.

Az idősebb Helmut az új halradart csapkodta és közben ágyúgolyóként szórta a válogatott szitkokat az érzéketlen műanyag kékszülékre, minek képernyője csak közönyösen meredt rá. A férfit gyakran gúnyolták a sziget fiataljai Téalapónak, tekintélyes méretű, kerek pocakja, rövid, fehér szakállá és piros arca miatt. Sokszor meg is hívták a helyi elemi iskolába, hogy megszemélyesítse a modern, nyugati mitológia egyik legismertebb személyét. Valószínűleg az öregember nem tudta, hogy tulajdonképpen a skandináv főisten,

Odin modern korba átültetett alakját játssza el a gyermekek számára minden karácsonykor. Az öltözéke azonban nem a kedves, puffók ajándékosztogatót, hanem egy német U-boat kapitányát idézte. Térdig érő, fekete bőrkabátot viselt, ritkás, ősz hajjal fedett fején pedig egy ugyanilyen színű kapitányi sapka díszelgett, amit minden évben lecserélt egy másikra. Általában a nyugalom és a hidegvér szobraként állt a kormányfülkében, de időnként felkapta a vizet a legkisebb gondokon is, ami bizony felért egy atomrobbanással. Például, ha egy számára ismeretlen technológiai eszközzel került szembe. Az egykori tengeralattjárós még ráütött a készülékre egy utolsót, és Brett felé fordult.

– Fischartiger! – kiáltott fel egyszerre megkönnyebbülten és dühödten az idősebb Helmut.

– Nem szeretem, ha így hívnak – válaszolta a fiú. – Ezt már jó párszor elmondtam.

Az idősebb Helmut félreállt. Brett odalépett a készülékhez, és szemügyre vette a képernyőt. Egy hatalmas, vörös folt töltötte be az egészet. Brett azonnal rájött, mi a gond.

– Régen még nem hagyatkoztunk ennyire ezekre a masinériákra – szólalt meg a kapitány, elővett egy pipát a kabátja zsebéből és a szájába vette. – Periszkóppal bemértük a hajót, majd mehetett is rá a torpedó.

Azok a dicsőséges második világháborús sztorik.

– Túl nagyra állította a zoomot – mondta Brett.

A fiú a mutatóujját végighúzta az érintőképernyő bal oldalán elhelyezkedő csúszkán. A vörös folt összezsugorodott, és az óceán kék és zöld áramlatokból és örvényekből álló térképének része lett. Helmut dohányt tömött a pipájába, majd meggyújtotta, aztán fehér füstfelhőket eregetve odalépett Brett mellé.

– És mi az a vörös folt? – kérdezte az öreg. Brett felköhögött a dohányfüsttől. Nem tudta, hogy a kapitány miféle anyagot rakott a pipába, de a világ terrorszervezetei egymást taposták volna, hogy megszerezzék és felhasználják, mint tömegpusztító fegyvert.

– Jól vagy, fiam?

– A pipa – mondta a fiú. – Az egy kelet felől közeledő nagyobb halraj, és elég gyorsan...

Helmut félrelökte a fiút, az arca elvörösödött az örömtől. Brett arra gondolt, hogy szólnia kellene az öreg két fiának, hogy az apjuk hamarosan infarktust kap.

– Szép nagy raj! – rikkantotta, majd, ahogy a fájó izületei engedték, kisetett a fedélzetre.

Amikor a férfi elújságolta Udonak és Helmutnak, hogy hamarosan milyen nagy fogásban lesz részük, azok olyan képet vágtak, mint ha legalábbis a Mikulás azt közölte volna velük, hogy karácsonyra egy kitöltött, de még beváltatlan, nyertes lottószelvényt kapnak. A döbbenetük nem tartott sokáig, azonnal elfoglalták a helyüket. Udo beüzemelte az emelőt, ami, mint egy fémből készült dinoszaurusz fordult az óceán felszíne felé, és eresztette vízbe a halászhálót, miközben baljós, nyikorgó hangot hallatott. A szerkezeten kiterjedt rozsdafoltok vöröslöttek, a látványuk a fiút nem sok optimizmussal töltötte el.

Ez be fog dögleni – gondolta a srác. – *Lehet, hogy nem ma, de holnap, vagy a jövő héten tutira.*

Hamarosan kiemelik, a fogást a fedélzetre borítják. Tele lesz vergődő, ezüstös testekkel, a levegőben halszag fog terjengeni. Brett főleg ezt utálta ebben a melóban: egy baltával agyonverni a még vergődő halakat, és közben a szemükbe nézni... Az emelő megremegett.

– Nem tudom kiemelni! – ordította Udo.

– Akkor jó sok hal lesz! – válaszolta az apja.

Az ifjabb Helmut jókedvűen felcacagott.

– Hazamegyünk! – rikkantotta Udo, majd jó erősen megrántotta a vasszerkezetet irányító kart.

Az emelő újra megnyikordult, majd lassan felemelkedett. A hallal teli háló lassan előtűnt a víz alól. A két Helmut elvigyorodott, amikor meglátta, hogy mekkora is a fogás, de a következő pillanatban elkomorultak. Brett szívébe belehasított a félelem. A fájó igazság az volt, hogy kevés lazacot fogtak, a súly többségét valami más adta: egy négy-öt méteres, kígyószerű állat, ami veszettül tekergőzött ide-oda. Roppant, krokodiléra emlékeztető állkapcsában háromszög alakú fogak fehérlettek. Testéhez rombuszalakú uszonyok simultak, és a szemei holtan meredtek a semmibe.

– Ez meg mi? – kérdezte az idősebb Helmut.

Brett megszédült egy pillanatra.

– Bármilyen is ez, gazdagok leszünk! – rikkantotta az ifjú Helmut. – A fedélzetre hozzuk ezt a dögöt, és eladjuk egy állatkertnek. Mennyi pénzt kapunk ezért!

– Unktehila – motyogta az ifjú indián.

– Hogy mi? – fordult felé a kapitány.

– Engedd le, öcsém! – kiáltotta az ifjabbik Helmut. – Előbb hozd a fedélzetre!

– Ne... – suttogta Brett.

– Mi az? – kérdezte Helmut.

– Ne hozzák a fedélzetre! – tört elő az indiánból. – A szörnyeteg se nem élő, se nem holt. Démon szállta meg...

A kapitány megrázta a fejét, majd az ifjabbik fia felé fordult.

– Dobd vissza azt a nyomorult dögöt az óceánba! – ordította.

Az ifjabb Helmut odalépett, majd ráförmedt az apjára.

– Apa, ebből annyi pénzünk lesz, hogy abból örökre elmehetünk erről a szigetről!

– Nem jöhet fel a hajómra!

Brett a vita többi részét már nem hallotta. Már rég a kabinja felé tartott, amikor odaért, berúgta az ajtót. A nagyapja ajándéka, egy kék zsákba tekert hosszú tárgy, a pricc mellett volt a falnak támasztva. A fiú egy pillanat alatt elfelejtette, hogy ő el akar menekülni erről a halszagú, alkoholistákkal és begyöpösödött esze-lősökkel teli helyről. Most valami teljesen más vezérelte. Lefejtette a csomagolást, és egy díszes szigony tűnt elő: egy és fél méter hosszú lehetett, bálnacsontból faragták ki. A hegyétől egészen a nyele első negyedéig vérvörösre festették, a többi részét egymással csatázó állatokat ábrázoló faragványok ékesítették. A törzsének történetei szerint az ősidőkben egy Apró Lazac nevű halász e fegyver segítségével végzett az unktehilával. Apáról fiúra öröklődött, és senki nem tudta, hogy mikor készült. Brett megfogta a szigonyt, s úgy tűnt, a keze alatt a faragott állatok életre kelnek, teste pedig mintha belülről lángra gyulladna. A nagyapja csempészhette fel a hajóra ezt a tárgyat. Brett kiskorában szerette az öregember történeteit a régmúlt idők hőseiről és szörnyeiről, de mostanában a fiút jobban foglalkoztatta az űrkutatás és a csillagászat. Az ifjú indián visszatért a fedélzetre. A háló, benne a szörnyeteggel, a tenger felszíne felett lógott, az ifjabbik Helmut pedig csak állt, és a bal orcáján vöröslő foltot simogatta.

– Elromlott! – üvöltötte Udo, majd a hálóban vergődő bestia felé intett. – Nem tudom a vízbe eresztteni.

– Ficken schwein! – kiáltotta az idősebb Helmut a bestia felé.

– Le kell vágni – motyogta Brett.

Mindenki a fiúra nézett. Az ifjabbik Helmut hátra lépett, az idősebbnek pedig tágra nyílt a szeme az indián kezében tartott lándzsa látványától. Az ifjabb Helmut visszanyerte a hangját.

– Tudod, mennyibe került az a háló, halacska? – tette fel a költői kérdést.

A daru még hangosabban megnyikordult, vészjósló kezdést biztosítva Brett mondandójának.

– Ha nem vágom le, akkor az emelő leszakad.

– Mondtam, hogy jav...

– Helmut, hagyd a fiút! Ezt a bestiát minél kevesebb ideig akarom a hajóm közelében tudni.

– Akkor elvágom?

– Ha meghalsz, akkor az anyád engem megöl. Vágd le!

Brett ettől a választól tartott. Abban bízott, hogy a kapitány inkább valamelyik fiát küldi erre a veszélyes feladatra. Elindult az emelő felé, de még vetett rá egy utolsó pillantást. A daru újra megrázkódott a hálóban rángatózó unktehila miatt. Brett nyelt egyet, majd felkapaszzkodott az emelőre, és mászni kezdett rajta. A hatalmas fémszerkezet erősen billegett, nyikorgással jelezte, hogy bármikor megadhatja magát a fiú jelentette plusz súly alatt.

Nálad van a szigony, Kis Lazac!

Ettől a gondolattól egy pillanatra megtántorodott, de épp időben fogta meg az emelő tengelyét.

– Óvatosan! – kiáltotta az ifjabbik Helmut.

Az ifjú minden gond nélkül felért a daru végére. Brett megbabonázva nézte az alatta ringatózó acélszürke víztömeget és a foglyul ejtett bestiát. Lemászott a hálótartó kötélén, a bal kezével megfogta azt, ezzel megtámasztotta magát a háló tetején, és jobban szemügyre vette a különös szörnyeteget: bőrét szürkészöld szarupikkelyek fedték, a hátán tompa szarutüskék meredeztek. Kiskorában az édesapjától kapott egy óslényekről szóló képeskönyvet. Hasonló teremtménnyel ott találkozott, ahogy az őstenger mélyén egy különös formájú őshalat üldözött.

Hogy is hívták? Mosasaurus, igen!

A jobb kezével a zsebébe nyúlt, kivett egy bicskát, és kipattintotta a pengéjét. Ekkor a szörnyeteg fejére tévedt a tekintete. A szíve hevesebben kezdett el dobogni, mikor meglátta, hogy a bestiának nem tágulnak ki, majd mennek össze az orrlyukai minden lélegzetvétel után. A mosasaurus nem lélegzett. Brett minél előbb a tengerben és tőle jó messzire akarta tudni ezt a dögöt. Elkezdte metélni a hálót, és hamarosan egy hasítékot vágott rajta. Az élőhalott bestia ekkor kezdett el újra hánykolódni, a halászháló pedig úgy lengett, mint egy falat betörni készülő bontógolyó.

Mennydörgő madár! Segíts!

Brett mindkét karjával megkapaszkodott a kötélben, az emelő felé fordította a fejét, a szíve egy ütemet kihagyott.

– A rohadt életbe...

A rozoga szerkezet elülső része meghajlott a bestia súlya alatt, a következő pillanatban pedig a hidraulika elkínzott nyikorgással megadta magát. A fémszerkezet vérfagyasztó, karistoló hanggal egyszerűen kiszakadt a *Wasser Wolf* oldalából. A szörnyeteg kicsuszszant a hálón vágott lyukon, és egyenesen a tengerbe zuhant. Brett felordított, amikor az emelő a tengerbe csapódott. Az ujjai ellazultak, elengedték a kötelet. Amikor a vízbe ért, becsukta a száját, befogta az orrát, majd a felszínre úszott és a halászhajó felé nézett. Látta, hogy az idősebb és az ifjabb Helmut aggódva figyelik őt. Udo valószínűleg felrohan a rádióhoz, hogy segítséget hívjon.

– Jól vagy? – kérdezte a halászhajó kapitánya.

Brett bólintott, kifújta a levegőt. A testére tapadó farmerkabát, a nehéz pulóver jelentős súlya lehúzta. A fiú levette ezeket magáról, majd félmeztelenül úszni kezdett a biztonságot jelentő *Wasser Wolf* irányába. Az ifjabbik Helmut elsápadt, az idősebbik megragadta a korlátot, és a fiú felé ordított:

– A nyomodban van!

Ússzál már, te idióta!

Egy másik hang viszont arra készítette, hogy megforduljon. Első pillantásra semmit nem látott, ahogy jobban erőltette a szemét, kivette a víz alatt közeledő bestia tompa szellemképét. A fiú keze rászorult a fegyverének nyelére. Készen állt a harcra.

* * *

Mutter a fülhallgatójához kapott. Broderick kíváncsian fordult a másodpilóta felé.

– Bajban vannak? Az egyik emberük vízbe esett? Viccel?

Remélem, hogy a kiberzombik akarják elfoglalni a hajót, és a mi dolgunk, hogy elintézzük őket. Harapnék már valamit – gondolta Mutter.

– Egy tengeri kígyó? – kérdezte hitetlenkedve Mutter. – Adják meg a pozíciójukat! Megyünk és segítünk!

Bontotta a kapcsolatot, majd a pilóta felé fordult.

– Tőlünk északkeletre vannak, negyven kilométerre.

– Nem arról szólt a parancs, hogy mindenféle tengeri szörnyre vadásszunk, hanem hogy elkapjuk a szökevényeket.

Mutter kinézett a tengerre.

– Állítólag ez a dög nem él. Biztos azt hiszi, hogy annak a valaminek itt vannak a fajtársai.

– A francba – morogta Broderick.

– Talán az egyik náci vívizombi kisodródott a tengerre, egy arra járó tengeri élőlény lenyelte és ő is megfertőződött. Most meg van egy bazi nagy élőhalottunk.

A pilóta balra kormányozta a Hueyt és elindult a jelzett irányba.

– Dalton, olvastad a Moby Dicket?

A tűzér kibiztosította az M-60-ast.

– A Godzillát láttam.

– Az Gojira.

Dalton felsóhajtott Mutter méltatlankodására.

– Mi dobtuk le a japánokra az atomot, és nem ők miránk.

* * *

Az unktehila tágra nyílt szájjal, fehér tajtékot kavarva ugrott fel a tenger alól. Brett orrát megcsapta a lényből áradó dögletes bűz. A fiú balra tért ki a lecsapó szörnyeteg útjából. Az visszazuhan a vízbe, és újra az indián felé fordult. Brett ekkor változott meg. Annak a srácnak a képe, aki mindenféle mérnöki és tudományos könyvet elolvasott, hogy aztán elhagyja a szigetet és jelentkezzen egy nagymenő egyetemre, úgy olvadt le róla, mint az olvadt cukormáz,

hogy aztán felfedjen valaki mást. Azt a fiatal fiút, aki a nappaliban ült, és a nagyapja történeteit hallgatta hősök és szörnyek harcairól. Ő mindig a fotelben helyezkedett el, cukorkát majszolt. Az idősebb indián, aki hosszú, ős haját hátul összefogva hordta, az arcát pedig ezernyi vékony ránc szabdalta, vele szemben ült, és reszelős hangon mesélt. Ezt a jelenetet olyan élénken látta lelki szemei előtt, hogy egy pillanatra azt hitte, tényleg ott van.

Kis Lazac a tengerben lebegett, és várta, hogy az unktehila újra lecsapjon rá.

Brett a víz alá bukott a rátámadó mosasaurus elől. A szörnyeteg pont a fiú felett suhant el. Brett a víz fölé emelkedett, körülnézett.

És ekkor lecsapott...

A nagyapja hangja szólalt meg a fiú fejében.

Hangos hörgés hallatszott, az ifjú indián megpördült, felemelte a szigonyt, és hegyével a krokodilszerű fej irányába döfött, átszúrta az élőhalott bestia szemgolyóját, de a szigony megakadt a szemüregben. A tengeri ragadozó Brett lába felé harapott.

Nem jó ötlet hősködni! – gondolta Brett, amikor beterítették a hullámok, és önkéntelenül lenyelt egy korty sós vizet, ami azonban hirtelen édes lett, karamella- és kekszízű...

A fiatal Brett Fisher beleharapott a csokiba. A nagyapja szünetet tartott, majd kipillantott az ablakon. Az utcán a sheriff kocsija gördült végig. Az öreg intett neki. A sheriff és Brett családja ugyanúgy Suttogóig, a nagy erejű sámánig tudta visszavezetni a származását.

És utána mi történt? Apró Lazac a Mennydörgő Madárhoz fohászodott.

Brett látta, hogy a társai már leeresztették számára a hágcst.

Felmászok rajta, visszatérek a szigetre, és elfelejtem ez az örültséget!

A szörnyeteg megint Brett felé száguldott, a bal szeméből kiállt a fiú szigonya. Fisher a helyén maradt. Brett nem tudta, hogy fogja visszaszerezni a becses tárgyat, de meg kellett próbálnia.

Mennydörgő Madár, segíts!

– Kölyök, takarodj vissza a fedélzetre! – kiáltotta Udo.

– Halacska! Nyomás vissza!

– Meg fogsz halni! – hallatszott az idősebb Helmut reszelős hangja.

A szörnyeteget és az ifjú indiánt már csak néhány méter választotta el. Brett egy pillanatra becsukta a szemét, majd újabb hiábavaló fohászt küldött a közömbös, sűrű éj felé. A távolból mennydörgésre emlékeztető zaj hallatszott.

* * *

– Azt a rohadt! – kiáltotta Broderick.

– A rohadék mindjárt elkapja a srácot! – kiáltotta Mutter.

Broderick éles kanyart vett, amellyel a különös tengeri szörnyeteget Dalton tűzvonalába hozta. Az M-60-as felugatott, telibe találta a bestia egyik rombuszalakú uszonyát, a következő lövedék a törzsébe csapódott.

– Megkapod, te rohadék! – kiáltotta Dalton.

A szörnyeteg felemelte a fejét, aztán a víz alá bukott, és torpedóként szökkent elő a tengerből, pont az ő irányukba.

– Emeld fel! Emeld fel! – ordította Mutter.

A tengeri kígyó állkapcsa összezárult a bal leszállótalpon. A Huey megremegett, ahogy az élőhalott dög súlya a tenger felé kezdte húzni.

* * *

A hirtelen beálló csöndet mennydörgésszerű zaj tépte szét, a következő pillanatban egy sötét test borult a szörnyeteg és Brett felé, majd egy villám felkavarta a vizet...

A Mennydörgő Madár?

Brett kinyitotta a szemét. Az unktehila egy helikopter bal leszállótalpát próbálta a tenger felé húzni. A „zsákmány” pedig ijedt madárként próbálta kiszabadítani magát a szörnyű állkapcsok közül.

A Mennydörgő Madár az ifjú halász segítségére sietett. Az unktehila nekirontott az ellenfelének, és elkapta annak lábát...

– szólalt meg újra a nagyapja szellemhangja. Brett megremegett, és elindult a bestia irányába. Meg fogja menteni a helikoptert és a legénységét.

– Mit csinálsz? – ordította mérgesen az idősebb Helmut, majd a fiaihoz fordult. – Készítsétek elő a mentőcsónakot!

* * *

– Lehet még ez a nap ennél is szarabb? – sóhajtott fel Broderick.

A helikopter ide-oda hánykolódott, ahogy a pilóta megpróbált szabadulni a hirtelen jött tehertől. A lény szemmel láthatólag nem fáradt el, nem érzett fájdalmat. Hogy érezhet valami fájdalmat, ami már döglött és állandóan éhes, ráadásul a bal szeméből egy hosszúkás, csontszínű tárgy áll ki?

– Emeld fel a francba! – kiáltotta Mutter.

– Próbálok! – mondta Broderick, miközben azon erőlködött, hogy a komoly súly ellenére a levegőben tartsa a gépet, de a beléjük akaszködő tengeri hulló továbbra is a víz felé húzta őket. Broderick hirtelen felrántotta a kormányt, a Huey megugrott. A bestia állkapcsa reflexszerűen szétnyílt, elengedve a zsákmányát. A szörnyeteg kísérteties hörgéssel esett a vízbe.

* * *

Az unktehila vizet érését követő hullám hátralökte Brettet, de ez csak egy nagyon kis időre tántorította el. A lény szinte a fiú előtt csapódott a vízbe. Az indián elhallgattatta az elméjéből felbukkanó helytelenítő hangokat. Az őslény csapkodni kezdett, mikor az felmászott a hátára.

Mintha csak nagyapa egyik meséjében lennék – fordult meg a gondolat Brett fejében, mikor megragadta a fegyverét, és mélyebbre nyomta a vadállat szemüregébe. Az izmai megfeszültek, ahogy a szigonyhegy egy hangos reccsenés kíséretében áttörte a csonthárttyát, majd belefutott a fenevad agyába. A démoni bestia vadul rángatózni kezdett, ahogy az idegrendszere egymás után kapta a hibás parancsokat a megroncsolódott agyból, majd egy utolsót rándult. A fiút hirtelen érte ez a mozdulat, feldobta a levegőbe. Brett hangos csobbanással csapódott a vízfelszínre, a fájdalom hirtelen nyilallt a testébe. A hideg folyadék körülvette. A fiú azonnal a felszínre úszott, majd az ellenfele felé pillantott. Az őskorból jött szörnyeteg mozdulatlanul lebegett a tengeren. A fiú odaúszott, kirántotta a döglött bestia fejéből a szigonyt, az ég felé emelte, majd győzedelmes felordított.

* * *

A Wasser Wolf mentőcsónakja felszedte és visszavitte a hajóra Brettet. A fiú törülközőbe csavarva ült a fedélzeten, és a szigonyát nézegette, az elülső negyedét díszítő piros festés most még vörösebb lett az unktehila vérétől. A Huey pilótája felszólította őket, hogy hagyják el a terepet, az ifjabb Helmut pedig rohant is a kormányfülkébe, hogy a biztonságos kikötőbe vezesse a hajót, minél távolabb az unktehilától, és a felette köröző harci helikoptertől. Brett orrát megcsapta a kapitány pipájának jellegzetes illata. Felpillantott, az idős férfi felette állt, és dühösnek látszott a leszakadt emelő miatt.

– A festett része lett véres – mondta az idősebb Helmut.

– Furcsa – mondta Brett. – Mintha így jelölték volna, hogy milyen mélyre kell döfni.

– Mi a franc folyik itt? – kérdezte a kapitány.

A láthatáron már feltűnt a Szent Lázár sziget partvonala. Felette baljós felhők gyülekeztek egy közelgő vihar előjeleként.

– Nem tudom... – motyogta Brett.

Valami rosszat érzett, és az nem az idősebb Helmut pipájának füstje volt...

HomoErgaster

Simagöröngyös dosszié. Szigorúan titkos- bizalmas. Harmadik részlet.

A szigeten, a válság helyszínétől távol

Bill Armstrong gondterhelten lapozgatta a kísérlet leírását, miközben a cella ajtaja előtt ácsorgott. Sóhajtott, aztán a bent-ről közvetített képre nézett. Egy emberi alak látszott a félhomályban, amint maga készítette papír-, és szövetcsíkokat aggat magára. Az az ember kétségkívül megőrült. Beleőrült ebbe az elmebajos kísérletbe. Szívesen hagyta volna a fenébe az egészet, de nem tehetett, nem volt választása. Amikor pedig kiderült, hogy mégiscsak hasznát veszi annak a régi hókusz-pókusznak, amit még a rabszolgának elhurcolt dédapja hagyományozott rá, végképp letett róla, hogy visszatérjen az őrszemétben való turkáláshoz. Helyette a kormány titkos projektjeiből idehozott „pszi” képességű látókkal próbáltak minél többet megtudni azon a kis európai településen lezajlott dráma részleteiről. Ezeket a „beleérzőket”, „látókat” nem nagyon díjazta, racionalista tudós volt, azonban meghajolt a tények súlya előtt. Főleg, amikor közölték vele, hogy az imádott CIA-s aktáinak egy része is ilyen „pszik” műve. Ezt a fickót, a Johnson nevűt, még meg is kedvelte, erre fogja magát és megbuggyan! Bár nem csodálta. A fickó sok mindent kibírt, de Ludwig báró produkciójától neki is elmentek otthonról. Sajnálta, de nem csodálta. Egyes szám első személyben átélni a báró megtestesüléseit még hagyján, rázós, de oké. De az „önépítés” neki is sok volt, és ezt senki se bírja, még a legerősebbek se. Amikor letelepedett az asztalához, és beállította az asznapi feladatokat, a vaskos Ludwig dossziét vette elő. A számítógép – igazi high-tech masina – nekilátott a részfeladatoknak, ő pedig kinyitotta az iratcsomót:

Személyügyi gyűjtő, szigorúan titkos! Csak belső használatra!

Báró Kökényesi Ludwig

A név mellett egy régi, digitálisan feljavított kép a báróról. Ezzel a csupa vonal, hosszú arccal le sem tagadhatta volna a nemesi származását. Dr. Armstrongnak egy, a CIA által gyűjtött kommunista karikatúra-gyűjteményt juttatott mindig eszébe. Az egyik elvakult, ötvenes évekbeli rajzon mutatták ilyenek a „munkásosztály kizsákmányolóját, és ellenségét”. Nézegette a képet, és borzongott. A báró eltéveszthetetlen arcéle neki nem valami érthetetlen ideológiát jelképezett. Nagyon is konkrét üzenete volt, amire ráment a legjobb paranyomozója. Tovább lapozott, született: 1830. október 15-én, báró Kökényesi Antal József elsőszülött fiaként. Az apa 17 éves korában a másodszülött fiúra íratta át a családi vagyont Ludwig rovargyűjtő szenvedélye miatt, amitől mindenki hülyét kapott a környezetében. El tudta képzelni. A korabeli forrásokat kivonatolva csatolták, most nem olvasta át, csak az összegzést. A báró ifjúkorában többször is előlről kezdte a gyűjtést, mivel az intoleráns szülők, főleg a kétségbeesett apa, időnként egy-egy nagyjelenetben a kúria udvarán rovargyűjtemény égetést rendezett. Az ifjú bárónak ez nemhogy kedvét szegte volna, ellenkezőleg, még állhatatosabbá vált. Végül is egy száműzetéssel egyenértékű tanulás következett, amikor is az ifjú végérvényesen a rovaran rabja lett. A történelem zajlott a báró körül, de őt, úgy látszik, ez nem hatotta meg. Ezért 1849 után békén hagyták, bár a fivére részt vett a harcokban, és el is esett. Ezután egy váratlan fordulattal meggazdagodott, és az elszegényedett nemes ismét gazdag nagyrú lett. Ekkoriban a gyűjteménye már igazi különlegesség volt, távoli egzotikus példányokkal, és mind személyesen gyűjtötte a báró, akit a pénz csak annyiban érdekelt, hogy legyen elegendő, tudjon utazni, gyűjteni és más gyűjteményeket megnézni. Egy terjedelmes könyvet is írt, amit nem nyomtattatott ki, mert egybehangzó tanúvallomások alapján „nem tartotta érdemesnek a világot rá”. A bárót azzal a könyvvel temették el. A CIA-sok most próbálják megszerezni. Johnson, mielőtt megkattant, határozottan állította, hogy a báró végakarát rosszul értelmezték, és a könyvet, amit ő írt, tévedésből temették mellé. Egyre zavarosabban arról beszélt, hogy a

meg nem született kellett volna odatemetni, és akkor most eggyel kevesebb bajuk lenne. Ezt senki sem értette, és aztán a médium megőrült, így most a CIA egy különleges egysége a távoli Magyarországon, egy hipertitikos sírrablást hajt végre, már ha sikerül megtalálni a helyet, ahová a nemest eltemették.

A második rész az összefoglaló után volt. Az első kivonat vékony volt, még a csatolt eredetiekkel sem elegendő egy komolyabb füzet-hez. A második anyag adta a vaskos dosszié javát. Ez a terjedelmes leírás Johnson anyaga volt. Nem szívesen vágott bele, de a kutyü még nem végzett, és bár az elmúlt napokban egyre halogatta, muszáj volt elkezdeni a feldolgozását. Húzta a száját tőle. Racionalista volt, s ez az anyag minden volt, csak nem racionális. Ha azt meg tudjuk magyarázni, hogy miért tört ki egy veszedelmes élőhalott kórság azon a kicsiny településen, és meg tudjuk, hiszen ismerjük a mechanizmust, azt viszont már nehezebb lesz, amit, és ahogy a báró művelt. Az események szerteágazóak, és olyasmik derülnek ki belőle, amire Dr. Armstrong nem is volt sose kíváncsi. Ő a kémek izgalmait szerette, ezek a lélekdermesztő, groteszk izgalmak nem az ő világa. Sokkolta, amit a parafelderítő elmondott, kételkedni nem volt benne oka, pont ezért volt egész megemészthetetlen. Még csupán egyszer olvasta, de ettől is kiborult. Most viszont, amennyire ez csak lehetséges, hideg távolságtartással fel kell dolgoznia, emészthetővé kell tennie ezt az egészet. Sóhajtott, tartozik ezzel Johnsonnak...

Információk a mérlegeléshez: A Ludwig eset

A Simagöröngyös dosszié, Johnson pszí-kutató felderítési anyagai, részlet

Készült két példányban, besorolása: szigorúan titkos, bizalmas. Az anyag bárminemű kiszivárgása első prioritású nemzetbiztonsági kockázatot jelent a „Simagöröngyös” nevű helyen történt események utóhatásaival kapcsolatban.

Ez a pszilyenomat: maga a báró. Johnson tudatilag kapcsolatba került a még élő báróval, az 1870-es évek asztrális lenyomatában...

1877 Brazília, valahol az esőerdők mélyén...

Egy izzadó arcot látok, ahogy feszült figyelemmel mered előre a mozdulatlan dzsungel zöld poklában. Ez az arc lehetne akár egy

faragott maszk is, valamely az emberevéssel határos törzsi rituáléhoz használt különös képmás. A soknapos mocsok szilárd kerget vont rá, melyen különös alakú foltokban tört át az izzadság, akár egy megdohosodott levélmaszkon a rothadás. Az arc halottnak tűnt, de a feszültség, mely mégis élővé tette, a szemekből sugárzott. A világoskék, gleccserhideg tekintet egy született nemesi sarj fensőbbeséges öntudatát sugározta. Báró Kökényesi Ludwig jó idő óta figyelte azt a területet, ahol a lepkét utoljára látta. A lepke leszállt, és ő elvesztette a szeme elől. Azonban a báró urat nem olyan fából faragták, hogy könnyen feladja. A lepke ott van a különböző mérgező és nem mérgező virágok és kusza folyondárok közt, valószínűleg nektárt szívogat. Remélte, hogy tudja az állat, hogy mit csinál, és nem megy bele valamelyik hűsevő növénybe.

Még mindig nem tudta megszokni a sok valószínűtlen növényt, a dzsungel vad flóráját. Egyik ámulatból a másikba esett időnként, főleg akkor, amikor az egyik ilyen különös szerzet majdnem leharrapta a kisujját. Hónapok teltek már el, mióta utoljára embereket látott. Mostanra akár halottnak is hihetik. Nem tulajdonított nagy jelentőséget ennek. A szenvedély, mely belülről emésztette, egy ismeretlen őserdő, ismeretlen mélységébe űzte: gyűjtötte a rovarokat és lepkéket. Ez egyébként ősi átok volt a családon, a férfiak szinte kivétel nélkül vadásztak, időnként még a kötelességteljesítés helyett is. Az élőlények elfogása és megölése olyan pusztító szenvedély volt a báró famíliájában, ami több családtag vesztét is okozta. A kis Ludwig is elmélyülten tanulmányozta a környezetét, ami még rendben is lett volna, ám a súlyos megdöbbenést azzal keltette, hogy a mező összes tücskét-bogarát behordta a kúriába, idegrohamba kergetve ezzel az édesanyját és a szolgálhad nőtagjait. Az elkeseredett apa megpróbálta kigyógyítani fura szenvedélyéből csemetéjét, és a helyes irányba, a vaddisznók és szarvasok megölése irányába terelni az ifjút. Hiába! Az ősi vér továbbvivőjét nem a nemes vadak öldösése érdekelte, hanem a pókok-rovarok világa, de különösen a különböző lepkék cikázó röpte ejtette ámulatba. Hosszú órákon át hajszolta ezeket a teremtményeket a korán beszerzett lepkehálójával. Rendkívül gyorsan megtanulta a preparálás művészetét, de sajnos az első gyűjteményei a család fő kitörő haragjának estek áldozatul. Nem adta fel, noha mindenféle retorziókat szenvedett el emiatt. A legsúlyosabb

az volt, amikor az elkeseredett apa megváltoztatta a végrendeletét, és másodszülött öccse lett a birtok kezelője. Még ez sem tántorította el az ifjú bárót, megelégedett azzal, hogy a testvérétől kapott elég apanázst a gyűjtőútjaira. Aztán támogatókat is talált a beinduló magyar tudományos életben. Épp időben, mert az apanázs is elfogyott. Kőkényesi bárónak csak a rang és a szenvedély maradt, ez tökéletesen elég is volt neki.

Noha annak idején Kossuth hívó szavára ő is elindult, de sosem érkezett meg, a vadászszendevély különös változata épp oly hatékonyan eltérítette a történelmi tettektől, mint több más elődjét. A világosi fegyverletételt messziről látta... azaz csak láthatta volna, de e helyett egy halálfejes lepkét üldözött, amelynek szárnyán egy szabálytalan foltot fedezett fel. Amikor egy császári katona fegyvert fogott rá, boldogan és büszkén kezdte magyarázni a meglepett osztráknak a különös eltérést, először magyarul, aztán felismerve, ki áll előtte, németül. A német először le akarta lőni a magyart, de aztán hagyta a futóbolondot. A megtorlás után beköltözött a családi rezidenciába. Az öccse meghalt a szabadságharcban, a vagyont elkobozták. A kúria megmaradt néhány hű szolgálával. A báró azonban nem esett kétségbe. Amerikába utazott, ahol a rovarok mellett némi vagyronra is szert tett, miután őrjöngve agyonlőtt egy kötekedő sziút, aki eltaposott egy fényes páncélú, ritka bogarat. Ezután még ártalmatlanná tett másik hármat, mind kiváló harcosok voltak... az egyiket megnyomorította egy életre. Dühkitörését az indiánok

HomoErgaster: A báró, az osztrák, meg a lepke

ezután már babonás tisztelettel figyelték, nem hogy nem bántották, de elvitték a szent őrültet egy helyre, ahol legnagyobb megelégedésükre a félelmetes harcos ártalmatlan kisgyerekké vált a szebbnél szebb lepkék látványától. A báró és a szüik új keletű barátsága azal tetőzött, amikor a törzs aranyat is adott a szent embernek, hogy visszatérhessen távoli hazájába, és békében hódolhasson szenvedélyének. De persze ez a szenvedély nem hagyott neki nyugtot. Már egyszer megtapasztalván a távoli helyek varázsát, ismét útra kelt. Most volt már pénze, nem függött senkitől. A szüik aranyával tőzsdézett még az államokban, és az ősi vér nem hagyta cserben. Ösztönös érzéke volt a pénzhez. A közben eltelt idő okán azért a báró úr „fejelágya” is benőtt. (Ez egy magyar szólás arról, hogy végre a többség által elfogadott módon kezdett viselkedni. – Bill Armstrong kiegészítése). Rendbe hozatta a birtok maradékát, és megindult a normális élet a kúrián. A báró úr különös hóbortja felett mindenki napirendre tért. Most pedig ott volt a Dél-amerikai kontinens sötét esőerdeje mélyén, és egy lepkére várt...

Kutatói összefoglaló, a szigeten, részletek:

Szigorúan titkos, bizalmas

Johnson anyaga több ponton zavarossá válik. A vizsgáló szakembereknek az tűnt fel, hogy a pszi-kutató küszködik valamilyen benyomással, amit nem tud rendesen megfogni és szavakba önteni. Johnson művelt ember, ennek ellenére problémája volt az összegzéssel. Valami olyasmit látott, ami meghaladta a felfogóképességét. Ez az erős jellemű, és keményfejű pszi első megbicsaklása, amit majd még továbbiak is követnek egészen az összeomlásig. Megpróbálta elmondani, amit látott, de nem sikerült. Idézet: *„Több élet szerzett, az egyik sosem élt. A meg nem születettben ott szunnyadt a szikra, ami foglyul ejtette a bárót magát lényegileg. A báró óvta és vigyázta, magával akarta vinni a sírba...”*

Az tény, hogy az esőerdő mélyén a báró különleges zsákmányhoz jutott: egy élő, kifejlett példányhoz egy ismeretlen lepkefajból, és egy bebábozódott egyedhez, mely nem kelt ki. A gyűjteményének legfontosabb darabjai közé tette, a két izeltlábú a katasztrófa idején

is a gyűjteményben volt elfeledve. Utólag a felderítés még Johnson kidőlése után máshonnan is igazolta, hogy a lepkegyűjtemény fontos szerepet játszott a dráma kiteljesedésében. A magyar katasztrófavédelem és a hadsereg különleges alakulatainak találkozása az életre kelt preparátumokkal is ezt igazolja. A NATO egyik helyszínre érkező speciális egysége a legújabb fejlesztésű rovar drónokat vetette be a zombi izeltlábúak ellen. Az újkori háborúk történetében példátlan összecsapásban a drónok hamarosan vesztesre álltak. A katonai megfigyelők megállapították, hogy a drónok alapprogramját valami megtámadta, így a kezdeti szabályosnak mondható „légiharc” után egyoldalú vadászat kezdődött: a zombi izeltlábúak egyenként pusztították el a drón izeltlábúakat. A teljes kudarc elkerülése érdekében került sor egy speciális önvezérlő tűzfüggöny bevetésére, melyet rakétadrónok hoztak létre (szintén kísérleti stádiumú fegyver), ami megsemmisített barátot, ellenséget egyaránt... A fegyver mellékhatásként szinte kiszárította a település melletti mocsarat, elpusztítva annak élővilágát, ezzel jóvátehetetlen környezeti károsodást okozva. Ezt, miután a simagöröngyösi válság lezárult, majd rehabilitálni kell, mert a világörökség része volt. Az esettel összefüggésben több nyugtalanító tényező is van. A mocsár helyén a felderítők olyan dolgokat találtak, amelyek egy más prioritású titkosítást kívánnak...

...Az anyagokat átadtuk az illetékeseknek, akik a helyszínen a saját kutató projektjük keretében kezdték meg a munkát. Az ügy bármilyen megdöbbentő kozmikus vonatkozásokat mutat, ami azért érdekes, mert a katasztrófa kezdete is – ettől függetlenül – kozmikus eredetű. A válság is új stádiumba lépett a mocsár eltűnésével. A szakvélemények alapján a válság mélyült, mégpedig három okból:

1/ Az iszapból hamarosan új típusú, „gépesített” zombik másztak elő, melyek Johnsonot, de más psziket is nagyon megviseltek. A régi szocialista legendák szerint egy arató brigád egyszer ott a mocsárba veszett.

2/ Megállapítást nyert, hogy a kis település melletti mocsár egy földönkívüli hídfő lehetett – vagy egy ismeretlen rendeltetésű bázis –, mely megsemmisült az önvezérlő tűzfüggönyben. Ennek felderítéséről egy másik kutatás számol majd be.

3/ Báró Kökényesi Ludwig fel- és eltűnése, amelyre egyedüli magyarázat jelenleg Johnson anyaga. Ez volt a pszí-kutató végzete.

Azt, hogy a rendellenes megtestesülés a báró, Johnstontól tudjuk. Beszámolója ezen a ponton összefügg Dörösi Kornéléval, aki szemtanúja volt az „életre kelésének”. A báró ámokfutása a válság legszörnyűbb és egyben legtitkosabb részlete...

...A Simagöröngyös határában lezajlott légi ütközetről – mert gyakorlatilag az volt – több, különböző vetületű katonai elemzés, beszámoló készült. Ezek a szigorúan titkos anyagok taktikai, harcászati szempontból kielemezik a modern kor egyik legújabb típusú akciójának eredményeit. A harci eszközök és módszerek első ízben kerültek ilyen módon bevetésre. A válságot vizsgáló csoportnak nem feladata a stratégiai elemzés, csak érintőlegesen foglalkozik az eseményekkel. Azt még a katonai elemzők is elismerik, hogy az akció egyszerre siker és kudarc. Az események ezt igazolták normal érzékelhetőségben is, de a későbbi parafelderítők megmutatták mélységében is. Ezek katonai szemszögből akkor nem látszottak, illetve következmények voltak. Johnson, Lee és Spencer leiratai többszörös átfedésben vannak, ezért most röviden kivonatoljuk ezeket...

...Mindhárom pszí-kutató megegyezik abban, hogy a lepke-rovar gyűjtemény, vagy ahogy nevezik a szakértők: a Raj, visszatérte az „életbe” balszerencsés események sorozata, ami 1877-ben vette kezdetét Dél-Amerikában. Báró Kökényesi Ludwig ott egy soha fel nem fedezett, és ismeretlenül kipusztult lepkefajt talált, több egyedet begyűjtve. A megfigyeléseit azonban nem publikálta, noha vas-kos tanulmányt írt belőle. Ezt a tanulmányt egyébként a CIA különleges csoportja megszerezte Magyarországon, amikor feltárták a báró elfeledett sírhelyét. A látók abban a materialista szemszögből felfoghatatlan tényben is egyetértenek, hogy a báró által fetiszizált, a gubójában elpusztult lepke, mely nem kelt ki, csak később szabadította ki maga a báró, valamiképp foglyul ejtette Kökényesi lelkét. A báró élete alkonyán elborult elmével megfogalmazott végrendeletét vagy félreértették, vagy a bolondnak kijáró közönnyel kezelték, de nem megfelelően hajtották végre. Ez Simagöröngyös nagy balszerencséje. Így a nem publikus tanulmányát temették mellé, nem a lelkét vagyis a meg nem születettet. Az ezután bekövetkező katasztrófahelyzetet ez nagymértékben bonyolította, miután egy távoli rokon egyéni akciója elindította a lavinát. ⁽¹⁾ A raj feléledésekor a soha nem élt lepke is életre kelt, benne a báróval, aki azonnal irányí-

tása alá vette a Rajt, és üldözőbe vett egy fiatal nőt, bizonyos Lepkés Melindát. A nőt egy különleges lepkének tekintette a szellem, annak paranormális képességei miatt, és meg akarta szerezni a gyűjteményébe, aminek ekkor már ő maga is része volt. A nő a mocsárba menekült. A mocsárnál a Raj a katasztrófavédelem helyi egységeivel találkozott. A helyszínen volt még a segítségükkel szemlét végző speciális alakulat, melynek a feladata az új típusú felderítő fegyverrendszerek tesztelése volt a simagöröngyösi terepen. A támadás váratlanul érte az egységet és a katasztrófavédelméseket is. Szétszóródtak, és mindenki a túlélésért küzdött. A speciális drón-csoport, akik rovarokat utánzó és méretű felderítő és harci drónokat hoztak magukkal, az ő riasztásukra érkezett a helyszínre, és a tervezett teszt hirtelen éles harci bevetés lett, melyben a zombi raj hamarosan nyeresre állt. Ekkor vetették be a szintén új kísérleti drónfegyvert, egy speciális önzvezérlő tűzfüggőnyt. A tűzfüggőny megsemmisítette a rajt, a drónrajt és részben a mocsarat is. A katonai győzelem eredményeképp az elporladó meg nem született lepkéből a báró kiszabadult, és megszállta a helyi iskola szertárában lévő műanyag emberi csontváz-applikációt. A báró a csontváz-applikációban több helyi lakost megölt, és ezek, illetve már korábban elhunytak szerveiből és testrészeiből elkezdte részben felépíteni önmagát. Johnson látó ezen a ponton megőrült, így a másik kettő töredékes beszámolójára kell hagyatkoznunk. Tőlük tudjuk, hogy a helyi 1956-os veterán, Dünnyögő István és Lepkés Melinda együtt harcoltak néhány helybelivel a báró által ellenük vezérelt, környékbeli második világháborús hősi halottak (*szakértői megjegyzés: együtt azonosítottak német, orosz és magyar háborús halottakat*) és egy arató brigád ellen, akik – amik(?) – a kiszáradt mocsárból jöttek elő. Lee látó itt dőlt ki, mert a brigád valamiképp szörnyűségesen fuzionált a gépekkel, amikkel együtt a mocsárba süllyedt anno. Amit Spencer még látott, az, hogy a küzdelembe belépett egy harmadik fél is, akiket a látó nem eviláginak írt le. Némi erőlködéssel pontosított: földönkívüliekről volt szó, akik szintén a megsemmisült mocsárhoz kötődtek valahogy. A nő, az idős veterán, de a báró sorsa is ismeretlen. Spencer valószínűsíti, hogy már nincsenek a földön. Az úgynek ezt a szálát átadtuk az idegenekkel foglalkozó csoportnak...

(1) Lásd: első kötet „Zombi apokalipszis – A kezdet: Simagöröngyös – 2011. – Homoergaster: A Lepkelány, a zombilepkék, a tank

Lidércfény

Simagöröngyös világa

A helyszín:

Simagöröngyös egy magyarországi zsáktelepülés Bács-Kiskun és Baranya megye határán, viszonylag közel a Dunához, a szerb és a horvát határhoz. Azért zsáktelepülés, mert csak egyetlen bevezető útja van, s a vasút egyik szárnyvonala is itt ér véget. Közvetlen szomszédságában Salakszentmotoros, Külső-Alsó és Baranyatenyere található.

Simagöröngyös maga hosszú évszázadok óta lakott település, melyet jórészt elkerült a történelem vihara, de régészek találtak már a környéken avar, szarmata, római és török-kori tárgyi emlékeket. Ez talán annak is köszönhető, hogy kunhalmok gyűrűje közé épült egy viszonylag sík terepre – innen is kapta a nevét. Körülötte kiterjedt tanyavilág található, melyeket kisebb-nagyobb erdők, erdősávok szakítanak meg. A település határában egy komoly méretű mocsár is elterül.

Lakossága jelenleg 1182 fő, polgármestere független, s igazából a napi politika messzire elkerüli a lakókat. A polgármester, Göröngyös István már az ötödik ciklusát kezdi, melyből látható egyrészt, hogy a település lakói meglehetősen bizalommal vannak iránta, másrészt pedig, hogy nem igazán szeretik a változásokat, bár maradinak nem lehet őket nevezni.

A legtöbben mezőgazdaságból, állattartásból élnek, főleg az Új Barázda Zrt.-nél (a településen többen csak „újgarázda”-ként említik), mely 11 éve működtet már telephelyet Simagöröngyösön. Egyébként a telephely vezetőivel alapvetően nincs gond, hiszen mindegyik becsületes, helyi lakos.

Infrastruktúrája – részben az Új Barázda Zrt.-nek (mely régebben az Új Barázda MGTSZ nevet viselte) köszönhetően – elég fejlett, a közutak jól karbantartottak, rendszeres buszjárat, sőt buszállomás is van. A már említett vasút a személyszállításon túl komoly teherforgalmat is bonyolít, alapvetően mezőgazdasági termékekkel. Nemrégén készült el minden utcában a csatornázás.

A villanyáramot, gázt és vezetékes vizet már az 1990-es évek közepén bevezették minden háztartásba. A város központjában lévő épületek fűtését termálvízzel oldják meg, s a város határában víztisztító is működik, amely a közeli kis patak vizéből nyer ivóvizet. Azonban a biztonság kedvéért megtartották és karbantartják az 1970-es években épült hidroglobuszt is.

A modern technológia még nem igazán elterjedt. Vezetékes telefon ugyan a legtöbb háztartásban van, ám a mobilkészülékek az alacsony térerő miatt nem működnek túl megbízhatóan. Az internetszolgáltatás sem általános, de valójában nem is igénylik a helyiek. Azonban a városházán, a körzeti megbízott irodájában, az orvosi rendelőben, a Művelődési Házban, az Óvoda és Általános Iskolában, valamint az Új Barázda Zrt. irodájában ISDN modemekkel hozzáférhető a világháló.

Természetesen a településen van templom (ökumenikus, bár a lakosság túlnyomó része római katolikus, ill. református), a Művelődési Házban működik mozi és könyvtár is. A bevezető út mellett, a település legszélén van egy üzemanyagtöltő állomás, illetve van több kocsmá, egy ABC, egy piactér, egy sportpálya, egy temető és egy falumúzeum is. A falu főterén egy második világháborús T-34 tank van kiállítva.

A település északi határától néhány kilométerre található egy várrom is, mely mellett néhány száz méterrel található az Új Barázda Zrt. irodaépülete. Ez utóbbi üzemeltet még egy dögtelepet, egy ülepítőt és egy vegyi raktárat is, ahol egyéb vegyi kátyvaszok mellett főleg műtrágyát tárolnak. Állítólag van egy illegális akkumulátortemetőjük is, ám bár a helyiek jobban tartanak a salakszentmotorosi azbesztpalagyár káros hatásaitól...

Ebben a környezetben szabadul el hirtelen a zombikórság. A falu lakosai fokozatosan változnak át élőholtá...

A település közéleti személyiségei:

Göröngyös István, polgármester, gazdálkodó. A helyiek csak Pistázzák. 52 éves, magas termetű, pirosposzgás arcú, szilaj tekintetű, de békés, nyugodt ember. Felmenői szinte mind gazdálkodók, parasztok, kulákok voltak, így ez az ő testalkatán és gondolkodás-

módján is meglátszik. Fekete, sűrű haját rövidre nyírja, öltözködése férfiasan elegáns. Hivatali ügyeit öltönyben, egyéb közéleti teendőit szövetnadrágban, fehér ingben, esetleg kötött pulóverben intézi. Egy közepes méretű, zöld Land Roverrel jár.

Csányjiné Sima Magdolna, a polgármester titkárnője, mindenki Magdikája. 56 éves, nyugodt természetű, barnából őszülő, molett asszonyosság. Hétköz- és munkanapokon egyszerűen öltözködik, ünnepnapokon kirittentyenti magát. Értelmiségi családból származik. Közlekedési eszköze egy női kerékpár.

Sípos Béla, iskolaigazgató, tornatanár. A gyerekeknek Bélabá. 39 éves, kisportolt testalkatú, vörös hajú, életvidám fiatalember. Nyolc éve vezeti a helyi tanintézményt a diákok és a szülők nagy meglepedésére. Természetvédő, gyalog jár, de ha siet, mountain bikeal közlekedik. Öltözködése elfoglaltságától függ, igazgatóként öltönyben, tornatanárként melegítőben, a hétköznapi életben farmerben, pólóban jár.

Nagy Bernát, plébános. Időnként csak Bernátatyának hívják. 64 éves, kövérkés, ősz, feje tetején kopasz, borvirágos kedvű örök tanító. Harminc éves szolgálata alatt jól megismerte a település lakosságát. Mindig a hivatásának, s az egyházi ünnepeknek megfelelő öltözeteket visel. Egy régebbi típusú fekete Mercedes tulajdonosa.

Seres Antal, kocsmáros, a Seres Antal Borozójának tulajdonosa, csaposa, köznéven Söröstóni. 45 éves, szikár, vékony testalkatú, kissé mogorva, de jó szándékú ember. Fekete haja a halántékánál már őszül. Egyszerű, hétköznapi ruhákat hord, de csaposként kötevényt köt. Piros, tuningolt Lada kombit hajt.

Boros Géza, kocsmáros, a Boros Géza Sörözőjének tulajaja, pullosa, ismert nevén Borza. 47 éves, jól megtermett, de még épp nem kövér, vidám fickó, szőke hajjal. Kissé magának való. Általában melegítőben jár (nem susogósokban), s nemrég vett egy új Skodát.

Akác Ferenc, a Szúrós Akác Kisvendéglő tulajdonosa. Jobbára Aferi. 41 éves, átlagos testalkatú, világosbarna hajú, bőbeszédű ember. Még nem nősült meg, viszont három (akkoriban) fiatal lányt is teherbe ejtett, így két fiú és egy leánygyermek „boldog” apukája. Öltözködése modern, kedveli a divatos dolgokat. Régi Opelét nemrég cserélte le egy új Toyota pickupra.

Csipa Mihály, körzeti megbízott. Többnyire csak Misi. 37 éves, sportos testalkatú, kopasz, a rend éber őre. Hivatali idejét a szolgálati egyenruhájában tölti, magánéletében bőr rockerszerkót visel. Kemény, de igazságos. Van egy régi, de jól karbantartott MTZ-je, de munkaidőben a kitűnően felszerelt szolgálati Lada Nivával közlekedik. Szellemi értelemben kissé egyszerű, mondhatni a többiekhez képest mindig le van maradva két lépéssel. Ezért tart segédet.

Szekeres Kálmán, Misi segéde. Amikor nagyon erőlködik, hogy megfeleljen, akkor Mikorkakálmán. Egyébként csak Szeka. 33 éves, rendőrtisztai főiskolát végzett, „alighajú”, kisportolt fiatalember. Lokálpatrióta, szívét-lelkét kitenné Simagöröngyösért, ami szerinte a leggyönyörűbb magyarországi település. Ő maga kérte, hogy itt, szülőhelyén szolgálhassa és védhesse a rendet. Misivel az eltelt néhány év alatt jól összebarátkozott, együtt járnak motorozni a környéken. Egy vadiúj Harleyt hajt. A helyi lányok odavannak érte, de rossz nyelvek szerint közte és Misi közt több van mint barátság.

Sápszepesy Aurél, az ÚB Zrt. telepvezetője. Néha Újgarázda. 67 éves, ősz hajú, a múlt rendszerben szocializálódott, mogorva, magának való öregúr. Kopottas öltönyökben jár, amiket lassan már ki is hízik. Az ÚB Zrt. helyi telephelyét mindentől függetlenül határozottan jól vezeti. Virágzó, a település lakosságának többségének munkát adó, szép profitot termelő vállalat élén dölyfösködik. A rendszerváltáskor sikerült hozzájutnia egy fekete Volgához, azóta is azzal jár.

Kiss Klára, Aurél titkárnője, általában Kálিকা. 48 éves, hosszú fekete hajú, határozottan csinos, talpraesett nő. Első találkozásra természetében hasonlít a főnökére. Másodikra is. Alattomos egy nőszemély, aki időnként nem szégyelli nálánál sokkal fiatalabb embereknek is bevetni női bájait a siker érdekében. Főnöke Volgájával viteti magát, a főnöke pénzén vásárolt kosztümöket, bundákat, cipőket, csizmákat, ékszereket, stb. hordja.

dr. Hoffmann Huba, háziorvos. Csak simán Doktorúr. 56 éves, pocakosodó, sötétbarna hajú, komoly ember. „A gyógyítás nem játék.” Amikor a közösségről, egészségmegőrzésről, sportról van szó, mindig lehet vele találkozni. Fontosnak tartja, hogy az emberek bizalommal forduljanak hozzá. Egyszerű farmerben, szövetingben jár, amikor nem a fehér köpenyét hordja. Több éves szürke Audija van.

Markó Mária, orvosasszisztens, szexuális munkás. Alapvetően Marokmarcsa. 28 éves, jelenleg épp barna hajú, filigrán, vidám természetű konzumhölgy. Nővérnek tanult, így lett belőle a Doktorúr asszisztense. Ezen mondás szellemében él: „A férfiak hamarabb találnak munkát, a nők viszont hamarabb keresnek pénzt.” Öltözködésében is ez tükröződik, ám a rendelőben visszafogottabb, bár így sem lehet tudni, hogy a köpenye alatt mennyire hosszú is az a szoknya. Azzal jár, amivel (akivel) akar.

Bógó Károly, a benzintöltő állomás üzemeltetője. Csak Kutaskarcsi. 29 éves, szőkésbarna hajú, átlagos testalkatú fiatalember. Egyszerű, mint az egyszerű, de azért helyén van az esze. Idióta humora van, kissé arrogáns, ami abból következik, hogy kisebbségi érzéstől szenved. A munkahelyén kék kezeslábast hord, egyébként egyszerű szövetnadrágot, inget, kötött pulóvert. Egy rozszant kerékpárja van.

Dünyögő István, '56-os hős. Naná, hogy Pistabá. 73 éves, jó egészségnek örvendő, de vékony testalkatú, melankolikus öregúr. Kopottas ruhákban jár, de felesége azért tisztességesen kitisztítja azokat. Gyalog jár, még bot nélkül közlekedik.

Nagypál Sándor, II. világháborús veterán. Természetesen Sanyibá. 89 éves, beteges, kövérekés, kopasz idős bácsi. Kedélyállapota ma már változékony, de alapvetően még mindig jó kedélyű, mondhatni életvidám. Nem nagyon mozdul ki otthonról, de ha meglátogatják, szívesen beszél a háborúról, s megmutatja kitüntetésait, egyéb relikviáit.

A katasztrófában felelős közvetlen személyek:

Szerjozsa Tokorov professzor, szovjet tudós, Szemjonov volt kollégája. Biológiai fegyverekkel kapcsolatos úrkísérleteket folytatott a '60-as évek elején. Kísérleteinek kudarca után a szovjet vezetés száműzésre ítélte.

Aljosa Szemjonov, szovjet tudós, Tokorov professzor volt kollégája. Tokorovval együtt biológiai fegyverek fejlesztésében vettek részt a '60-as években. Kísérleteinek kudarca után kivégezték.

Dr. Bill Armstrong, afroamerikai tudós, Dr. John Campbell kollégája. Szereti a nőket, a kosárlabdát és a hidegháborús memoárokat. Részben az ő hibája, hogy a szovjet műhold Simagöröngyösre zuhant.

Dr. John Campbell, amerikai tudós, Dr. Bill Armstrong kollégája. Részt vett abban a sikertelen kísérletben, melynek eredményeképp Simagöröngyösre zuhant az irányíthatatlanná vált szovjet műhold.

A település meghatározó alakjai:

Izirájder Dönci, simagöröngyösi lakos. Rendelkezik egy citromsárga Simson motorkerékpárral és egy cséphadaróval is. Zombiirtásban élen jár.

Emődi „Végrehajtó” Béla, az Új Barázda Zrt. tehenészeti telepének egyik dolgozója, később önjelölt zombivadász.

Dörösi Kornél, a simagöröngyösi Új Barázda ZRt. fajtanemesítő inszeminátora

Kerekes Lajos „Kerék”, a simagöröngyösi Új Barázda ZRt. egyik fejőse, alkoholista.

Babi néni, a szomszédasszony, igazi tenyeres-talpas, sváb menyecske volt. Messziről fel lehetett ismerni, folyton népviseletben járt. Fejkendőjét szorosan hátrakötötte úgy, ahogy az eladósorban lévő lányoknál szokás. Mert Babi néni sosem ment férjhez. Ha kicsit felöntött a garatra, rögtön az ő Szezijéről kezdett mesélni.

Etelka néni, nyugdíjazott matematika tanárnő, Simagöröngyös lelke, de legalábbis az epéje.

Báró Kökényesi Ludwig szelleme, egy preparált lepkéből szabadult ki a háttérsugárzás hatására, majd alakot öltött egy iskolai műanyag csontváz és egyéb alkatrészek alkotta testben. (Lásd még az első kötetben...)

További fontos szereplők, és más települések meghatározó alakjai:

Pipás Feri: Dünnyögő István '56-os corvin-közi felettese

Kámfor: világklasszis múkincstolvaj

Csburgói Csanád „Csubakka”: ex-lemezlovas, alkoholista

Tóth Péter: kisvállalkozó, a salakszentmotorosi gazdabolt tulajdonosa

Endródi Endre „Evok”: Csubakka szesztestvére, ex-metálgitáros (Baranyai Villámok)

Csamangó Lukács Részó: sírásó Salakszentmotoroson

Kovács Celesztin „Csángó Django”: sírásó Salakszentmotoroson

Sanya bá: salakszentmotorosi sírköves

Váradai Tóni: salakszentmotorosi temetőőr

Wladislav Lensky: aktív környezetvédő, régebben a Lengyel Különleges Erőknél szolgált

Kis Ede: egyetemi hallgató és és egy középkori hagyományőrző egyesület tagja. Atomgerendásról hazafelé tartva a vonaton megtámadja egy zombi.

Pálfalvai Tibor, rendőrezredes,

Szakál Lehel, katasztrófavédelmi ezredes,

Mészáros Csaba, honvédezredes,

Az áldozatok

Ted: műkincsekkel kereskedő orgazda, alkalmi gyilkos

Jónás Vendel elvtárs: szocialista pártfogó

Kis Ernő (Pulacsek zoárd): általános iskolai magyartanár, amatőr író. Az eseményeknek utánajárva, ihletet és a nagy lehetőséget keresve lelte halálát Károly bácsi által.

Tenyeres Szabics Kálmán: zombiirtó- és párbajhős. Báró Kökényesi Ludwig szelleme végzett vele egy összetákolt műanyag csontváz „személyében”.

Pistike: a helyi általános iskola kisdiákja. Zombivá válása után Tamás, a tanár oktatójelleggel fejbe lövi.

Zsuzsi és Lali: a helyi Boni és Klájd, avagy egy rablópáros, akik pórul járnak egy ékszerbolti rablás során.

Zed: ékszerbolti eladó, akit Zsuzsi és Lali lelő, de hamarosan bosszút áll.

és még sokan mások...

További helyszínek

A könyv újabb helyszíne egy kis szigetecske, a Szent Lázár sziget, valahol az Atlanti-óceán északi részén. Ez nem egy trópusi paradicsom, hanem egy zord időjárással, viharokkal és hideggel megáldott (vagy inkább megvert) sziget, ahol néhány halász próbál valahogy megélni. Ezen a helyen nincs is sok látnivaló, mindössze egy kis (Simagöröngyöshöz hasonló méretű) halászfalu, egy repülőtér, illetve a hadsereg titkos kutatóközpontja helyezkedik el itt, ahol a Simagöröngyös-projekt műveletei folynak.

A faluban található a halászok házai, a templom, melyben egy katolikus pap tart miséket, egy bevásárlóközpont a boltosokkal, néhány kocsmá a kocsmárosokkal és az orvosi rendelő egy orvossal és az ő asszisztensével. A templomot még az 1700-as években építették a szigetre költöző telepések, az ő málladozó sírköveik mind a mai napig láthatók a templomkerti temetőben. A település közelében helyezkedik el a kikötő, innen indulnak a halászok nap mint nap ki a tengerre. A kikötő mellett áll egy régi, de még ma is működő világítótorony. A torony őrei régebben a haditengerészetnél szolgáltak, leszerelésük után kerültek a szigetre. A faluban él néhány indián is, akik a sziget őslakosainak leszármazottai. A köztisztviselőként álló helyi seriff is indián származású, aki büszkén vallja, hogy ősei között említheti Suttogót, a híres varázslót.

A szigeten található repülőteret a II. világháborúban katonai célokra használták. Tengeraltjáró-elhárító járőrgépek és léghajók, illetve konvojkíséretet biztosító vadászrepülőgépek szálltak fel a reptérről. A háború szomorú emlékeként a parttól nem messze egy 1943-ban megfeneklett német tengeraltjáró roncsai láthatók, benne a tengerészek holttesteivel. Néhány német tengeraltjárós annak idején szerencsésen ki tudott jutni a partra, és végül a faluban telepedtek le. Leszármazottaik ma is a szigeten élnek, sőt, három, akkoriban még ifjoncnak számító tengerész, Hans, Helmut és Günther a falu tiszteletnek örvendő öregeinek számát gyarapítja. Tiszta időben a magasból jól kivehető egy, a part menti sekély vízben lezuhant és elsüllyedt B-24 Liberator bombázó roncsai is. A háború után egy ideig még az amerikai haditengerészek üzemeltették a repteret, viszont ma már a légi-tengeri kutató és mentőszolgálat repülőgépei és helikopterei állomásoznak itt. Nem egyszer előfordult, hogy a Bermuda-háromszög közelében eltűnt hajók és repülőgépek után kutattak

az itt állomásozó pilóták. A mentőszolgálat helyi parancsnoka egy Vietnamból is megjárt veterán pilóta. Néhány magánrepülőgép tulajdonosa is használja a repteret. Néha teherszállító járatok is érkeznek ide, melyek az itt élők számára nélkülözhetetlen árut szállítják a szigetre.

A sziget kietlen, sziklás részein ősi romok találhatók, melyek eredetére sem a régészek, sem az itt élő öreg indiánok nem tudnak elfogadható magyarázatot adni. A közvélekedés szerint az ősi kőkörökkel valami nincs rendben, ugyanis többen – köztük tapasztalt katonai pilóták is – tanúsították, hogy bizonyos napokon, sötétedés után a körök erős, kékes fényvel világítanak az éjszakában. Amatőr bűvárok a szigethez közel, a tenger alatt is találtak emberi kéz által a régmúltban megformált, sűrű iszappal borított, ciklopi építményeket.

ZOMBI APÓKALIPSZIS

A KEZDET: SIMAGÖRÖNGYÖS

Lidércfény könyvek

**Keresse az első kötetet a
<http://www.zombiapokalipszis.hu>
weboldalon!**

„Harmincöt perccel múlt éjfél. A szerencsétlenség innen, a temetőből is jól látható. Talán még jobban is, mint a faluból. A raktár épülete szinte teljes mértékben megsemmisült a rázuhanó műholdtól, amire a rendőrök azt mondták, hogy egy orosz szputnyik, majd az azt követő robbanástól. Jelenleg sűrű füst szivárog a helyszínről, amelyet zöldes színben világít meg a lángoló épületmaradvány...”

* * *

„Sajnos nem tudok tökéletesen visszaemlékezni arra, hogy hogyan pillantottam meg az első zombit, vagy járkáló halottat, ahogy szakszerűbben nevezik. Csak azt tudom, hogy egyszerre kifacsarodott alakok özönlöttek elő a temetőkert falai mögül. Amikor pedig egy szétmarcangolt arcú tűzoltót is megpillantottam a foszló alakok közt, egyszeriben helyére került a korábban látott kergetőzés a raktár mellett. Nyilván a szerencsétlen katasztrófavédelméseket kapták először el az idő előtti feltámadók...”

* * *

„Megcsonkolt emberi testek, leszakadt végtagok, szétszóródott belső szervek heverték mindenfelé, ráadásul minden merő vér volt. Az emberi maradványok körül imbolygó döglegyek, az időnként el-elsurranó patkányok csak még képletesebbé tették a látványt a kora délutáni napsütésben. A néhány napja történetek nyomait a katasztrófavédelem nem érkezett eltakarítani, mivel előbb őket takarították el a Simagöröngyösre rászabadult zombik. A helyi lakosok pedig – kevés kivételtől eltekintve – érthető okokból nem kíváncsiak erre, s főleg nem kívántak bármilyen módon is hozzáérni a szanaszét heverő maradványokhoz. Pálfalvai Tibor ezredes percek óta mozdulatlanul, mélységes megdöbbenéssel bámulta az Újbarázda Zrt. irodaépületei között véghezvitt pusztítást.”

